

CLARE HARRISON

*Marinarul
solitar*

Traducerea și adaptarea în limba română de
FILOFTEIA ISCRU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Așezată la căpătâiul tatălui său și strângându-i mâna rece, Charlotte scrută îngrijorată trăsăturile bărbatului care dormea. "Dă Doamne să trăiască", își repeta ea în gând cu fervoare, ca și cum pentru asta ar fi fost suficientă forța voinței sale. Din păcate însă, dacă era să-l creadă pe doctor, probabil că tatăl ei nu-și va mai recăpăta cunoștința.

Cum să-și poată închipui că ochii lui nu-i vor mai zâmbi, că buzele lui nu o vor mai săruta niciodată, și că va dispărea pentru todeauna din viața ei? În urmă cu o săptămână, stând tot în patul acesta, el încă îi mai vorbea!

Mă rog ... poate că era prea mult spus pentru a caracteriza cuvintele fără nici o noimă care-i ieșeau din gură. Cuvintele care vorbeau despre șantierul naval, despre trecutul lui. Din nefericire, pleoapele i se închiseseră fără ca Charlotte să priceapă sensul bolboroselilor lui neclare. Își pierduse cunoștința. Regreta

acest lucru cu atât mai mult cu cât părea că vrea să-i spună ceva important. În momentul de față însă, perspectiva morții lui reprezenta singura ei preocupare, pentru că, într-adevăr, tatăl ei intrase în comă.

Ca să mai scape de gândurile negre, Charlotte se uită cu atenție la tatăl ei, care arăta ca un om perfect sănătos. Era imposibil ca un om într-o asemenea stare să fie în pragul morții! Locul lui nu era într-un spital!

Strângându-l tare de mână, ca pentru a-i insufla puțină viață, Charlotte îi adresă o rugămintă în șoaptă:

– Nu muri, tăticule, nu muri, te rog ...

Ușa rezervei se deschise brusc și Fiona îi puse o mână pe umăr.

– Haide, Charlotte! Doar n-o să stai aici zi și noapte! Nu rezolvi nimic în felul acesta, ba chiar riști să te îmbolnăvești și tu.

Charlotte se ridică, resemnată. Abia își mai putea mișca picioarele după lungile ore petrecute la căpătâiul tatălui ei. Se strădui să-i zâmbească surorii ei, ca și cum, în calitatea ei de soră mai mare ar fi trebuit să dea exemplu, afișând mai mult curaj și stăpânire de sine. Dar Fiona părea mult mai puțin afectată de iminenta moarte a tatălui lor. Era adevărat că Fiona se simțise întotdeauna mai apropiată de mama ei. Emoția cauzată de divorțul părinților în urmă cu trei ani nu făcuse decât să accentueze această stare de lucruri.

– Hai să bem un ceai înainte să preiau ștafeta la căpătâiul lui, îi propuse Fiona, conducând-o pe sora ei spre ușă. N-am avut nici o clipă de răgaz toată după-amiaza și sunt extenuată!

Dar, fie vorba între noi, nici tu nu pari a deborda de energie!

– Îmi pun tot timpul problema dacă nu cumva a fost vina mea, dacă din cauza mea tata ...

– Ah, nu, Charlotte! Te rog, nu începe iar! Cum să fii vinovată? Atunci când tata a căzut de pe schelă, te aflai la Londra, la peste două sute de kilometri distanță de aici. În plus, din câte se pare, era bolnav de mai multă vreme și ne-a ascuns acest lucru.

Charlotte clătină din cap.

– A sperat mereu că voi rămâne la Shalmouth ca să-l ajut la șantierul naval. Dacă aș fi fost aici, aș fi putut să-mi dau seama că era bolnav, aș fi descoperit anumite semne ale bolii ...

Era clar că tata nu mai era în stare să lucreze ...!

Vorbind cu el la telefon o dată pe săptămână, nu putuse să-și facă o idee despre gravitatea situației. Cum ar fi putut să observe că tatăl ei se luptă cu o boală care, după spusele medicului, îi afectase treptat memoria și simțul echilibrului? Uneori se întâmplase să simtă că e cam trist, dar Charlotte pusese acest fapt pe seama morții mamei lor, care avusese loc în urmă cu un an. E adevărat că ținuse foarte mult la ea și divorțul, după atâția ani de viață împreună, îi zdruncinase foarte tare încrederea în el.

La fel se întâmplase și cu Charlotte. Desigur, înțelegere perfectă nu existase niciodată între părinții lor. Totuși, tânăra credea că cei doi soți aveau o căsnicie trainică. O vreme fusese cuprinsă de îndoieli: nu cumva ea era cauza divorțului lor? Apucăturile ei băiețești și dorința de a lucra împreună cu el la șantierul naval stârnise destule certuri în sânul familiei, certuri care pe termen lung, afectaseră sentimentele părinților ei ...

Acest complex de culpabilitate n-o părăsise niciodată. O chinuia mai ales atunci când avea moralul la pământ, dar poate că nu avea dreptate, deoarece ea își alesese o meserie complet diferită cu mult înainte de despărțirea lor. În prezent, având în buzunar diploma în Arte Frumoase, era pe punctul de a-și construi o carieră promițătoare în calitate de evaluator al unei celebre case de licitații din Londra. Oare făcuse o alegere bună? Nu era nimic sigur, dacă era să ia în considerație regretele care o chinuiau acum lângă patul tatălui ei.

Ca să fie sinceră, trebuia să mărturisească faptul că procedase la acea schimbare radicală de orientare din lașitate.

Da ... Charlotte renunțase la universul ambarcațiunilor de plăcere și își rărise cât mai mult vizitele la Shalmouth doar ca să evite întâlnirile jenante cu Tony. La gândul acesta deveni visătoare. Era ciudat că decesul iminent al unei ființe dragi putea să suscite atâtea procese de conștiință ... Continuând raționamentul, fu izbită de o altă constatare: Tony Meredith exercitase o influență considerabilă asupra vieții ei în multe privințe ... și culmea ironiei era că el, care era autorul principal, habar n-avea de acest lucru.

Charlotte se afla acum la Shalmouth și avea de gând să rămână aici. Când aflate despre accidentul tatălui său în urmă cu o lună, nu-și luase decât o săptămână de concediu, dar situația în care se găsea firma familiei o determinase să rămână acasă. Tatăl ei avea nevoie de ea la șantierul naval. Îi spusese acest lucru foarte clar. Abia când văzuse cât de ușurat fusese atunci când își asumase conducerea afacerii, Charlotte își dăduse seama de importanța pe

care o acorda acestui fapt. E adevărat că nu era băiatul pe care și-l dorise întotdeauna, dar tânăra rămăsese singura speranță ca firma lui, Wells Boat, să treacă în mâinile celei de-a treia generații a familiei.

În ceea ce privește întâlnirea cu Tony, n-avea nici un rost să facă din asta o dramă. Un semn din cap și un zâmbet politicoș vor rezolva problema. În cinci ani se petrecuseră multe evenimente. Probabil că Tony a și uitat de micul episod umilitor care se petrecuse între ei.

– Eu una n-am plecat din Shalmouth! protestă Fiona, oprind reveria surorii ei. Sper că nu insinuezi că l-am neglijat pe tata!

– Nu, ce ți-a venit? Vreau să-ți spun că dacă aș fi lucrat alături de el, n-ar fi putut să ascundă de mine boala de care suferea. Sunt sigură că aș fi observat semne, de exemplu, în eficiența lui în afaceri. După părerea lui Geoff Bates, declinul tatei a început după moartea mamei. În calitatea lui de maestru, a putut să observe cu ușurință acest lucru. Dacă ai ști cât îl urăsc pentru că nu m-a anunțat mai curând de starea lui! Am găsit dosarele și contabilitatea atât de jalnice, încât nici nu știu de unde să încep.

– Dacă aș fi în locul tău, mi-aș vedea de treaba mea! E o adevărată nebulie să vrei să-ți asumi conducerea șantierului naval. Trebuie să vindem, Charlotte! Mă rog... în cazul în care ar fi posibil să vindem o firmă care nu realizează nici un profit.

Acum se instalaseră în bufetul spitalului, în fața unei cești cu ceai. Charlotte bău o înghițitură din lichidul călduț, toropită de oboseală. Probabil Fiona se simțea afectată de problemă dacă îi spusese acele cuvinte dure, dar nu mai avea energia necesară ca

să-i panseze rănilile. În plus, o cunoștea foarte bine pe sora ei. Fiona nu-și prea controla limbajul. Nu avea obiceiul s-o ia pe ocolite ca să spună ce avea pe suflet. Era o trăsătură de caracter moștenită de la mama ei, cu care mai semăna și în multe alte privințe, cum ar fi realismul cu care analiza diversele situații de viață.

Așa cum îi plăcea ei însăși să declare, Fiona își păstra mereu picioarele pe pământ, pe când ea, Charlotte, era mai mult cu capul în nori ... ca și tatăl ei, de altfel. Erau extrem de diferite una față de cealaltă, chiar și din punct de vedere fizic! Fiona era blondă și sora ei brunetă, prima era plinuță și scundă, pe când cealaltă avea o siluetă zveltă și sportivă. De altfel, oamenii se arătau mirați când auzeau că sunt surori.

După ce își termină ceaiul, Charlotte se ridică de pe scaun cu un zâmbet forțat.

– Trebuie să mă ducă Susie acasă. Mă odihnesc puțin și mă întorc pe la unsprezece. E bine așa?

– Nu ne mai vom mai vedea. În seara asta trebuie să plec de aici cel târziu la ora opt.

– Fiona, chiar trebuie neapărat să ieși în seara asta?

Sora ei făcu o mutră enervată.

– Mai slăbește-mă, Charlotte! Tata este bine îngrijit, doar suntem într-un spital, nu? După părerea mea, e cam exagerat să stăm toată noaptea de veghe lângă el. În cazul în care se va întâmpla ceva, vom fi anunțate.

– Nu-ți cer să stai la căpătâiul lui până mâine dimineață, ci numai până când mă întorc eu, îi răspunse Charlotte abia stăpânindu-și nervii.

– Dar am o întâlnire! Ești absurdă, ce Dumnezeu!

– Poate că sunt ... dar tata e în comă și poate muri în orice clipă. Nu mi-aș ierta-o niciodată dacă acest lucru se va produce fără să aibă pe nimeni drag lângă el.

După aceste cuvinte, Charlotte plecă, pentru a-și ascunde lacrimile care îi apăruseră în ochi.

Când ajunse afară, o pală de vânt amestecată cu picături de ploaie îi răvăși bucele negre. Charlotte își ridică înfrigurată gulerul jachetei și căuta din priviri în parcare Renault– ul verde al lui Susie.

La buletinul meteorologic se anunțaseră furtuni puternice. În aer se simțea mirosul foarte pronunțat de sare. Probabil că marea era dezlănțuită. În mintea fetei apărui imaginea valurilor care umpleau furioase estuarul și inundau hangarul aflat în micul golf din spatele șantierului naval.

De ce oare își imaginase acest scenariu catastrofic? Slavă Domnului, clădirile șantierului naval erau făcute să reziste la toate calamitățile pe care le-ar putea trimite cerul asupra lor. Wells Boats fusese bântuit de furtuni din 1875, și unele au fost și mai puternice decât cea de acum! O clădire solitară din piatră, de trei etaje, nu se putea prăbuși ca un castel din cărți de joc la prima pală de vânt.

Zgomotul produs de un claxon o făcu să tresară. Sosise Susie. Charlotte se urcă repede în mașină și se însenină brusc când văzu figura veselă a prietenei sale.

– Mulțumesc, Susie! Ești de neînlocuit. Chiar mă întreb ce m-aș face fără tine.

Susie își petrecu o șuviță de păr după ureche și zâmbi pasagerei sale, pe care o privi cu un ochi critic.

– Dar rău mai arăți! N-are nici un rost să te culci la niște ore imposibile și ...

– Oh, nu! Nu începe și tu! Și Fiona mi-a ținut același discurs.

– Nu te supăra, dragă Charlotte ... O facem din cauză că suntem îngrijorate de soarta ta. Abuzezi de forțele tale. În calitatea mea de infirmieră, trebuie să te anunț că, dacă o ții tot așa, nu vei mai rezista mult.

– Medicul a spus că nu mai are de trăit decât câteva zile. Poate numai câteva ore ...

– În cazul acesta, te invit la mine! Îți voi pregăti o cină bună și după aceea, la culcare! Te vei simți mai bine la mine acasă decât în apartamentul acela mic și trist!

– Ești foarte drăguță, Susie, dar vreau să mă aflu acolo, în cazul în care voi fi sunată de la spital. Te asigur că voi mânca bine și pe lângă asta, șantierul naval îmi dă destulă bătaie de cap. Trebuie să mă gândesc la niște soluții pentru a-l repune pe picioare. Am deja câteva idei care îmi umblă prin cap.

– Înseamnă că situația nu e chiar atât de gravă cum credeai.

– Oh, nu e deloc strălucită! Tatăl meu limitase activitatea firmei la lucrări de întreținere și iernarea vaselor. Tot ceea ce înseamnă construcția de vele și carcase a fost abandonat. Acest lucru e cu atât mai reprobabil cu cât Wells Boats deține potențialul de producție cel mai mare dintre toate șantierele din Shalmonth! Am putea să construim fără probleme patru sau cinci bărci de salvare pe an și chiar să ne lansăm în proiecte de mai

mare anvergură. De altfel sper că l-am descoperit pe salvatorul șantierului Wells Boats. E un tânăr pe care l-am întâlnit săptămâna trecută într-un bar care vrea să participe la o cursă solitară de traversare a Atlanticului. A conceput el însuși planurile unui trimaran și caută un constructor local. În cazul în care aş putea să rezolv problema finanțării, sunt sigură că am fi la înălțimea așteptărilor lui!

– Oricum, dacă entuziasmul ar fi de-ajuns pentru a avea succes, toate problemele tale ar fi rezolvate! Când te aud vorbind așa, stau și mă întreb ce naiba ai căutat în sălile de licitație londoneze. E foarte clar că locul tău este aici, în lumea ambarcațiunilor.

– Așa este, acesta este mediul în care mă simt cel mai bine ...

Schimbă subiectul, cerându-i lui Susie vești despre gemenii ei, doi drăcușori adorabili, ale căror ultime pozne o amuză foarte mult pe Charlotte.

– Aș vrea să mă lași la garajul Paxtons, îi spuse Charlotte prietenei sale, în timp ce mașina se îndepărta spre centrul orașului.

Neavând mașină, tânăra se folosea de cea a tatălui său de când sosise la Shalmouth. Din păcate, bătrânul Ford avea mereu câte un stop defect.

– Sper că mașina este reparată. Mi-au promis că e gata în seara asta. Dacă nu, biata mea Susie, va trebui să mă duci tot tu la spital.

Tânăra se încruntă.

– Îți petreci zilele la șantier și nopțile la căpătâiul tatălui tău! Îmi pare rău că trebuie să insist, Charlotte, dar nu procedezi rațional. Mai e puțin și urmează să te băgăm și pe tine în spital!

– Stai liniștită! La prima vedere așa par, dar am o capacitate de rezistență demnă de invidiat!

Tânăra nu prea era convinsă de ceea ce spunea, dar ...

Când ajunse a doua zi dimineață la șantierul naval, fu nevoită să se confrunte cu un maestru demoralizat și o secretară cu ochii plini de lacrimi.

– Furtuna a smuls aproape jumătate din țiglele adăpostului pentru ambarcațiunile cu pânze, o anunță maestrul. Încă o ploaie ca cea de azi-noapte și vom fi nevoiți să scoatem apa afară cu găleata!

– Doamne sfinte! Numai asta ne mai lipsea!

Era greu de crezut că numai vătămarea acoperișului provocase tristețea Deliei. Agajată cu jumătate de normă la șantierul naval, frumoasa roșcovană de douăzeci de ani răspundea la telefon și uneori bătea la mașină câteva scrisori.

– Are probleme sentimentale, îi spuse Geoff Charlottei în timp ce vizitau zona depozitului.

De fapt, Geoff Bates cam exagerase. Gaura din acoperiș nu era mai mare de patruzeci de centimetri, dar suficient să provoace pagube serioase în cazul în care va ploua din nou.

Când se întoarse în biroul ei, Charlotte se hotărî să ia legătura neîntârziat cu firma de asigurări și-i ceru Deliei să-i aducă dosarul cu polițele respective.

– Trebuie să reparăm acoperișul cât mai curând posibil, fie și numai provizoriu ... M-a căutat cineva, Delia?

– Da, a sunat un oarecare domn Smithson în legătură cu un trimaran . A vorbit Geoff.

– Da, i-am spus că nu facem decât construcții din PVC, spuse Geoff cu un aer indiferent.

– Ce i-ai spus? Geoff, l-am întâlnit pe domnul Smithson la Bach Inn în urmă cu câteva zile și speram foarte tare să ne dea nouă comanda pentru vasul lui!

Maistrul abordă o figură neîncrezătoare.

– Tatăl tău nu a lucrat niciodată cu polimeri armați cu fibră de sticlă. El spunea că se vor găsi întotdeauna clienți pentru carcasele din lemn care sunt mai sigure ...

– Nu te contrazic, Geoff, dar cei care se angajează în curse solitare nu pun mare preț pe securitate! Pentru ei este importantă viteza și manevrabilitatea ambarcațiunii. Sunt conștienți de faptul că își riscă viața în orice clipă.

– Bine, bine! Nu-mi vorbi pe tonul acesta ...

– Sper că nu deranjez ...

Mai auzise vocea aceea caldă și profundă ... Charlotte ar fi recunoscut-o dintr-o mie. Nu era nevoie să se întoarcă pentru a ști cine era. Trecuseră cinci ani fără să-l vadă și fără să-i vorbească, dar prezența lui Tony producea întotdeauna asupra ei un efect fulgerător.

Geoff îl salută pe nou-venit pe un ton plin de respect.

– Bună ziua, Tony. Cărui fapt datorăm plăcerea de a ne vizita?

– Tocmai am aflat de boala lui Jonathan. Chiar acum m-am întors dintr-o călătorie în Caraibe și mi s-a spus că se află în spital.

Vocea lui păstrase și acum sonoritatea răgușită de altădată. Luptându-se din greu cu ameteala care o cuprinsese, Charlotte se pregătea psihic pentru confruntare. În cele din urmă, se întoarse cu fața la el.

– Tata este în comă, se auzi ea spunând ca prin vis. Medicii sunt de părere că mai are de trăit numai câteva zile.

Cuvintele acelea erau și așa destul de dureroase prin simpla lor rostire, dar când tânăra întâlni privirea pătrunzătoare a lui Tony Meredith, un alt fel de durere i se trezi în suflet.

– Bună ziua, Charlotte. S-ar părea că te-ai întors definitiv la Shalmouth.

Nu se schimbase deloc. Era același bărbat dur, sincer și nemilos, și având în vedere ritmul trepidant în care bătea inima Charlottei, încă mai avea asupra ei o putere uriașă. Și ea care își imaginase că putea să facă față fără probleme întâlnirii cu el ... Acest fapt o enerva la culme pe tânără.

Văzându-și imaginea în oglinda de deasupra biroului, observă că avea figura total lipsită de forță de seducție. Avea fața palidă și cearcăne adânci sub ochi ... Ca să nu mai vorbim despre haine: un tricou prea lung al tatălui ei și niște blugi uzați. Charlottei nu-i prea păsa cum arată, considerând că nu era nici frumoasă și nici prea ispititoare pentru bărbați. Cu toate acestea, credea că avea succes la ei. Eroare! O singură privire a lui Tony Meredith a fost de-ajuns ca să-i trezească în suflet îndoieli și întrebări vechi.

Această constatare tristă o făcu să-i răspundă pe un ton mai aspru.

– Bună, Tony. Nu ne-am văzut de un car de ani. Ce mai faci?

– Așa și așa. Dar tu? Am auzit că ai de gând să te stabilești pentru totdeauna în Shalmouth.

– Da ... m-am hotărât să mă ocup de Wells Boats.

– De ce-a mai rămas din el, bombăni Geoff cu ironie.

Charlotte îl fulgeră cu privirea.

Dat fiind că îi tremurau mâinile, și le înfundă în buzunarele pantalonilor, în speranța că Tony nu va observa nimic.

– Tata este bolnav de ceva vreme și asta a afectat mersul afacerilor, dar șantierul naval are încă viitor. E nevoie de câteva idei noi și-și va regăsi dinamismul de odinioară.

Charlotte nu-și putea dezlipi ochii de pe figura lui Tony în timp ce vorbea. Îmbrăcat în blugi, pulover de marinar și impermeabil, părea mai înalt decât îl știa, mai solid îi mai impozant. Trăsăturile feței lui își păstraseră în întregime virilitatea. Cu pielea lui măslinie, sprâncenele dese și părul negru tuns scurt și creț, Tony avea frumusețea clasică a zeilor Antichității.

Așadar, abia se întorsese din Caraibe. Probabil că livrase o ambarcațiune unui client bogat. Charlotte auzise că și acum făcea livrări tot personal și acest lucru extinsese și mai mult aria activităților lui. Într-adevăr, după spusele lui Tim Fennel, un prieten comun de la clubul de navigație, Tony conducea și o școală de navigație numită Shalmouth Sea School, și avea profituri mari de pe urma unei firme de administrare a unor stațiuni turistice de la malul mării. În orice caz, Charlotte cunoștea pasiunea lui Tony pentru mare. N-ar fi lăsat niciodată pe altcineva să ducă ambarcațiunea de partea cealaltă a oceanului, deși nimeni nu-l obliga s-o facă.

Pornea la drum indiferent de distanță sau anotimp, ca și cum nu s-ar fi putut afirma decât prin efort fizic.

Era marinarul cel viteaz din Shalmouth, eroul ținutului, își spuse Charlotte ironic. Curajul și calitățile lui de navigator îi

creaseră o anumită faimă în orașul lor și era respectat de toată lumea. De altfel, și simpla lui prezență în acel birou se părea că e un eveniment. Ea, Geoff și Delia îl priveau cu respect și el, plin de încredere în forțele proprii, părea să considere acest lucru foarte firesc. Încrezutul!

Oare Tony observase ostilitatea ei? Când văzu umbra care îi întunecă privirea, tânăra știu că el își amintise de trecut. Se încordă în mod instinctiv, ca și când s-ar fi pregătit de atac.

– Ai ceva idei noi? o întrebă Tony cu ironie.

Charlotte își aruncă pe spate cu un gest nervos coama de păr negru.

– Da, am o grămadă de idei ... și o mulțime de lucruri de făcut. Asta e tot, Tony?

Urmă o tăcere apăsătoare.

– Da, asta e tot, îi răspunse în cele din urmă Tony cu o voce aspră. Îmi pare rău că tatăl tău se simte rău. Era un prieten minunat. Mă voi duce să-l vizitez la spital.

"E inutil", era gata să-i spună Charlotte, dar își stăpâni la timp nevoia puerilă de a jigni un om pe care nu-l mai văzuse de cinci ani de zile și care, în definitiv, nu era decât un străin pentru ea.

Întâlnirea cu tony Meredith îi lăasă Charlottei un gust amar, dar avu și un oarecare profit de pe urma ei: ironiile lui au stimulat-o să meargă mai departe în realizarea planurilor ei. Nevoia de a-și dovedi sieși că era la înălțimea scopurilor pe care și le fixase îi mai atenuară pentru o vreme oboseala și neliniștea cauzate de boala tatălui ei.

Joi eforturile sale fură încununate de succes.

Charlotte îl găsi pe domnul Smithson și folosindu-și întreaga putere de convingere, îi smulse acceptul verbal pentru construirea trimaranului său. Se duse la bancă unde avu o lungă discuție cu directorul acesteia, care îi dădu mari speranțe. Întorsătura evenimentelor o determină chiar să se gândească la angajarea unui arhitect naval pentru supervizarea proiectului.

Îi surâdea norocul, șantierului Wells Boats! Charlotte nu va permite pesimismului incorigibil al lui Geoff să-i afecteze dinamismul! Cum putea să nu se bucure de succesul ei? Era în joc viitorul firmei și în același timp și viitorul lui! Se părea că nu-și dădea seama de acest lucru. De când îl știa, Geoff lucra pentru tatăl ei. Era un om blajin și un meseriaș excepțional, dar total lipsit de motivație. Era de datoria ei să insuflă un pic de entuziasm micii ei echipe. În orice caz, Charlotte nu-l va lăsa pe Geoff să-i scadă moralul. Nici pe el, nici pe altcineva.

Totuși, vineri seara fu copleșită de o senzație de lehamite atunci când ajunse în apartamentul tatălui ei. Erau atâtea de făcut la șantierul naval! Numai punerea în ordine a dosarelor îi va lua zile întregi de muncă. Da fapt era o harababură generală! Astăzi, de exemplu, sunase un client care voia să-i fie trimisă barca în Mexic la primăvară. Charlotte pierduse două ore prețioase căutând catargul acesteia în stiva din depozit. Aruncate clăie peste grămadă, majoritatea nu aveau etichetă de identificare.

Nu trebuie să mă las doborâtă, își spuse Charlotte. Încet-încet, totul va reveni la normal. Se uită în frigider, mai mult ca să-și umple timpul decât de foame. Peste câteva minute se instalează în fața televizorului cu un sandviș și un pahar cu lapte.

Micul apartament de pe malul mării nu putea fi numit în nici un caz luxos, ci numai funcțional. Se aflau în el câteva mobile de calitate, majoritatea provenind din casa în care locuiseră părinții ei în afara orașului, dar decorația lui se limita la strictul necesar, asemănătoare cu cea de pe ambarcațiunile lui. Nu avea covoare pe jos, pereții erau goi și nu era nici urmă de bibelouri pe mobilă. Singurele pete de culoare erau reprezentate de rafturi lungi pline de cărți și maldărul de reviste de navigație.

Furată de șirul gândurilor, fu cuprinsă de somnolență. Trebuia totuși să se ducă la spital! Făcu un duș, după care, spre mirarea ei, începu să fredoneze o melodie. În definitiv avea și motive s-o facă! Afacerea încheiată cu domnul Smithson îi mai alinase durerea din suflet și viața îi apărea acum în cu totul altă lumină. Activitatea șantierului naval va fi reluată și, cine știe, poate că și tatăl ei se va însănătoși.

În seara aceea chiar avu chef să arunce cât colo eternii ei blugi și tricoul obișnuit și să-și pună o fustă lungă de culoare kaki și o jachetă din catifea reiată cu motive florale. Se uită rapid la imaginea ei din oglindă. Ce rău arăta! Fiona și Susie nu exageraseră deloc. Pe trăsăturile ei frumoase își lăsaseră amprenta mulțimea grijilor și lipsa de somn. Tocmai își machia ușor buzele și ochii, când sună telefonul. Starea tatălui său se agravase brusc. Charlotte trebuia să vină la spital în cel mai scurt timp posibil.

La mult timp după aceea, nu-și mai amintea nimic din cei cincisprezece kilometri parcurși până la spital, în afară de expresia infirmierei și reacția ei uluită atunci când aceasta o anunța că tatăl ei murise cu câteva minute în urmă.

Charlotte insistă să-l vadă. Figura lui era senină și împăcată. Totuși, atunci când a fost scoasă din încăpere, tânăra simți că este copleșită de o teribilă senzație de vid interior.

Dintr-o dată se simți îngrozitor de singură și dezorientată. Se îndreptă spre lift încercând să se gândească la ce avea de făcut în continuare s-o anunțe pe Fiona și să înceapă derularea formalităților pentru înmormântare. Atunci când ușile liftului se deschiseră, se izbi de un bărbat brunet și înalt care ieșea din el.

Ușor dezechilibrat, bărbatul o prinse pe Charlotte de braț. Când încercă să se elibereze, el o strânse și mai tare. Și astfel ajunse tânăra să plângă în hohote pe umărul lui Tony Meredith.

Capitolul 2

– Bea, Charlotte!

Ea se uită cu o privire absentă la paharul cu whisky pe care i-l pusese Tony în mâini.

– Bea! repetă el.

Tânăra îl ascultă. Alcoolul era atât de tare, încât o făcu să tușească.

– Ia-o încet! Nu-l bea pe tot dintr-o dată!

Ea se încordă, jignită de tonul lui autoritar. Era clar că Tony Meredith nu se schimbase deloc. Purta aceeași mască rece și era la fel de grosolan ca înainte!

– Te simți mai bine, din câte văd. Ți-a apărut roșeața în obraji, spuse el după câțva timp.

– Nu erai obligat să mă aduci la tine, îi spuse Charlotte brusc.

– Jonathan era un vechi prieten al meu și tu ai fost fiica lui preferată. Ce voiai să fac? Să te las să plângi în hohote în lift?

Simpla pomenire a numelui tatălui ei fu de-ajuns s-o întristeze din nou pe Charlotte.

– Oh, Tony! Nu reușesc să cred că a murit tata! Îmi va fi atâta dor de el!

Încercă disperată să-și stăpânească plânsul. Nu putea suporta gândul că urma să facă o nouă criză în fața lui Tony. Avea o inimă de piatră, cum ar fi putut s-o înțeleagă?

Speriată, văzu că tânărul se apropie de canapea. După ce se așeză lângă ea, o trase spre el fără nici un fel de menajamente și o lipi de pieptul lui.

– Nu-ți face griji pentru mine, Tony ... Totul va fi bine.

– Plângi, Charlotte, nu trebuie să ții tristețea în tine, descarcă-te ...

Firește că rostise acele vorbe cu o anumită asprime, dar cum putea să refuze alinarea pe care i-o oferea el? Charlotte avea mare nevoie de căldură umană și se simțea foarte bine în brațele acelea puternice ... Cu ochii pe jumătate închizi, se lasă pe umărul lui, în timp ce el îi spunea cuvinte liniștitoare, ca și cum ar fi fost copil. Atunci când, peste un timp, se depărtă de ea, Charlotte regretă că rămăsese atât de curând fără acel refugiu sigur.

Tony îi oferă, cu o amabilitate neobișnuită la el, un șervețel de hârtie ca să-și șteargă lacrimile.

– Nu te-am mai ținut de multă vreme în brațele mele, observă el fără nici o emoție în voce. Ai mai slăbit, Charlotte. Ce ai făcut în acești cinci ani?

Te-am zărit numai la înmormântarea mamei tale, anul trecut, dar în afară de asta ...

– Cum adică? Tata nu ți-a vorbit niciodată despre mine?

– Ba da. Știu că ai urmat cursurile școlii de Arte Frumoase de la Norwich și că lucrezi la o casă de licitații din Londra, dar s-ar părea că ai abandonat totul. E o hotărâre înțeleaptă?

– Ce întrebare! În lipsa unei puteri supranaturale, nu văd cum aș putea să-mi păstrez și postul din Londra și să mă ocup și de conducerea șantierului Wells Boats!

– Așa este ...

Charlotte observă în privirea lui Tony ceva care o făcu să nu se mai simtă în largul ei, fără să poată descoperi sensul exact al sclipirii surprinse în ochii lui negri.

– Ești sigură că știi la ce te înhami, Charlotte?

– Da absolut sigură. Nu uita că familia noastră construiește ambarcațiuni de două generații. Nu înseamnă că dacă sunt femeie, am mai puține înclinații pentru meseria asta.

Deodată se simți foarte obosită. Tony Meredith nu prea reprezenta compania ideală pentru acea seară. Se săturase de ironiile și de insinuările lui. Voia să plece.

– Tony, acum aș vrea să mă duc acasă.

– Te duc la Fiona.

– Nu. Nu vreau să dorm la Fiona! răspunse repezit, fără să se gândească totuși că pe Tony ar fi trebuit să-l mire refuzul ei, dar cum să-i explice că sora ei era ultima persoană pe care dorea s-o vadă în seara aceea.

Parcă o și auzea rugând-o să-și revină și să fie curajoasă. Nu, tatăl ei era mort și Charlotte voia să fie singură cu tristețea ei.

– În cazul ăsta, poți să-ți petreci noaptea aici ...

– Nu , mulțumesc!

Perspectiva aceea nu-i surâdea deloc. Răspunsul ei scurt îl făcu să zâmbească pe Tony.

– Nu mai face pe fetița inocentă și speriată, Charlotte. Casa e destul de mare. Dacă îți faci griji pentru reputația ta, atunci ...

– Nu e vorba despre reputația mea! Vreau să mă întorc în apartamentul tatălui meu și nimic mai mult. Faptul că întâmplarea a făcut să ne întâlnim în seara asta nu înseamnă că trebuie să te simți răspunzător pentru mine! Consider că noi doi nu suntem decât niște străini!

Tony se întunecă la față.

– Străini, zici? Măi să fie! ... Recunosc că au mai rămas multe lucruri de aflat unul despre celălalt, dar de aici și până a ne socoti niște străini ... Ai uitat micul nostru aranjament în trei vreme de o lună pe o barcă? E evident că în condițiile acelea, în spațiul limitat al unei bărci, poți să afli multe despre tovarășii de călătorie!

Charlotte simți că se înroșește la față, dar de data asta băutura n-avea nici o vină. Tony era total lipsit de delicatețe dacă îndrăznea să dezgroape acele amintiri din trecutul lor comun!

– Nu vreau să vorbesc despre subiectul acesta.

– Voiam numai să pun lucrurile la punct.

După aceea el luă paharul și-l goli dintr-o înghițitură. Era un gest a cărui violență lăsa să se înțeleagă că nu era atât de calm și de relaxat pe cât voia să pară ...

– Cum poți să-ți aduci aminte de niște lucruri atât de lipsite de importanță?

– Poftim? Asta poate e părerea ta. Eu îmi amintesc totuși, că era gata să te îneci într-o noapte furtunoasă. Poate că într-adevăr

am o memorie prea bună, dar, ce să fac, eu unul nu uit prea ușor genul acesta de evenimente neînsemnate.

– Ce vrei de la mine? Să cad din nou în genunchi în fața ta și să-ți mulțumesc că mi-ai salvat viața?

– Nu-mi amintesc să fi căzut vreodată în genunchi în fața mea. Eu îmi amintesc numai cum stăteam amândoi goi în sacul de dormit și că tu voiai să-ți demonstrezi recunoștința într-un mod cu totul diferit!

Aproape fără să vrea, Charlotte simți cum ridică mâna spre el și-i trase lui Tony o palmă răsunătoare pe obraz. Se uită apoi la urma lăsată de degetele ei pe fața lui, îngrozită de îndrăzneala gestului ei. Ironia îi dispăruse din ochi, dar el nici nu clipi. Se lăasă o tăcere lungă și apăsătoare, după care el șopti cu răceală în glas:

– Charlotte, mi-ai arătat adineauri o nouă fațetă a caracterului tău. Nu știam că poți să fii și agresivă atunci când vrei.

– Probabil devin violentă numai atunci când am de-a face cu tine!

Și așa și era. Charlotte nu pălmuipe pe nimeni în viața ei. Totuși, în clipa aceea simțea pentru Tony o ostilitate cruntă.

– Mă duci acasă sau chem un taxi?

– Nu te las să stai singură în apartamentul tatălui tău în seara asta, așa că nu mai protesta. Menajera mea te va conduce într-o cameră în care îți vei putea petrece noaptea.

– N-am nici un chef să dorm aici ...

– Mi-e indiferent ce crezi tu, oricum nu ai de ales. Nu vreau să mă mai cert cu tine în seara asta.

În timp ce vorbea, o prinsese de braț cu forța și o împingea spre ușă. Deși era obișnuită cu comportamentul agresiv al lui

Tony, se simțea revoltată. De câte ori îl auzise în trecut dând ordine așa cum făcea acum?! Totuși, evenimentele din seara aceea o slăbiseră atât de tare de puteri, încât ideea unei noi confruntări o determină să capituleze.

– Nu am cămașă de noapte.

– Asta e un fleac. Îți găsesc eu ceva cu care să te îmbraci.

Tony îi dădu instrucțiuni menajerei cu aceeași voce aspră și Charlotte, resemnată, se lăsă condusă spre camera de oaspeți. Era o încăpere spațioasă mobilată frumos și cu o ambianță plăcută. Înainte de a se retrage, doamna Bolton, o persoană foarte simpatcă, de altfel, îi dădu Charlottei așternuturile și obiectele de toaletă de care urma să aibă nevoie.

– Chiar nu vreți să mâncați nimic, domnișoară? o întreabă ea pe Charlotte. Dacă nu vă supărați, îmi permit să vă spun că arătați foarte palidă ...

Charlotte zâmbi.

– Mulțumesc, doamnă Bolton, sunteți foarte amabilă, dar nu sunt în stare să pun nimic în gură.

Într-adevăr, deși la cină nu mâncasem decât un sandviș, nu avea nici un pic de poftă de mâncare. Probabil din cauza emoțiilor și tristeții din acea seară.

Grăbindu-se să se culce, Charlotte se dezbracă și își puse cămașa care îi fusese dată. Oare a cui era? A doamnei Bolton? Îi venea greu să și-o închipuie pe durdulia menajeră în cămășuța aceea din satin roz brodată cu gri ... Charlotte își imaginează cu strângere de inimă singura explicație posibilă. Tony avea o prietenă care își lăsa la el hainele pentru noapte. Sau ... sau poate

că Tony se căsătorise? Era o ipoteză la care Charlotte nu se gândise încă de la început. Totuși, nu prea credea în varianta asta. Cunoscând neîncrederea totală a lui Tony în femei, era puțin probabil să fi găsit modelul de virtute capabil să răspundă aspirațiilor lui. Pe de altă parte, dacă s-ar fi însurat, ar fi aflat până acum. Dar cine știe? Totul era posibil.

În fond, ce importanță mai avea? își spuse Charlotte. Viața personală a lui Tony Meredith n-o interesa absolut deloc.

Dat fiind că era foarte obosită, tânăra spera să adoarmă imediat ce ar fi pus capul pe pernă. Din nefericire însă, somnul se cam lăsa așteptat, așa că până la urmă se ridică din pat și, după ce se spală pe față, deschise fereastra și rămase sprijinită cu coatele de pervaz, inspirând aerul sărat care venea din estuar. Și în acea seară era furtună pe mare. Un vânt rece încovoia crengile subțiri ale tamarinilor și nori groși se rostogoleau pe cer. Charlotte se gândea la reparația provizorie a acoperișului șantierului naval. Dă Doamne să reziste la rafalele de vânt! Nu mai lipsea decât ca mâine, când ar fi sosit acolo, să găsească tot acoperișul smuls ... Tristeții cauzate de moartea tatălui ei i se adăugă un sentiment de descurajare.

Charlotte oftă adânc și se aplecă și mai mult pentru a putea localiza mai bine zona în care se afla. În afara luminilor satului aflat pe malul celălalt al estuarului, nu mai zări nici un alt vecin prin apropiere. Se părea că vechiul conac fusese construit pe o proprietate imensă, expus vânturilor și ploilor venite dinspre mare.

Marea ... Charlotte și-o imagina zgâlțâită de furtună, cu valuri de câțiva metri, ca în noaptea aceea fatidică în care Tony, ea și Colin trebuia să ducă o barcă în insula Minorca.

Ținându-și răsuflarea, Charlotte închise ochii în fața imaginilor care îi năvăleau în minte, de parcă în felul acesta reușea să le alunge. Era însă în zadar. Vorbele grosolane ale lui Tony stârniseră amintirile acelea vechi. Asemenea unui film pe care nu-l poți uita niciodată, drama se derulă în mintea ei cu o frenezie uimitoare ...

În noaptea aceea, furtuna atinsese o violență nemaîntâlnită până atunci. De obicei, navigația în Marea Mânecii în luna iulie nu prezenta nici un risc din punct de vedere meteorologic, dar vara aceea probabil era una plină de surprize. La mai puțin de o jumătate de oră de la plecarea lor din Plymouth, se stârni un vânt cu forța de șapte noduri și atunci când ajunseră în largul coastelor Franței, atinse forța zece. Barometrul scăzuse brusc și se anunța o noapte foarte grea.

În aceste împrejurări, Colin se hotărî să-i anunțe că avea rău de mare ...

Valurile impresionante începuseră să inunde bordul bărcii. Tony ordonă să se închidă gurile de acces și hublourile, după care îi trimise pe Colin și pe Charlotte în cabină. Numai el rămăsese pe punte, dar tânăra se gândea cu groază la ce se putea întâmpla cu el în asemenea condiții. Începu să tremure pentru viața bărbatului cu zece ani mai mare ca ea pe care îl adora și al cărui caracter independent și învăluit în mister o cucerise de foarte multă vreme.

Foarte curând, i se păru insuportabil să mai rămână acolo, inactivă și inutilă, uitându-se la Colin, care se învinețise de frică, fiind convins că își va găsi moartea în timpul furtunii. Ar fi murit de tânăr, fără măcar să afle rezultatele examenului său de bacalaureat!

Așadar, se întoarse pe punte unde fu întâmpinată de mii de stropi pulverizați de vânt, care îi izbiră fața. În jurul bărcii valurile atinseseră o înălțime nemaiîntâlnită de ea până atunci și se spărgeau cu zgomot de carcasă. Își prinse hamul de siguranță și porni cu curaj în căutarea lui Tony.

Nu vedea aproape nimic. La fiecare pas trebuia să găsească puncte de sprijin ca să nu se dezechilibreze. Nici nu se punea problema să mai vorbească sau să se mai facă auzită într-un asemenea vacarm. Oricum, Tony avea destule griji pe cap ca să mai fie ironic cu ea. Cât de greu trebuie să-i fie să păstreze echilibrul bărcii în lupta cu valurile uriașe care se izbeau de etrava lui "Menorquina"! Nu era de mirare că refuzase s-o lase pe ea la cârmă.

Charlotte înainta cu mare greutate. Puntea aluneca de sub cizmele de cauciuc, de parcă s-ar fi învârtit în niște călușei. Totuși, observă că Tony debranșase girueta, considerând probabil că marea era prea agitată ca să mai poată fi folosit pilotul automat. Catargul mic vibra în partea din față a bărcii, existând riscul să fie distrus de rafale. Ascultând de instinct, Charlotte se îndreptă clătînându-se ca să strângă pânza de pe el. Gestul ei fu răsplătit de Tony cu un semn aprobator care o umplu de mândrie. Găsise în sfârșit un mijloc prin care să-i fie de ajutor! Reușise să-i fie utilă

în lupta cu elementele naturii, bărbatului pe care-l idolatriza! Poate că de acum încolo o va trata cu mai mult respect. Cine știe? Poate o va considera chiar egala lui!

Charlotte se ocupa încă de pânză cu sufletul exaltat de speranțe nebunești, când o mișcare bruscă a bărcii o făcu să se dezechilibreze. Cerul se făcu una cu marea și într-o fracțiune de secundă, se prăbuși în mare! Apa sărată îi intra în gură, îi pătrundea în plămâni ... Charlotte se sufoca! Se gândi ca prin ceață că în definitiv Colin poate nu se înșelase, că le bătuse ceasul și că se va îneca!

Trecură câteva secunde de groază. În clipa în care Charlotte atinse limitele rezistenței fizice, capul îi țâșni afară din apă. Tușind și scuipând, deschise larg gura ca să respire aer în piept, dar fu înghițită din nou de un val furios și scenariul se repetă cu forța unui supliciu. Charlotte nu se ridica la suprafață decât pentru a se cufunda iar și iar sub asaltul talazurilor. Singura ei speranță pentru supraviețuire era frânghia de siguranță care o lega de barcă, frânghie care era mult prea fragilă pentru marea aceea dezlănțuită ...

Pe puntea lui "Menorquina", Tony și Colin se chinuiau s-o aducă la bord, dar cum să aibă succes în condițiile acelea?

"Nu vor reuși" striga o voce disperată în mintea Charlottei. Din cauza hainelor ude, probabil că era foarte grea.! În timp ce furtuna își făcea de cap, Charlotte se lupta cu coșmarul acela îngrozitor, rugându-se la Dumnezeu să nu se rupă frânghia.

Cu voia Domnului, se produse o minune. Se trezi întinsă pe puntea bărcii, prea epuizată ca să realizeze că greul trecuse și că

șuieratul vântului în pânze se mai domolise. Celor doi bărbați le luaseră zece minute ca s-o aducă la bord.

Dat fiind că se clătina pe picioare, Colin încercă să o ridice și s-o sprijine cu brațele lui, dar fu în zadar. Trupul ei atârna greu și legănarea bărcii nu-l ajuta deloc. Tony fu cel care o duse în cabină, ordonându-i lui Colin să preia conducerea cârmei. Apoi începu s-o dezbrace de hainele ude cu o frenezie pe care nu încercă să și-o explice pe moment. Charlotte se lăsă în voia mâinilor lui, renunțând la pudoarea obișnuită. De fapt, nici nu mai reușea să gândească lucid, ca și cum frigul i-ar fi blocat toate facultățile mentale. Tremura din tot corpul și-i clănțăneau dinții în continuare.

– Am înghețat, Tony.

O fricționă cu un prosop aspru, ca să-i pună sângele în mișcare. Deodată, se opri și își scoase și el cizmele și pelerina de ploaie cu gesturi grăbite. Apoi o luă din nou în brațe, o întinse în una din cușete și o înfășură în sacul de dormit.

Dacă nu vrei să mori de hipotermie, va trebui să mă lași să mă culc lângă tine.

Cu mintea amorțită, Charlottei nici nu-i trecu prin cap să protesteze. Tony nu mai așteptase aprobarea ei și se dezbrăcase rapid de haine. Rămânând numai în slip – din respect pentru tinerețea ei? – se strecură lângă ea și trase fermoarul sacului de dormit.

Stând lipită de Tony, trupul ei pătruns de frig începu să se încălzească treptat și Charlotte simți cum îi circulă din nou sângele prin vene ... Curând, fu învinsă de oboseală și adormi

vlăguită lângă el. Totuși, când se trezi și descoperi că stătea ghemuită în brațele lui, situația se schimbase. De fapt, era foarte normal să fie așa. Faptul că se știuse goală lângă acel bărbat care o tulbura avusese un efect fulgerător asupra simțurilor și minții ei înfierbântate ...

Zguduită de un fior, Charlotte renunță la rememorarea acelor amintiri din trecut. La fereastră era rece și cămășuța subțire din satin nu reușea să o apere de frigul nopții. Mai bine se culca și încerca să adoarmă.

Se strecură în căldura plăcută a patului și își ridică pătura până la bărbie, hotărâtă să-și alunge din minte gândurile care o bântuiau. De ce naiba își amintise episoadele acelea ale trecutului? Făcuse o grămadă de greșeli și acea călătorie generase tensiuni între ea, Tony și Colin ...

În cele din urmă, oboseala o doborî pe Charlotte și ațipi, dându-l uitării pe Tony Meredith și chiar tristețea pricinuită de moartea tatălui ei.

Fu trezită devreme de vibrația și trosnetele provocate de țevile de apă, care probabil fuseseră montate în secolul anterior. Erau zgomote care aveau o rezonanță cunoscută în sufletul Charlottei. Acestea o purtară în urmă cu mulți ani, în casa veche a părinților, cu superba ei scară din mahon pe care îi plăcea să o coboare stând călare pe balustradă, supărând-o teribil pe mama ei.

Cu mult mai vechi, conacul lui Tony, cu zidurile lui groase din piatră, ferestrele cu ornamente din plumb și podeaua denivelată data probabil din secolul al XVI – lea. O rază firavă de soare se strecurase printre perdelele grele din brocart și răspândea în

încăpere o lumină plăcută. Afară furtuna se oprișe și nu se mai auzea decât uguiul porumbeilor din copaci. În vechea clădire domnea o liniște ciudat de apăsătoare.

Totuși, bucuria de a se trezi în zorii unei alte zi se risipi imediat ce se făcu lumină în mintea Charlottei. Tatăl ei murise! Atinsă drept în inimă de disperare, își afundă fața în pernă ca să nu izbucnească în plâns. Viața îi apăru dintr-o dată ca un peisaj tern și cenușiu. Fu nevoie de toate rezervele ei de voință ca să se dea jos din pat, să facă un duș și să coboare apoi în bucătărie.

Ajunse aici după ce parcurse un adevărat labirint de coridoare, luându-se după mirosul apetisant de șuncă prăjită. Când intră, Charlotte rămase încremenită, surprinsă s-o vadă nu numai pe doamna Boloton, ci și pe Tony în persoană conducând operațiunile pregătirii micului dejun.

Purta niște blugi și o cămașă în carouri, o ținută care îi scotea în evidență farmecul foarte viril. La picioarele lui erau culcați doi câinii labrador pe care Charlotte îi mai văzuse și când venise. Când intră ea, cei doi se ridicară și se apropiară, dând bucuroși din coadă.

Tony îi aruncă o privire veselă Charlottei și o salută.

– Bună dimineata. Ai dormit bine?

– Da, mulțumesc.

– Vrei un ou?

– Nu, mulțumesc. Îmi ajunge o felie de pâine prăjită și o ceașcă de ceai.

– Poftim? Refuzi un ou cu bacon și roșii? Înainte, era micul tău dejun perfect!

De ce trebuie să-i dovedească tot timpul că memoria lui înregistrase și cele mai mici amănunte?

– E adevărat, dar ... în dimineața asta nu mi-e prea foame.

– Ascultă-mă, azi vei avea o zi foarte încărcată. Dacă vrei să-i faci față cu brio, trebuie s-o începi cu o masă ca lumea. După aceea te voi duce la Shalmouth.

O silise apoi să se așeze la masa uriașă din lemn de pin și îi pusesese în față o furculiță și un cuțit. Înainte să aibă răgazul să se opună, acestea fură urmate de un pahar mare cu suc de portocale și o farfurie plină cu mâncare. După aceea, Tony se așeză pe scaunul de vizavi de ea și începu să mănânce liniștit.

Decât să rămână tăcută cu nasul în farfurie, Charlottei nu-i rămase altceva de făcut decât să facă la fel. După ce înghiți primele imbucături, simți că i se face foame și la sfârșit nu mai lăsă nici o firimitură de mâncare în farfurie.

Tony aprecie că Charlotte îl ascultase.

– Foarte bine, Charlotte. Altădată erai mai dolofană. Nu mi-ar plăcea să ajungi ca o scobitoare.

– Dolofană sau nu, oricum nu mi-a plăcut niciodată de tine, îi replică destul de imprudent tânăra.

Observă în ochii lui Tony o sclipire ironică ce o făcu să se simtă prost.

Urmă o tăcere scurtă, dar jenantă, după care Tony se ridică pentru a duce în bucătărie faruriile goale cu economia de gesturi care îl caracteriza. Rămasă înțepenită la masă, Charlotte se simți apăsată de o tensiune înăbușită. Oftă adânc și închise ochii. Slavă Domnului că totul se va sfârși curând. După ce se va întoarce la

Shalmouth, va avea grijă să evite cât mao mult posibil acest personaj incomod!

– Uite și ceaiul și pâinea prăjită. Cu dulceață de portacale, bineînțeles.

Charlotte deschise ochii și schiță un zâmbet politicos.

– Îți mulțumesc. Ce serviabil ești! ... Dar mă întreb de ce îmi acorzi atâta atenție.

– O preferi pe doamna Bolton? Sâmbătă dimineata se va duce să facă cumpărături la supermarketul din Exeter.

În timp ce vorbea, se așezase din nou la masă, cu o ceașcă de cafea în mână.

– Cum te simți azi, Charlotte?

Vocea lui căpătase o intonație caldă și Charlotte se crispa instinctiv. Putea suporta ușor toate ironiile lui Tony, dar dovezile de afecțiune o tulburau enorm, cu atât mai mult cu cât știa că acestea erau provocate de milă. Tony o compătimea pentru nenorocirea care o lovise. N-are decât să-și țină mila pentru el! Charlotte n-avea nevoie de ea ca să înfrunte tristețea, singurătatea și toate necazurile care ar fi putut să se abată asupra ei de acum încolo!

– Mă simt bine, îi răspunse ea pe un ton rezervat, evitându-i privirea pătrunzătoare.

– Aseară erai foarte afectată. E adevărat că trebuie să fie cumplit să-ți pierzi tatăl la puțin timp după moartea mamei. Ești prea tânără ca să poți face față acestei drame, ca să nu mai vorbim și despre responsabilitățile tale de la șantierul naval.

– Nu uita că am douăzeci și patru de ani și vreme de câțiva ani am trăit departe de orașul ăsta. Te asigur că acum sunt total diferită

– ... de adolescența naivă pe care am luat-o drept coechipier în urmă cu cinci ani? Îți continuă Tony ideea.

– Te rog ... aș vrea să uităm toate aceste lucruri ...

– Sunt de acord să uităm de trecut și să ne gândim mai degrabă la viitor. Ce ai de gând să faci cu șantierul naval? Bănuiesc că tu și Fiona sunteți moștenitoarele lui.

– Probabil. Vom afla la citirea testamentului,. Când mă voi întoarce la Shalmouth îl voi suna pe notar.

– Te-ai gândit unde ai să locuiești? Poate în apartamentul tatălui tău?

Charlotte dădu din umeri.

– Habar n-am. Probabil că eu și Fiona îl moștenim, dar în cazul în care sora mea va cere partea ei imediat, va trebui să-mi caut o altă locuință.

Acest răspuns fu însoțit de o privire aspră îndreptată spre Tony, privire care nu-i scăpă acestuia.

– Consideri că toate astea nu mă privesc, nu-i așa?

– Exact. Nu văd în ce măsură te-ar putea interesa planurile mele de viitor.

Fără să se arate supărat de vorbele ei, Tony îi răspunse:

– Îți place sau nu, tatăl tău îmi era un prieten foarte bun la care țineam foarte mult. În plus, trebuie să recunoaștem că între noi există oarece legături ...

Charlotte își puse la loc în farfurie felia de pâine prăjită de care abia se atinsese și se ridică brusc de pe scaun.

– Da, recunosc! A fost o vreme când eram destul de proastă ca să te înalț pe un pedestal! Tu reprezentai pentru mine tot ce

visam eu să fiu. Plecai singur pe mare vreme de câteva săptămâni ca să livrezi ambarcațiuni până la celălalt capăt al lunii. Îți invidiam libertatea de care te bucurai, libertate rezervată numai bărbaților!

Se ridicase și Tony în picioare. O sclipire amuzantă apăruse în ochii lui mijiți.

– Nimic nu le împiedică pe femei să facă și ele la fel. Totul e să vrei cu adevărat, dar, din câte îmi amintesc, pe vremea aceea nici nu visai să-i imiți pe băieți!

Enervată de sarcasmul lui, ea se crispă.

– În adolescență făceam cu toții multe greșeli, pe care dorim din tot sufletul să le dăm uitării. Necazul e că există unii indivizi care se pricep de minune să ne aducă mereu aminte de ele!

Fierbând de indignare, își încrucișă apoi brațele pe piept și continuă:

– Dacă nu te deranjează, aș vrea să plec imediat la Shalmouth. Așa cum ai spus și tu, mă așteptă o zi foarte grea.

– Nu mă deranjează deloc. Oricum, nu e un moment potrivit pentru o asemenea discuție.

– Crezi că va exista vreodată un asemenea moment?

– Cu siguranță, Charlotte.

Tonul glacial al ultimelor lui cuvinte încă îi mai răsună în urechi Charlottei atunci când coborî din nou ca să plece. Acesta nu prevestea nimic bun în viitor, nici o speranță de împăcare sau prietenie.

De fapt, de ce i-ar fi părut rău? Așa era de o mie de ori mai bine! Doamne ferește să mai aibă și alte încurcături sentimentale cu Tony Meredith!

Capitolul 3

– Sunt convins că după ceremonia de înmormântare, viața ta va reintra în normal, observă domnul Adams politicoș.

Charlotte schiță în zâmbet în direcția bătrânului notar.

– Să sperăm că așa va fi, deși mă întreb ce mai înseamnă o viață normală. Poate că vi se va părea îngrozitor de prozaic, dar acum trebuie să aflu totul despre situația mea financiară. Am renunțat la postul din Londra ca să mă ocup de șantierul naval și n-am nici un fel de economii. În plus, a mai apărut și surpriza asta neplăcută de asigurare ...

– Surpriză neplăcută? Cum adică? se interesă domnul Adams cu un aer îngrijorat.

– Tatăl meu nu achitase toate primele la zi.

– Așadar șantierul naval nu era asigurat?

– Să spunem că este doar parțial. Ambarcațiunile sunt asigurate prin contract, dar nu și clădirile. Am stidiat ieri

chitanțele împreună cu Delia și Geoff. Sunt cam îngrijorată: imaginați-vă ce va spune bancherul meu atunci când va afla că banii primiți ca avans pentru trimaran urmează să fie folosiți la repararea hangarelor.

– Într-adevăr, asta este o mare problemă ... Biata mea Charlotte, tare mi-e teamă că tatăl tău a cam neglijat în ultima vreme aspectele administrative ale afacerilor lui. Sărmanul de el era bolnav și moartea soției lui a înrăutățit și mai mult lucrurile.

– Acum știu toate astea. Din păcate, tata a reușit să-mi ascundă faptul că era bolnav până a căzut de pe scară. Poate dacă aș fi venit să-l văd mai des ...

Cuprinsă de remușcări, își mușcă buza de jos, lăsând fraza neterminată.

– Nu te socoti vinovată pentru toate cele care s-au întâmplat în ultima vreme, Charlotte. Eu sunt prieten cu tatăl tău din copilărie, așa că pot să spun că îl cunosc foarte bine. Jonathan era prea orgolios ca să-ți spună că e bolnav. Nu uita nici de faptul că moartea mamei tale l-a afectat foarte mult. În adâncul sufletului, nutrea încă speranța de a-și relua viața alături de ea.

În privirea domnului Adams apăru o umbră de melancolie.

– Tata nu dorea să divorțeze?

– Nu. Jonathan greșise de multe ori față de ea și recunoștea acest lucru, dar credea cu fermitate în căsnicie, în viața de familie.

Cuprinsă brusc de emoție, tânăra îl întreabă șovăitoare:

– Domnule Adams ... v-a spus cumva vreodată tata de ce s-au despărțit ei doi?

– Copila mea ...

– Se certau adesea în legătură cu mine. Mama și-ar fi dorit să fiu ca Fiona, cochetă și feminină, însă tata mă plăcea așa cum eram, cu apucături băiețești, dar pe de altă parte nu voia să o supere pe mama. Așa se face că în timp ... certurile s-au înmulțit ...

Domnul Adams clătină cu tristețe din capul acoperit cu păr alb.

– N-ai nici o vină că părinții tăi au divorțat, Charlotte. În viața mamei tale exista un alt bărbat.

– Un alt bărbat?

Charlotte făcu ochii mari de uimire. Îi trebuia multă imaginație să-și poată închipui că mama ei avusese o legătură extraconjugală! O femeie atât de demnă, de serioasă ...

– Cum se numește?

Pe trăsăturile notarului apăru expresia unei rezerve specifice profesiei sale.

– Bărbatul respectiv a murit, Charlotte. Numele lui n-ar schimba cu nimic lucrurile. Ți-am dezvăluit acest detaliu numai pentru a nu te mai crede tot timpul vinovată de despărțirea părinților tăi.

După aceste cuvinte, domnul Adams veni lângă Charlotte și-i puse mâna pe umăr cu un aer plin de afecțiune. Bunul domn Adams ... Era dotat cu o mare înțelepciune, ceea ce îi încuraja pe oameni să i se confeseze.

– De ce nu mă puneți în temă acum în legătură cu conținutul testamentului? De ce trebuie să mai aștept?

– Aș prefera să fie prezenți toți cei interesați.

Așa ar fi mai simplu. Avem destul timp la dispoziție. Cred că Betty v-a pregătit ție și Fionei o cină gustoasă.

Să aibă răbdare ... Din câte se părea, Charlotte nu va reuși să obțină nimic mai mult deocamdată.

Ceva mai târziu, atunci când Betty îi invită să ia loc în fotoliile confortabile acoperite cu huse de bumbac, Fiona își exprimă și ea nerăbdarea.

– Se pare că domnului Adams îi cam plac misterele, îi spuse ea lui Betty. Ce Dumnezeu, doar testamentul tatălui nostru nu poate fi atât de complicat!

Betty dădu prudentă din umeri, apoi se scuza și se retrase în bucătărie ca să verifice dacă se rumenește friptura.

Charlotte deveni neliniștită. Deși nu era de acord cu tonul agresiv al Fionei, începea și ei să i se pară cel puțin ciudată purtarea domnului Adams. Regia teatrală a scenei nu prea îl caracteriza.

Nemaiputându-se abține, îi spuse și ea notarului:

– Așa este, domnule Adams. Din moment ce toți cei interesați sunt de față, cred că am putea să dăm citire testamentului tatei, nu-i așa? Ca să spun sincer, așteptarea a devenit de nesuportat.

– Te înțeleg foarte bine, dar ...

După ce își dresе glasul, notarul se îndreptă spre fereastră și dădu ușor la o parte un colț al perdelei, pentru a se uita afară. Charlotte și Fiona se uitară mirate una la alta.

Domnul Adams se așeză apoi din nou în fotoliu și le anunță:

– Îmi pare rău, dar mai există și un alt moștenitor interesat. Aștept să vină și el ca să putem începe ...

– Un alt moștenitor? repetă Charlotte.

Rămase încremenită de uimire. Despre cine putea să fie vorba? În afară de ea și Fiona, nu mai exista nici o persoană care să-l poată moșteni pe tatăl ei ...

Fiona deveni și mai nervoasă.

– Domnule Adams, ne chinuiți deja prea mult! Vă rog să ne spuneți imediat cine este acest alt "moștenitor".

– Fiul lui Gay Simpson, un vechi prieten al tatălui vostru.

– Dar Gay și Mary n-au avut copii! protestă Fiona.

– Anthony este fiul natural al lui Gay. Tatăl vostru și Gay și-au făcut studiile împreună la universitate, au făcut stagiul militar amândoi la marină în timpul războiului și sunt prieteni de foarte mult timp. Probabil știți că prima soție a tatălui vostru a fost sora lui Mary Simpson.

Cele două tinere dădură din cap a aprobare, urmărind cu atenție fiecare cuvânt rostit de domnul Adams.

– Cu multă vreme în urmă, Gay l-a ajutat financiar pe Jonathan la șantierul naval. Ajunsese în pragul falimentului din cauza unui client care se răzgândise chiar înainte de livrarea unei ambarcațiuni. Astfel Gay a devenit comanditorul lui ...

– Știam asta! exclamă Charlotte. Mai știu și faptul că tata și prietenul lui în cele din urmă s-au certat. Asta se întâmpla cu mult înainte de nașterea mea!

– Așa este. S-au învrăjbit tocmai din cauza lui Anthony, continuă domnul Adams. Gay Simpson era ceea ce în mod obișnuit se numește un fustangiu și cusurul acesta a dus la numeroase neînțelegeri între el și tatăl tău. Bănuiesc că Jonathan

îi purta pică din cauza lui Mary. Nu e mai puțin adevărat însă că în urmă cu circa treizeci de ani, Gay a avut o scurtă legătură cu o tânără grecoaică pe care o angajase să aibă grijă de soția lui atunci când era bolnavă. Anthony este fructul acestei aventuri.

Notarul se opri și se duse să se sprijine de placa de deasupra semineului.

– Tatăl tău nu i-a iertat niciodată lui Gay ușurătatea de care a dat dovadă în toată afacerea asta.

Faptul că o înșelase pe Mary, că băiețușul a fost încredințat unui orfelinat pentru a fi adoptat ...

– Toate astea sunt foarte emoționante, dar nu văd nici o legătură cu testamentul tatălui meu! îl opri Fiona pe un ton acru.

– A lăsat cumva o parte din șantierul naval acestui Anthony? repetă Charlotte cu o voce pierită.

– Exact. Anthony moștenește patruzeci la sută, iar tu și Fiona câte treizeci fiecare.

– Oricum, pentru mine, treizeci la sută nu înseamnă nimic! exclamă Fiona. Nu mă văd conducând șantierul naval ...

– Fiona! i-o reteză Charlotte, jignită de exagerarea din vorbele surorii ei.

– Spun exact ce gândesc. Ar fi mai bine dacă am vinde!

În acel moment, interveni domnul Adams.

– Mi-am permis să-l informez pe Anthony despre conținutul testamentului. L-am invitat azi aici ca să vă puteți întâlni și să stați de vorbă ... Scuzați-mă pentru că i-am dat lui primul vestea, dar era nevoie de puțină diplomatie. De fapt, nu știam în ce măsură Anthony era la curent cu aspectele legate de originea lui. Ar fi fost

lipsit de delicatețe din partea mea să afle abia în seara asta adevărul, în prezența altor persoane.

Charlotte nici nu-l mai asculta. Moralitatea evidentă a vorbelor domnului Adams nu reușeau s-o emoționeze în starea de tulburare în care se afla în acel moment.

– Nu înțeleg de ce tata nu mi-a vorbit niciodată despre toate astea.

– Bănuiesc că a vrut s-o facă, Charlotte.

Deodată, tânăra își aminti de seara aceea de neuitat în care tatăl ei încercase să-i spună ceva chiar înainte să intre în comă. Domnul Adams avea dreptate: aceea era declarația importantă pe care voise să i-o facă! Tuburată, Charlotte își trecu mâna febrilă prin păr. Dar de ce să-i fi lăsat moștenire o parte din șantierul naval acestui Anthony? Ca să se achite de o datorie de onoare? Să fi văzut în el fiul pe care nu-l avusese niciodată? Aceasta era o ipoteză care îndureră sufletul Charlottei.

– Am putea oare să răscumpărăm partea acestei persoane? întrebă ea cu timiditate.

– S-ar putea să fie destul de dificil, răspunse notarul. Tatăl tău împrumutase bani ipotecându-și apartamentul lui și casa familiei în care locuia mama ta după divorț. Întâmplarea face ca apartamentul să aparțină deja firmei care l-a împrumutat ...

– Șantierul ăsta a fost o adevărată gaură fără fund! Probabil tata a băgat în el sume uriașe! exclamă Fiona.

Mai mult tristă decât indignată, Charlotte nu-i ținu isonul. Bietul tata, nu-i vorbise niciodată despre problemele lui, deși îndurase chinuri cumplite de-a lungul anilor!

Nu era de mirare că se îmbolnăvise.

Poate că greșeala lui fusese că se certase cu Gay Simpson din motive de moralitate. În calitatea lui de bancher priceput și respectat, Gay reprezentase pentru tatăl ei asociatul ideal. Se completau unul pe altul. Jonathan era într-adevăr meșter în arta construcțiilor de ambarcațiuni, în schimb nu avea deloc simțul afacerilor. Gay era cel care acoperea aceste lacune.

– Din câte înțeleg, tata v-a spus totul despre povestea asta, îi spuse ea domnului Adams. V-a explicat cumva și motivele care l-au determinat să întocmească astfel testamentul?

Stânjenit, notarul dădu din umeri.

– Jonathan era foarte grijuliu cu soarta lui Anthony. După părerea mea, a vrut să facă un gest de recunoștință, adică să repare cumva felul nedemn în care se purtase Gay Simpson.

Pe buzele Fionei apăru un rânjel amar.

– El și sentimentele lui înălțătoare! Recunosc în gestul lui romantismul plin de idealuri!

– Ajunge! exclamă Charlotte enervată la culme. Ar trebui să-ți mai controlezi puțin limbajul, Fiona! Poate că tata avea multe defecte, dar te-a iubit foarte mult.

– Dar cine știe dacă nu cumva a avut un obiectiv mult mai realist decât puteți să vă închipuiți? sugeră domnul Adams.

– Ah, da? Și care ar putea fi acesta? întrebă Fiona.

– Poate avea motive să creadă că un al treilea acționar ar dispune de capital pentru investiții.

Discuția lor fu întreruptă brusc de către Betty, care intră cu fața luminată de un zâmbet.

– Veniți repede la masă! Sufleul meu de sparanghel trebuie mâncat în următorul minut! Cu atât mai rău pentru Anthony! Cei care întârzie vor avea numai de pierdut!

Căzută pe gânduri, Charlotte se lăsă condusă în sufragerie. Pe fața de masă din damasc, cristalurile și argintăria strălucneau în lumina flăcărilor din șemineu și din bucătăria învecinată venea un miros apetisant de friptură de berbec cu mentă, specialitatea lui Betty.

Charlottei îi plăcuse întotdeauna casa familiei Adams. Era cucerită mai ales de amestecul vesel de stiluri și culori al acestui conac din secolul XIX. Interiorul acestuia reflecta gusturile diferite ale proprietarilor săi în materie de decorațiuni. Într-o asemenea clădire își dorea Charlotte să trăiască mai târziu. Și va mai avea și un motan asemănător Tarei, superbul persan care privea visător flăcărilor din șemineu.

Deocamdată însă, mintea ei era frământată de dezvăluirile notarului. Treizeci la sută! Asta înseamnă că pentru fiecare decizie importantă trebuia să ceară aprobarea altcuiva! Și, colac peste pupăză, nici nu-l cunoștea pe acel nou acționar! Oare cum se va comporta? Care va fi politica lui în afaceri? Logic vorbind, Fiona ar trebui să se situeze în tabăra ei și în felul acesta ar deține o majoritate confortabilă. Totuși, Charlotte o cunoștea foarte bine pe sora ei. Dacă nu-i va plăcea unul din planurile ei, Fiona nu se va jena să se opună și atunci numitul Anthony s-ar bucura de o libertate de manevră deplină. Perspectivele se anunțau destul de sunbre ...

În momentul acela, sună cineva la ușă.

Domnul Adams puse la loc pe masă sticla de vin pe care se pregătea s-o desfundă și se duse să deschidă. Din hol se auzi ecoul înăbușit al unei discuții, apoi ușa încăperii se deschise și în pragul acesteia apăru domnul Adams, care se dădu la o parte ca să-i facă loc musafirului său: un bărbat înalt, foarte brunet, îmbrăcat într-un elegant costum negru.

În sfârșit, Charlotte urma să-l cunoască pe acest misterios străin pe care tatăl ei îl vârase cu forța în viața lor. Îi pândea intrarea cu capul ridicat, nerăbdătoare să-și facă o impresie despre el.

Trecând din semiîntinericul holului în lumina puternică din sufragerie, fața bărbatului își făcu brusc apariția în încăpere.

Atunci, Charlotte simți că suferă un șoc.

— A venit, în sfârșit! anunță notarul nepărând să observe tensiunea care se abătuse dintr-o dată în jurul mesei. Anthony, permite-mi să ți le prezint pe Charlotte și pe Fiona Wells. Domnișoarelor, acesta este Anthony Simpson ... pe care cred că îl cunoașteți deja drept Anthony Meredith, directorul celebrei noastre școli de navigație.

Acum, cina se terminase. Charlotte abia se atinsese de felurile de mâncare, totuși delicioase, pregătite de Betty. Stând jos lângă ea, Tony sorbea liniștit dintr-un pahar de coniac.

– Nu ești prea vorbăreată, Charlotte. Să trag concluzia că noul nostru parteneriat nu-ți stârnește nici un comentariu?

Ea se uită urât la el.

– Erai la curent cu toată povestea asta, nu-i așa?

– Nu, în orice caz, nu în mod sigur. Jonathan îmi spusese ce avea de gând să facă în urmă cu mult timp, dar nu mi-am imaginat nici un moment că își va pune planul în practică.

Tony îi aruncă printre gene o privire mângâietoare, care întârzie asupra rotunjimilor pieptului ei care împungeau mătasea subțire a bluzei.

Când se simți examinată cu o asemenea obrăznicie, indignarea Charlottei ajunsese la culme.

– Serios? În cazul ăsta, sper că vei fi de acord să-mi vinzi partea ta!

– Cu ce vrei să cumperi? Cu bilete de Monopoly?

– Voi face un împrumut la bancă!

– Încă unul! ... Te împrumuți ca să achiziți datoriile, să finanțezi ambițiosul plan al trimaranului, să repari acoperișul ... Necazul e că după aceea trebuie să-i mai și dai înapoi!

Furia Charlottei era atât de mare, încât îi tremurau mâinile. Tot trupul îi tremura!

– Din câte înțeleg, domnul deja a făcut o mică anchetă! De la cine ai informațiile astea? De la Geoff sau de la Delia?

Era evident că tonul ei înverșunat nu făcea decât să-l amuze și mai tare pe tânăr.

– Știi că nu e prea elegant să-mi denunț "informatorul", dar dat fiind că vreau să-l scutesc pe nefericit mâine dimineață de un

interogatoriu în toată regula, atunci prefer să mărturisesc. E Delia.

– Mă dezamăgești, Tony! Să sustragi informații secrete de la o amărâtă de dactilografă! ...

– "Să sustragi" poate că e prea exagerat spus ...

Charlotte îl fulgeră cu privirea. O aducea la disperare tonul lui înfumurat și batjocoritor!

– Legat de problemele sentimentale ale Deliei ... nu cumva tu ești cauza? Ai ieșit cu ea?

– Și asta e cam mult spus.

E adevărat că Delia are o înclinație uimitoare de a-mi ieși mereu în cale.

Cu alte cuvinte, era îndrăgostită de el. Charlotte nu se înșela. Se simți însă în mod ciudat ușor enervată de acea constatare.

– Ce noroc pe tine! Să poți conta pe cineva atât de devotat!

Privirea veninoasă care însoți aceste cuvinte îl făcu să zâmbească pe Tony.

Sper că n-ai de gând să dai în mine! Va trebui să-ți calci puțin pe mândrie, fetițo! Te felicit pentru faptul că șantierul naval îți stârnește entuziasmul, dar trebuie să-ți spun că eu știu mai multe în anumite privințe și va trebui să accepți acest lucru.

Monstrul! Charlotte nu era fraieră! Tony îi provoca furia în mod intenționat!

– Ce te face să crezi că tu știi "Mai multe ca mine"? Pentru că ești bărbat? Dacă așa stau lucrurile, află că te înșeli amarnic! E adevărat că ai colindat pe toate mărilor și oceanele lumii, dar nu ești constructor de ambarcațiuni! Pe când eu am moștenit acest

talent de la tatăl meu, care îl dobândise de la tatăl lui. Tata era un meseriaș priceput ...

– Și eu sunt arhitect naval, o opri Tony fără s-o scape nici o clipă din ochi.

Charlotte făcu tot posibilul să nu arate cât era de uluită. Această revelație o făcu să constate cât de necunoscut rămânea trecutul lui Tony pentru ea. Nu-i vorbise niciodată despre viața lui de dinainte de sosirea la Shalmouth.

– Pari mirată, Chalotte. Nu știi?

– De unde să știu? Ai întreținut întotdeauna un văl de mister în jurul tău.

– Mea culpa. Adevărul e că erai foarte mică, pe atunci ... Nu-mi închipuiam că mori de curiozitate să afli ce e cu mine.

– Da, o puștoaică nu prezenta nici un interes pentru tine, înțeleg. Și acum am tot zece ani mai puțin decât tine, Tony, dar nu mai sunt un copil. În plus, nu numai față de mine erai secretos. Îmi amintesc zvonurile care circulau pe seama ta după ce te-ai stabilit la Shalmouth, zvonuri pe care le aflam de la tata. Și pot să spun că erau de toate felurile!

Se simți satisfăcută de data asta când văzu că pe fața lui de obicei cioplită în piatră apare o umbră de neliniște.

– Ce fel de zvonuri? Dă-mi un exemplu.

– Se spunea că ești un prizonier evadat, un terorist care așteaptă ordine de la superiorii săi, și așa mai departe ...

Tony începu să râdă în hohote, fapt care atrase privirile curioase ale lui Betty și Fionei.

-Și tu ce părere aveai despre astea ?

– Eu cred că aveam în jur de cincisprezece ani, pe atunci. În lipsa unor dovezi palpabile, ipotezele astea mi se păreau mai curând excitante.

După ce o supuse unei examinări îndelungi, Tony spuse:

– Ca să stopez orice alte speculații, poate aș face mai bine să-ți spun totul despre trecutul meu "misterios". Dă-i drumul, Charlotte! Pune-mi ce întrebări vrei.

Iar râdea de ea! Charlottei nu-i plăcea să arate un interes prea mare pentru el, dar curiozitatea fu mai puternică decât mândria.

– Ei bine, recunosc că sunt nedumerită în legătură cu relațiile dintre tine și tatăl meu. Cum se face că eu nu am fost informată?

– Poate că tatăl tău își închipuia că acest subiect nu te-ar interesa prea mult. Cum vă înțelegeați voi doi? Erați apropiați unul de altul?

– Foarte apropiați. Tata mi se destăinuia foarte des, nu-mi ascundea nimic.

Chiar în clipa în care rosti acele cuvinte, Charlotte își dădu seama că din nefericire aceea era mai degrabă o dorință decât o realitate. Și Tony gândi la fel.

– Poate că îți povestea numai ce socotea el că vrei să auzi. Ți-a vorbit despre problemele șantierului naval sau despre boala lui?

– Nu ...

– E posibil să fi ezitat de teamă să nu-ți faci griji pentru el

Charlottei i se păru că distinge în vorbele lui un dram de milă. În orice caz, era un sentiment pe care îl respingea total dacă venea din partea lui Tony.

– S-ar putea, răspunse ea cu răceală. Să revenim la relațiile dintre tine și tata. Cum ai aflat că ești fiul lui Gay Simpson? Ți-a urmărit evoluția de-a lungul copilăriei?

– Nu. Am venit la Shalmouth ca să dau de urma tatălui meu adevărat. Când a aflat, Jonathan a luat legătura cu mine. Trebuie să spun că întâlnirea cu Gay Simpson m-a cam dezamăgit, dar măcar am reușit să obțin informații despre mama mea adevărată.

Ajuns în acest punct al povestirii, Tony se opri. Charlotte avu impresia că descoperă pe fața lui o durere veche pe care se silea să și-o ascundă.

– Soțul ei o bătea. A fost închis pentru rele tratamente aplicate soției.

Când îi văzu figura uluită, Tony adăugă:

– Oribil, nu-i așa?

Charlotte simți pentru prima oară că i se înmoaie inima. Era o reacție pe care o regretă imediat. Era o greșeală să-i fie milă de un om ca Tony!

– Nu e mai oribil decât majoritatea faptelor diverse din ziare ... Acum știu de unde ai moștenit pielea asta oacheșă. Domnul Adams ne-a spus că mama ta era grecoaică.

– Da, mai exact grecoaică din Cipru. E un amestec nu prea obișnuit nu ți se pare? Pe jumătate sunt fiul unui burghez englez și pe jumătate fiul unei emigrante.

Într-un astfel de context, ironia mușcătoare a vorbelor lui căpăta accente dureroase.

– Și părinții tăi adoptivi cum erau?

– Bill și Grace?

Erau niște oameni de treabă, răspunse Tony cu afecțiune în glas. Locuiesc în vestul Scoției. Bill conducea o mică școală de navigație și Grace era asistentă socială. Acum, amândoi sunt pensionari. Mă duc să-i văd când pot, dar am plecat de acasă de la vârsta de șaptesprezece ani, așa că am pierdut oarecum legătura.

– Ai plecat ca să mergi la Universitate?

– Nu imediat. Mai întâi am intrat în marină, unde am stat cinci ani, din care doi la bordul unor submarine nucleare. În trecut fie zis, pentru mine acest stagiu a reprezentat o referință personală excelentă. Să stai două luni în șir în fundul mării în spații extrem de înguste e nevoie de un echilibru psihic perfect. Așadar, ai toate motivele să crezi că, în condiții de stres, nu-mi voi pierde cumpătul prea ușor, încheie Tony cu umor.

– Să sperăm, dar poate că în anul acela n-au prea fost amatori pentru recrutare ...

Charlotte luă o înghițitură de cafea ca să scape de privirile pătrunzătoare ale lui Tony.

– Dacă trebuie tot timpul să ne săgetăm unul pe altul, cred că ar fi mai bine să ne limităm la o discuție de afaceri.

Liniștea care urmă o făcu pe Charlotte să devină conștientă de faptul că mica lor discuție stârnea un anumit interes în jurul mesei, în special din partea Fionei.

– Cred că seara asta nu e un moment potrivit pentru afaceri.

– Păcat. Speram că putem aborda faimoasele tale "idei noi" cu care te laudai zilele trecute.

– Sunt sigură că deja le știi.

Probabil că i-ai smuls bieteii Delia și cele mai mici detalii ale planurilor mele!

Expresia de pe fața lui Tony se întunecă. Privirea pe care i-o aruncă Charlottei avea sclipirea dură și glacială a platinei.

Deoarece văd că nu ești dispusă să discutăm despre aceste probleme, vă propun să ne întâlnim mâine dimineată. Fiind acționar majoritar, vă invit pe tine și pe Fiona să veniți la biroul meu de la școala de navigație. O voi pune pe secretara mea să întocmească o ordine de zi. Primul punct supus dezbaterii va fi demolarea vechilor clădiri dărăpănate și crearea de spațiu pentru un nou șantier naval și o școală de navigație.

Se opri să-și aprindă cu calm o țigară de foi, apoi adăugă:

— Ar fi bine să reflectezi la această sugestie înainte de ședința de mâine.

Capitolul 4

Biroul lui Tony era foarte luxos. O mochetă groasă din lână îi acoperea podeaua și pereții erau împodobiți cu panouri din lemn exotic. Ici și colo câteva obiecte decorative aminteau de lumea mărilor și oceanelor: hărți, instrumente de navigație vechi, de pe vremea bărcilor cu pânze. Pe mobila lui acaju, machetele de ambarcațiuni stăteau alături de aparatura electronică de ultimă generație.

Așezată cu jenă pe marginea unui scaun, Charlotte se uita la secretară care turna cafea în cești la o masă de lângă ea. Se simțea ca o elevă prinsă cu mâța în sac care fusese convocată în biroul directorului. Era o senzație pe care se străduia din răspuțeri s-o alunge din mintea ei. Necazul era însă că obiceiurile vechi dispar destul de greu ... Ani la rând Charlotte îl idolatrizase pe Tony, îi invidiase inteligența ascuțită și bogăția cunoștințelor din domeniul maritim. În ciuda conflictului care-i situa în prezent în

tabere opuse, Tony îi inspira în continuare un respect amestecat cu teamă.

Fii puțin mai lucidă, ce naiba! Tony era un bărbat ca oricare altul, cu aceleași defecte și slăbiciuni pe care le au toți! Și ce strident e luxul din biroul ăsta! își spuse Charlotte, încercând să-și domolească starea de jenă criticând tot ce o înconjura. I se părea deplasată etalarea acelei bogății, în timp ce el se fâțâia de colo-colo îmbrăcat în niște blugi jerpeliți, un tricou marinăresc și părul ciufulit de vânt. De fapt, Tony fusese întotdeauna imprevizibil, Făcea parte din acea categorie de oameni care refuză să intre într-un tipar anume. Trăia în mijlocul unui spațiu luxos, dar se îmbrăca precum un simplu căpitan de ambarcațiune numai cu scopul de a-i păcăli pe cei din jurul lui. Și asta dovedea pe deplin caracterul lui perfid!

– Charlotte, nu prea ești conștientă de ceea ce se întâmplă cu adevărat, îl auzi ea spunând. Șantierul naval se află în pragul falimentului, clădirile s-au ruinat și asigurarea nu va acoperi cheltuielile de reparație. În plus, banca nu-ți va mai împrumuta nici un bănuț. Sper că știi toate astea, nu-i așa? Ca să nu mai vorbim despre faptul că începând din weekendul următor nu vei mai avea nici măcar un acoperiș deasupra capului!

Simțul realității nu a fost niciodată punctul ei tare, adăugă Fiona. Charlotte seamănă cu tata. Trăiește cu capul în nori!

Charlotte luă ceașca de cafea pe care i-o întindea secretara cu chipul împietrit. Se uită pe rând la Tony și la sora ei și i se păru că observă la cea din urmă semne de simpatie pentru Tony. Să fie oare Fiona îndrăgostită de el? Numai asta îi mai lipsea! Nu putea

nici să-și dea seama dacă sentimentele ei erau împărtășite și de el, deoarece Tony purta pe față o mască impenetrabilă.

Nemaiputând să rămână mult timp nemișcată pe scaun, tânăra se ridică în picioare, se duse cu cafeaua la fereastră și lăsă privirea să-i rătăcească în depărtare. În zona apărută a estuarului se întindea cât vedeai cu ochii o încălceală de pontoane din lemn lângă care se legănau sute de iahturi.

– Locul în care voi locui nu privește pe nimeni, spuse ea în cele din urmă. Dimpotrivă, aș vrea să știu de ce intenționezi să desființezi Wells Boats ca să construiești un complex turistic. Privește puțin în jurul tău! Shalmouth e plin de asemenea stabilimente și în fiecare an se construiesc altele noi!

Tony se ridicase și el și se dusesse la fereastră. Dumnezeu, ce înalt era pe lângă ea! ... Apropierea de el o tulbura pe Charlotte mai mult decât voia să recunoască față de ea însăși!

– Complexele suplimentare mă vor ajuta să rămân competitiv pe piață: concurența este foarte dură.

– Poftim? Chiar sperî să-mi pese cumva de prosperitatea afacerilor tale?

– Vom fi și noi acționare! interveni Fiona nervoasă. În ziua de azi, petrecerea timpului liber este un domeniu mai profitabil decât construcția de ambarcațiuni. Ca să fiu sinceră, eu sunt de aceeași părere cu Tony. Planul lui mi se pare mult mai realist decât încercarea ta de a rentabiliza o firmă depășită ca Wells Boats!

Charlotte se întoarse spumegând de furie spre Tony și sora ei.

– Deci asta e tot ce vă interesează? Profitul?

Nu vă pasă nici cât negru sub unghie de ce a făcut tatăl meu și tatăl lui? Respectul pe care îl merită nu are nici o valoare în fața voastră, nu-i așa? Ei bine, eu nu gândesc așa!

Puse la loc pe masă ceașca de cafea cu un zgomot sec și încercă disperată să-și stăpânească furia care o cuprinsese. Fiona afișa o indiferență rece și Tony o detașare asemănătoare. Charlotte înțelese că nu i-ar fi folosit la nimic să izbucnească în plâns sau să se enerveze. Era mai bine să încerce să negocieze, să argumenteze.

– Sunt de acord că și profilul este important, dar punctul în care părerile noastre nu coincid se referă la faptul că eu cred cu tărie că sunt în stare să rentabilizez Wells Boats. Dacă vom construi trimaranul lui Greg Smithson și dacă va obține un loc bun în cursa ambarcațiunilor, vom avea parte de o publicitate sporită. Pe de altă parte, infrastructura ne-ar permite să construim pe puțin patru sau cinci bărci de salvare, fără să mai pun la socoteală și pe cele cu pânze. Să nu uităm că odinioară ne număram printre cei mai buni constructori din Shalmouth. Nu ne lipsește decât ceva capital...

– Ceva capital? interveni Tony calm. Vor fi necesare sume uriașe ca să pui pe picioare Wells Boats. După părerea mea, nu merită osteneala. În ceea ce privește trimaranul domnului Smithson. Wells Boats n-a construit niciodată tipul ăsta de ambarcație ...

– Cu atât mai mult! Va fi o provocare pentru noi!

– Sau o greșeală care ne va ruina.

– Și ce se va întâmpla cu muncitorii tatălui meu, conform planurilor tale? Îi vei concedia?

Hotărârea ei de a rămâns calmă se dusesse pe apa sâmbetei. Charlotte era din nou furioasă. Tony, în schimb, nu se schimbaseră deloc.

– Câți sunt? Cinci sau cel mult, șase, din care unii lucrează cu jumătate de normă, dacă nu mă înșel.

– N-are importanță numărul lor! Sunt bărbați și femei , nu simple cifre în bilanțul tău!

– Haide, Charlotte, liniștește-te ...

Se simțea o ușoară oboseală în tonul Fionei. Își luă servieta diplomat din piele și se ridică, netezindu-și cu grație cutele fustei

– Îmi pare rău, dar trebuie să vă părăsesc, îi anunță ea. Trebuie să iau masa cu un client important. Vă descurcați voi și fără mine. Nu prea mă pricep la ambarcațiuni de agrement... Acestea fiind zise, mi-e teamă, Charlotte, că ești pe cale de a face aceeași greșală ca tata. E bine știut că în afaceri e mai bine să lași sentimentele acasă.

După această înțepătură adresată Charlottei, Fiona dispăru.

Plecarea ei fu urmată de o tăcere lungă și apăsătoare. Tony se așezase din nou în fotoliu și bătea darabana pe brațul acestuia cu un cuțit de tăiat hârtie.

El fu acela care rupse tăcerea în cele din urmă.

– Sora ta mă intrigă, Charlotte. Are un caracter foarte hotărât ... Mai ales dacă ne gândim că are numai douăzeci și unu de ani.

– Fiona este foarte pragmatică. Va ajunge foarte departe.

Promptitudinea răspunsului și amărăciunea tonului ei nu-i scăpară deloc lui Tony.

– Am impresia că nu vă prea înțelegeți.

Jenată, Charlotte se feri de privirea lui iscoditoare. O luase gura pe dinainte. Pe viitor va trebui să fie mai atentă. De fapt, nu se gândise niciodată prea serios la legăturile ei cu Fiona. Poate că din cauză că până acum nu se ivise ocazia de a-și pune la încercare sentimentele uneia față de cealaltă?

– Într-adevăr uneori ne mai ciondănim. Probabil că e vina mea. Nu întotdeauna mă pricep să comunic cu oamenii ...

Tony clătină tăcut din cap, uitându-se la ea.

– Nu cumva tu și Fiona, fără voia voastră, încercați să permanentizați între voi conflictul dintre părinții voștri?

– Scutește-mă, te rog, de analizele tale freudiene! Eu și Fiona avem caractere total opuse. Nu înseamnă că dacă suntem surori, trebuie să fim de acord întru totul în orice problemă!

– Așa este ... În orice caz, Fiona pare să știe ce vrea în viață.

Era evident că Tony fusese impresionat cu adevărat de Fiona. În sens pozitiv. Dar oare îi plăcea Fiona? Semnele de simpatie pe care le observase mai devreme fuseseră oare reciproce? La gândul acesta, Charlotte se simți îngrozitor de geloasă. Era oare posibil ca ... sentimentele ei față de Tony să nu se fi stins total? Dar nu, el nu mai însemna nimic pentru ea ... absolut nimic! Acest fapt era în afara oricărei îndoieli! Nimic n-ar fi fost mai umilitor, într-adevăr, decât o competiție între ea și Fiona pentru inima lui Tony Meredith!

Simțindu-se rău, Charlotte fu nevoită să se sprijine de fereastră. Privirea îi rătăcise printre iahturile ale căror catarge din aluminiu străluceau în soare. În cele din urmă, spuse cu o voce ușor tremurândă:

– E adevărat ca sora mea e realistă. Nu ține cont de sentimente atunci când trebuie să ia o hotărâre, dar și eu pot să fiu realistă! Sunt conștientă de faptul că nu pot face nici o obiecție la testamentul tatălui meu și cu atât mai puțin să-l modific. Tu ești acționarul majoritar și eu trebuie să accept acest lucru, dar rămân convinsă că șantierul naval poate redeveni o afacere rentabilă. Nu-ți cer decât să-mi oferi o șansă.

Charlotte se întoarse cu spatele la el, încă prea emoționată ca să-i întâlnească privirea. Nu-și putu însă stăpâni tresărirea atunci când îi auzi vocea chiar lângă ea.

– Cu alte cuvinte, așteptați de la mine să-ți dau bani pentru plata datoriilor și să finanțez proiectul construcției bărcii?

– Da.

– Cred că ți-ai călcat foarte tare pe mândrie ca să-mi ceri așa ceva... În vocea lui Tony era o inflexiune ciudată pe care Charlotte nu reuși s-o descifreze. Nu era nici sarcasm, nici ironie. Atunci, ce era?

Înarmându-se cu tot curajul de care mai era în stare, se întoarse cu fața la el și apropierea lui Tony stârni în trupul ei o tulburare puternică.

– Nu e niciodată ușor sau plăcut să ceri o favoare cuiva!

– Și în special mie, bănuiesc!

– Chiar e necesar să-ți răspund? Când o să renunți oare la aluziile referitoare la trecut. Tony? Ți-a făcut o plăcere nebună să mă jignești în urmă cu cinci ani. Nu-ți este de ajuns?

– O plăcere nebună? repetă el ironic, dar și ușor nedumerit. Ciudată definiție dai tu sentimentelor mele!

– Cunoști alta mai bună?

Trecură multe secunde până când Tony binevoi să-și deschidă gura. Simțindu-se fixată intens de privirea lui, inima Charlottei începu să bată într-un ritm accelerat. Tăcerea care se prelungea îi încordase nervii la maximum.

Când îi răspunse, vocea lui i se păru mai răgușită decât de obicei.

– Nu m-am priceput niciodată să-mi exprim sentimentele. Poate că între noi doi există ceva care ne împiedică să comunicăm unul cu altul.

În timp ce vorbea îi mângâia obrazul cu degetul arătător, un gest care o făcu să se înfioare fără voia ei. Tony o privea fără încetare, și Charlotte, fascinată, avea impresia că se înecă în adâncimea nesfârșită a ochilor lui. Când degetele lui Tony îi atinseră bărbia, apoi alunecară încet în jurul gâtului până la căldura cefei, simți că i se taie respirația de emoție. Spiritul de conservare o făcu să se dea un pas înapoi și să se lovească de pervazul ferestrei. Probabil că Tony i-a citit spaima din privire, pentru că lăsă mâna în jos și expresia feței lui se înăspri.

– Foarte bine, Charlotte. Îți dau o lună ca să dovedești ce poți. După acest termen, ne vom supune cerințelor pieței. De acord?

Aflată însă sub influența mângâierilor lui, îi veni greu să-și ascundă bucuria pe care i-o provoca acea veste. Totuși, va trebui să joace dur.

– O lună? Nu e prea mult. Mi-ar trebui cel puțin șase luni ca să construiesc un trimaran de doisprezece metri! În ce studiu ar trebui să fie ca să consideri că am avut succes?

– Semnează contractul cu Greg Smithson. Eu mă voi ocupa de asigurarea clădirilor și acele faimoase facturi neplătite ...

Ironia sorții! ... Tony Meredith era chiar ultimul om din lume la care se aștepta Charlotte să-i sară în ajutor, dar și cel pe care și-l dorea cel mai puțin să joace acest rol! Dar acum, n-avea rost să mai facă și nazuri!

– Îți mulțumesc, îi spuse ea cu o voce care suna fals chiar și în urechile ei.

Tony zâmbi ușor și ochii lui se desprinseră de cei ai Charlottei ca să coboare spre gura ei strânsă cu încăpățănare și apoi să se plimbe fără rușine peste rotunjimile trupului ei îmbrăcat în niște blugi strâmți.

– Sper că vei ști cum să-ți exprimi recunoștința, Charlotte ...

– Ce vrei să spui?

Când văzu exepresia scandalizată de pe fața ei, Tony râse:

– Vroiam să spun că sper să te porți mai .. rezonabil, să fii mai flexibilă. În calitate de asociați, nu ești prea ușor de suportat ... Tu ce ai înțeles din vorbele mele?

Charlotte se înroși în obraji. Nu era deloc naivă. Sub aspectul ei inocent, întrebarea lui Tony nu era deloc lipsită de ironie. Enervată, îl fulgeră cu privirea, fără să-i răspundă.

Tony se uită la ceas.

– Am multă treabă în dimineața asta. Trei din căpitani mei au gripă și trebuie să țin câteva cursuri de pregătire. Ce-ar fi să ne întâlnim la masa de prânz?

– Masa de prânz? repetă papagalicește Charlotte.

Fu cuprinsă de panică, o panică stupidă și irațională.

Doar Tony nu-i lansase invitația cu scopul de a plăti pe loc pentru generozitatea lui! Se vede treaba că avea o imaginație prea bogată!

- Voi veni să te iau de la șantier la ora unu.
- Îmi pare rău, dar azi iau masa cu o prietenă.
- Atunci, amânăm pentru cină.
- Îmi pare rău, Tony, dar seara sunt prea obosită ca să ...
- Pentru a convinge un arhitect de nave să se ocupe de planurile tale pentru trimaran?

Replica ei promptă menită să-i descurajeze insistențele îi rămase pe buze și tânăr dădu doar încet din cap. Tony zâmbi triumfător, iar Charlottei îi veni să-i dea o palmă peste față.

- Voi trece să te iau pe la ora opt.

După aceea, el luă de pe colțul biroului său un maldăr de acte și Charlotte, fără să mai spună nici un cuvânt, dispăru în direcția scării exterioare care dădea spre port.

Tony o manipulase din nou! Știindu-se stăpânul jocului, își impunea voința. Charlotte ura faptul că de acum încolo urma să-i fie datoare! Nu era o soluție confortabilă și nici demnă de invidiat. În realitate, Tony Meredith era mai rău decât își imaginase până atunci. Cât de ticălos putea să fie, dacă îi făcea o atât de mare plăcere să se joace cu temerile ei în legătură cu viitorul șantierului naval, pentru ca mai apoi să-i acorde cu supergenerozitate un termen de o lună pentru încercări, asigurându-se în același timp de sprijinul Fionei ...

Tânăra își petrecu dimineața blestemând și nici măcar masa în compania lui Suzie și a gemenilor ei nu reuși să-i mai domolească

nervozitatea. Prietena ei observă proasta ei dispoziție, dar din delicatețe, nu încercă să-i afle cauza. Ca tuturor oamenilor din Shalmouth, conținutul ciudatului testament al lui Jonathan Wells îi era cunoscut. Vorbăria neconținută a celor doi copii a făcut ca între ele să nu se poată lega nici un fel de conversație, dar Charlottei nu-i păru rău ... I se servise o masă gustoasă cu care se delectă, dar nu bău din vinul roșu. Trebuia să-și păstreze mintea limpede pentru după-amiaza pe care o va petrece la șantierul naval și pentru întâlnirea cu Tony din seara aceea.

Când se întoarse în apartamentul ei de la subsol, Charlotte se afla sub efectul unei puternice tensiuni nervoase. Imaginea puțin măgulitoare pe care o văzu în oglindă o determină să treacă la fapte. Pentru început, dădu drumul la apă în cadă și o parfumă cu iasomie; apoi se cufundă în spuma subțire și închise ochii, lăsându-și trupul să plutească și gândurile să hoinărească în voie.

Viața ei suferise mari schimbări în ultimele săptămâni și nu avusese timp să le analizeze. În urmă cu nici o lună de zile, Charlotte ducea la Londra viața trepidantă a unui evaluator de artă. Acum i se părea că se întorsese cu cinci ani în urmă. Se găsea din nou la Shalmouth, orașul copilăriei sale, cel în care crescuse împreună cu prietenii ei și petrecuse atâtea clipe fericite navigând în estuar cu Colin, Susie, Tim Fennel și toți cei de la Clubul nautic.

Pe ecranul minții ei apăru fața zâmbitoare și murdară de rugină a lui Colin și pe Charlotte o cuprinse un val de nostalgie. Intrase și el la facultate după vara aceea faimoasă. În ciuda tensiunilor care domniseră în timpul traversării pe "Menorquina"

și apoi în vila Antoniei din Minorca, rămăsese foarte atașat de Colin. Din nefericire, se pierduseră din vedere și era păcat ...

Luă buretele de pe fundul căzii și-l strânse ca să facă să curgă suvoaiele de apă cu spumă pe umerii și sânii ei, pe care Charlatte îi considerase întotdeauna prea mici. Într-o anumită perioadă invidiasse tare mult formele pline ale surorii ei. Adesea Charlotte avea impresia că trupul ei nu-i aparține. Modelat de anii îndelungați în care făcuse dans clasic, acesta era musculos, subțire și viguros. În ciuda complimentelor pe care le primise deseori de la bărbați, Charlottei nu-i plăcea cum arată, pentru că era lipsită de feminitate.

Reveria melancolică îi fu întreruptă de ciocănituri ce se auzeau la ușa de uitare. Ieși repede din apă, se șterse în grabă și își puse un halat de baie chiar în clipa în care loviturile deveniseră și mai insistente. Charlotte se duse să deschidă, lăsând pe parchet urma tălpilor ei ude.

Era Tony! Silueta lui uriașă se profilase în cadrul ușii.

– Oh, tu ești! exclamă Charlotte, înfășurându-și mai strâns halatul în jurul trupului. Ce cauți aici? E abia ora șapte!

– Ah, da? Îmi pare rău. Înseamnă că am venit mai devreme! Ai face mai bine să-mi dai voie să intru în casă. Dacă mai stai mult în curent, s-ar putea să te pricopsești cu un guturai de toată frumusețea.

În timp ce vorbea, îi studia picioarele goale ce-i ieșeau de sub halat. Charlotte, care deja tremura, se dădu la o parte ca să-i facă loc să intre. Când ajunsese în salon, Tony își scoase geaca din piele și se uită în jurul lui.

– E cam sărăcăcios decorul ...

– Tatăl meu avea gesturi spartane, dar asta e o chestiune de obișnuință.

Ușor derutată de prezența lui acolo, ea arată spre bar.

– Servește-te cu ceva de băut. Eu trebuie să mă duc să mă îmbrac ...

Învăluind-o într-o privire tandră, el îi șopti:

– Într-adevăr ... Nu-ți face probleme din cauza mea. Mă descurc și singur. Am mai băut aici ceva împreună cu tatăl tău.

Charlotte dispăru rapid, bucuroasă că poate scăpa de privirea scrutătoare a ochilor lui căprui.

Cu ce să se îmbrace? Tony era elegant, dar purta haine simple: pantaloni din catifea reiată de culoare bej, cămașă și geacă din piele. Ca să păstreze aceeași notă, Charlotte își puse o fustă-pantaloni gri care îi ajungea până la jumătatea gambei, o bluză din mătase crem și cizmulite cu tocul jos, tot de culoare gri.

Inspecția finală din fața oglinzii n-o mulțumi prea tare. Arăta într-adevăr destul de rău. Părul ei inelat forma în jurul feței o aoreolă întunecată care îi scotea în evidență paloarea pielii. Dacă nu va face ceva pentru a remedia acest defect, Tony va observa cu siguranță că muncea prea mult. Charlotte prefera să evite o discuție pe această temă, așa că își aplică puțin roz pe obraji și pomeți și, în ultima clipă, își înfășură în jurul gâtului o eșarfă de mătase cu motive foarte colorate. Efectul era destul de reușit ...

Probabil că părerea ei fu împărtășită și de Tony, deoarece, când se întoarse în salon, o întâmpină cu un compliment.

– Ești fermecătoare ...

– Îți mulțumesc, șopti ea rapid. Dacă ești pregătit, putem să mergem.

– Imediat.

După ce își puse paltonul îmblănit, Charlotte îl urmă în noaptea înghețată.

Prin văzduh se răsuceau câțiva fulgi de zăpadă. Îi vedeau în fascicolul luminos al farurilor mașinii. Tony o luă în direcția drumului de coastă.

– Unde mergem? îl întreabă Charlotte. Sper că n-ai ales un restaurant prea scump. Am de gând să-mi plătesc partea mea din consumație.

Tony nu-i răspunse, dar Charlotte îl auzi scoțând un oftat de exasperare, apoi îi simți privirea fixată asupra ei.

– Ce-ar fi să facem pace, Charlotte? Recunosc că, având în vedere trecutul nostru comun, s-ar putea să existe între noi ... o anumită stânjeneală, dar ostilitatea asta permanentă a început deja să mă calce pe nervi!

– Nu cumva confunzi ostilitatea cu dorința de independență?

– Nu cred. În situația în care te afli, gradul de independență la care poți spera este destul de limitat.

– Așa este! Nu ratezi nici o ocazie să mă umilești. Mă întreb cum am putut să fiu atât de naivă încât să te admir în adolescență.

– Asta ar trebui să-ți fie de învățătură pe viitor, Charlotte. Oamenii care sunt așezați pe un pedestal au prostul obicei de a și coborî din locul în care sunt cocoțați!

– Încetează cu sarcasmele! Tu ai avut ideea de a ieși împreună în seara aceasta, nu eu! Dacă stau și mă gândesc mai bine, mă

întreb dacă nu cumva nu mă va costa cam mult faptul că trebuie să te suport, numai ca să salvez șantierul naval al tatălui meu!

– Serios?

Replica dulceagă fu însoțită de un zâmbet ironic.

Deodată, Charlottei îi stătu inima în loc. Tony încetinisese și BMWul o luase pe un drum lateral. Opri apoi motorul și se întoarse spre ea.

– Ia spune-mi, prezența mea ți se pare chiar atât de respingătoare, sau îți arde iar de joacă, așa cum făceai altădată?

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Deci vrei să-ți explic?

Fără să mai aștepte răspunsul ei, Tony o prinse cu o mână de talie și cu cealaltă de umeri și înainte ca ea să spună ceva sau să facă vreun gest, își lipi buzele de gura ei cu ardoare.

Capitolul 5

În fața acestei agresiuni, Charlotte încremeni. Trebuia să-i opună rezistență, să nu-i cedeze! Dar foarte curând în venele sale se răspândi o plăcere voluptuoasă. Strigătul de protest se transformă într-un geamăt înăbușit, în timp ce brațele ei, parcă mâunate de o forță independentă de voința ei, căutau drumul spre umerii lui Tony și i se înlănțuiau în jurul gâtului.

Cum poate să lupte împotriva ameteții minunate care o năucise? Sărutul acela declanșa în trupul ei un val de emoții care nu se supuneau controlului rațiunii. Și când Tony își strecură mâna sub bluza ei, Charlotte se agăță de el, lipindu-se și mai tare de trupul lui, neștiind dacă face asta ca să-l depărteze, sau să și-l apropie și mai mult. Îl chema cu toată ființa ei, atentă la semnalele pe care le primea de la el: parfumul ameteitor amestecat cu mirosul mării, căldura mâinilor lui pe pielea ei, desfătarea produsă de buzele lui care porneau acum în căutarea gâtului ei ...

Erau niște senzații vecine cu nebunia, care aprinseră în trupul ei o dorință chinuitoare.

– Tony ... Tony ... nu, te rog, nu ...

De fapt ce voia să spună prin acea rugămintă? Charlotte n-ar fi putut să spună.

– Lasă-te în voia plăcerii ...

Abia reuși să mai recunoască vocea lui Tony, schimbată din pricina pasiunii pe care o simțea.

Fu cuprinsă de un nou val de plăcere în momentul în care el îi strânse între degete sfârcul unui sân, întărit și umflat în așteptarea mângâierilor lui. Charlottei i se făcu frică de intensitatea emoțiilor sale.

– Nu!

După ce scoase acest strigăt de panică, începu să se zbată și încercă să se retragă în capătul celălalt al canapelei. Fără să scoată un cuvânt, Tony îi imobiliză brațele. Vreme de câteva secunde, care ei i se păruă nesfârșite, se uită la chipul ei cu privirea lui de nepătruns.

– Liniștește-te ... Nu-ți fac nici un rău ...

O ținu de mâini până când își recăpătă sângele rece și apoi îi dădu drumul încet. După aceea, porni motorul. Atunci când vorbi, vocea îi părea ciudat de distantă.

– Ce-ar fi să mergem să mâncăm? Am o foame de lup.

– Mie mi-a pierit ...

Nu-și recunoștea nici vocea. Simțindu-se dintr-o dată foarte obosită, Charlotte își sprijini capul de tetiera scaunului, în timp ce mașina rula în întunericul nopții.

Închise pleoapele, sperând să-și mai poată domoli frământările sufletești.

– Nu te tentează nici măcar o paella gustoasă?

BMW-ul încetinise. Charlotte deschise ochii și zări storurile cu dungi albe și galbene ale celebrului restaurant Bedleigh, faimos pentru specialitățile lui din fructe de mare, cu veranda lui luminată care avea vedere spre mare.

– Tony, restaurantul ăsta depășește posibilitățile mele financiare!

El se întoarse spre ea și o prinse fără nici un fel de menajamente de braț.

– Uite ce e, Charlotte, dacă îți închipui că mă voi mulțumi cu un sandwich, sau o friptură cu cartofi prăjiți numai ca să nu te simți tu prost, te înșeli. Mai întâi de toate am înțeles că facem pace, nu-i așa? Atunci, fă-mi plăcerea să fii rezonabilă măcar o dată. Măcar în seara asta.

După ce rosti aceste cuvinte, Tony coborî din mașină și-i deschise portiera cu curtoazie.

– În plus, țin minte că îți place paella la nebunie, adăugă el. Cea pregătită de Pedro poate că nu e la fel de bună ca cea pe care am mâncat-o la Cuidadela în port, dar nici asta nu e rea deloc. Hai să mergem ...

– Dacă înțeleg bine, nu prea am de ales.

Ea îl urmă, resemnată.

Când intrară, sus-numitul Pedro le făcu o primire foarte călduroasă, așezându-i la una din cele mai bune mese, în apropierea ușii uriașe de sticlă.

După ce le dădu fiecăruia câte un meniu, scoase o brichetă din buzunar.

– Aprind imediat lumânările, señor Meredith. Așa e romantic atunci când iei masa cu o domnișoară ...

Observația fu însoțită de un zâmbet grăitor care o enervă foarte tare pe Charlotte. Romantic? Dacă ar fi știut el ...

– De băut îți recomand un vin alb sec, îi sugeră Tony. Ce părere ai?

Charlotte fu de acord. Încă tulburată, evita să întâlnească privirea lui Tony. În schimb, el o studia fără nici o jenă. Ea simțea că privirea lui o învăluia cu o insistență cel puțin surprinzătoare. În cele din urmă, nemaiputându-se abține, Charlotte exclamă:

– Te rog, Tony, nu te mai zgâi atâta la mine!

– Dacă nu te-aș cunoaște atât de bine, m-aș lăsa impresionat de timiditatea ta feciorelnică ...

– Credeam că am făcut pace totuși. Te previn că dacă mai faci o glumă pe tema asta, vei mânca paella singur.

Buzele lui Tony schițară un zâmbet.

– Se vede treaba că nu putem petrece nici cinci minute împreună fără să ne certăm ... Cred că ar fi mai bine să evităm să vorbim despre anumite subiecte, cum ar fi cele personale sau șantierul naval ...

Deși împrejurările erau nepotrivite, Charlotte fu amuzată de vorbele lui. Se prefăcu că reflectează câteva secunde, apoi spuse:

– Atunci despre ce să vorbim? Despre bărcile cu pânze sau cărțile lui Bertolt Brecht? Sau preferi operele lui Verdi?

– E cumva o aluzie la nivelul meu de cultură?

– Deloc. Țin minte că, dimpotrivă, mă simțeam o ignorantă atunci când discutai cu Colin despre muzică sau literatură.

– Glumești? N-ai rămas niciodată de căruță în timpul dezbaterilor. De altfel, prelungai adeseori aceste discuții cu Colin până târziu în noapte.

Acest schimb de replici fu urmat de o tăcere lungă și apăsătoare. Oricât de prudenți ar fi fost, ajungeau mereu la o problemă provocatoare de ceartă!

Din fericire, clipele de tensiune luară sfârșit în momentul în care apăru Pedro, care împingea un cărucior cu tot ce era necesar pentru pregătirea paellei. Cei de la mesele învecinate se uitau la ei curioși. Deodată, Charlotte își aminti de parcă ar fi fost ieri de seara în care ea, Tony și Colin mâncaseră același fel de mâncare la Ciudadela, pe terasa unei cafenele din bătrânul port. După ce ancoraseră "Menorquina" chiar în fața restaurantului, săriseră pe cheiul pe care se plimbau o mulțime de oameni, veniți să ia o gură de aer curat.. Erau cinci tineri veseli și destinși în aparență, dar care în realitate erau mistuiți de tensiuni și incertitudini. Antonia și prietenul ei Griff, Colin, Tony și ea ...

– Ești cam visătoare, Charlotte ... Fă și tu un mic efort ... Până la urmă, Pedro își va închipui că nu mai am succes la femei.

Vorbele lui o făcură să tresară. Așadar, Tony obișnuia să vină în acel restaurant cu cuceririle lui? De fapt, ce era de mirare? Era posibil să fi adus-o aici, înaintea ei, pe Delia sau pe misterioasa posesoare a cămășii de noapte din satin ...

Se făcu din nou tăcere. Tony mai turnă vin în paharul pe jumătate plin al Charlottei, dar pe al lui îl umplu cu apă minerală.

– Te mai vezi cu Colin? o întrebă el în aparență din simplă curiozitate.

– Destul de rar. A făcut Filologia la Oxford și acum predă la un colegiu din Norfolk. Îmi pare rău că n-am mai ținut legătura cu el. Țineam foarte mult la Colin.

– M-ar fi mirat să nu fie așa. Ca amant era mai bun ca mine?

– Parcă hotărâsem să rămânem pe un ton neutru, Tony.

Charlottei îi venea greu să-i răspundă, deoarece atacurile lui Tony erau extrem de dureroase. Dar, cine era de vină, nu ea? Dintr-o simplă întâmplare sau din nevoia inconștientă de a-și face rău, ea era cea care adusesese vorba despre Colin în timpul discuției.

– Așa ar trebui, într-adevăr, îi răspunse Tony, dar se pare că nici unul din noi nu e dotat cu talentul de a vorbi despre vreme.

Așa era. Tony nu făcea parte din categoria aceea care pierdeau timpul cu pălăvrăgeli inutile. De altfel, nu-l speria să navigheze luni la rând, ba dimpotrivă. Cât despre Charlotte, amintirea acelui sărut o mai tulbura și acum ... Nu numai din cauza modului impertinent în care acesta o făcuse, dar și a felului în care îl primise ea. Dorința aceea fizică intensă, Charlotte n-o mai simțise în ultimii cinci ani. Ironia sortii făcea ca în urmă cu cinci ani tot același bărbat să fi reușit să declanșeze în simțurile ei aceea furtună de senzații.

– Ajunge, Charlotte! Hai să nu ne mai jucăm de-a șoarecele și pisica ...

Nu fu nevoie de mai mult ca tânăra să fie cuprinsă din nou de panică.

– Nu, Tony! N-are rost să mai dezgropăm trecutul. Ne-am lămurit în privința asta, nu mai e nimic de adăugat.

Tony se întunecă la față.

– Ascultă, trebuie să recunoști și tu că o aventură între noi era imposibilă. Tu nu erai decât un copil și -i promisesem tatălui tău să am grijă de tine.

– Te rog, Tony, hai să vorbim despre altceva.

– Nu vreau. A venit vremea să punem lucrurile la punct. Știu că mă consideri un monstru, dar uiți că tu ești cea care ai sărit din patul meu în cel al lui Colin!

Charlotte se făcu albă ca varul la față. Se înfruntară din priviri nervoși, preț de câteva secunde. În lumina lumânărilor, ochii lui Tony păreau și mai acuzatori.

Deodată, tânăra se ridică în picioare. Nu-i mai rămăsese decât să plece, dar Tony o opri prinzând-o de mână ca un clește.

– Stai pe loc, Charlotte! Și dat fiind că evocarea trecutului te enervează, vom vorbi despre un subiect ... mai actual.

Nedorind să stârnească un scandal, ea acceptă.

– Vezi? Recunoști și tu că trecutul n-are nici o importanță!

– Nu asta am vrut să spun...

Pedro, care se agita în jurul tigăii lui, le făcă un semn. Paella era aproape gata. Discret ca o umbră, chelnerul umplu din nou paharul Charlottei. Se pregătea să-l umple și pe cel al lui Tony, dar el îl opri. Se arăta a fi mai cumpătat ca ea, își spuse tânăra hotărâtă să-i urmeze exemplul ...

Sprijinindu-se de spătarul scaunului, Tony o supunea tirului privirii lui pătrunzătoare.

– Cum s-ar putea șterge trecutul? Toți depindem de trecutul nostru, suntem produsul acestuia.

– În cazul acesta, ce s-a ales de viața ta? îl întrebă Charlotte, curioasă.

Pedro le servea niște porții mari de paella. Charlotte gustă din a ei.

– E o bunătate! exclamă ea răsplătindu-l pe Pedro cu un zâmbet larg.

Chipul spaniolului se umplu de mândrie, după care se retrase cu o reverență solemnă, urându-le poftă bună.

Tony continuă discuția de unde fusese întreruptă.

– Unele episoade ale vieții mele m-au marcat foarte mult ... În special împrejurările venirii mele pe lume. Nu eram dorit de nici unul din părinții mei. Atunci când aud vorbindu-se despre dragostea maternă, îmi vine să râd.

– Și în consecință n-ai o părere prea bună despre femei, nu-i așa?

De ce îi pusese întrebarea aceea? își spuse Charlotte. Cunoștea deja răspunsul la ea!

– Să spunem că experiența personală mă împiedică să am încredere prea mare în ele.

– De aceea nu te-ai însurat până acum?

Vorbele îi ieșeau acum din gură aproape fără voia ei, ca și cum, neputându-și stăpâni o dorință masochistă, nu voia decât să sufere și mai mult. Tăcerea apăsătoare care urmă nu făcu decât s-o chinuie și mai tare.

În cele din urmă veni și răspunsul îndelung așteptat:

– N-am afirmat niciodată așa ceva.

Îi veni fulgerător în minte cămașa de noapte.

– Ești căsătorit? îl întrebă ea dintr-o suflare.

– Am fost.

– De curând? Vreau să spun ... de la călătoria noastră în Baleare.

– Nu.

– N-a mers?

– După câte se vede, nu.

Expresia de pe fața lui Tony se întunecase. Își puse furculița la loc, în farfurie.

Întrebându-se până unde putea să întindă coarda, Charlotte își continuă interogatoriul.

– Ce n-a funcționat între voi?

– Tot ce poate să nu meargă într-o căsătorie. Te-am întrebat eu vreodată de ce te-ai certat cu Colin?

– Noi nu eram căsătoriți, asta-i diferența.

Lăsă ochii în jos ca să nu fie nevoită să-i întâlnească privirea pătrunzătoare.

– E posibil, dar din cât îmi aduc aminte, era foarte îndrăgostit de tine și cred că în principiu nu împarți patul cu cineva fără să fii... foarte apropiat de el.

– Uneori, aparențele sunt înșelătoare, Tony. Ai o minte prea complicată ca să recunoști că eu și Colin eram doar prieteni și că...

– Numai prieteni? În concluzie, ai vrea să mă faci să cred că ceea ce s-a petrecut la Antonia în casă, era doar o mică distracție

între prieteni? Nu ține, Charlotte. V-am văzut cu ochii mei pe tine și pe Colin, dar probabil că ți se pare mai ușor să-ți ștergi din memorie această amintire.

Ea se uită la el, uluită. Ah, ce mult ar fi vrut într-adevăr s-o poată șterge! Din nefericire însă, i se strecurase cu perfidie în minte și era prezentă până în cele mai mici detalii.

Tony dormea la bordul vasului "Menorquina", dar se folosea de instalațiile sanitare ale vilei. În dimineața aceea venise mai devreme decât de obicei și deschisese ușa camerei în care stăteau Colin și Griff ca să-și ia obiectele de toaletă. O văzuse acolo, culcată lângă Colin, pe jumătate dezbrăcată ... Bineînțeles după părerea lui, dovada vinovăției ei era zdrobitoare.

– Nu am nici un motiv să încerc să te conving din nou că n-ai dreptate. Dacă nu m-ai crezut acum cinci ani, de ce m-ai crede acum? Cu atât mai mult cu cât, ca să fiu sinceră, părerea ta despre acest subiect mă lasă rece!

Tony păru amuzat.

– Ia să vedem, ce poveste mi s-a îndrugat atunci? ... Părinții Antoniei lipseau în weekend și Antonia și Griff erau atât de nerăbdători să-și împlinească poftele trupești, încât te-au forțat, pe tine și pe Colin, să împărțiți aceeași cameră ca să le lăsați lor câmp liber de desfătare? Și toate astea în condițiile în care era o altă cameră disponibilă în casă?

– Ajunge, Tony! Nu mai vreau să vorbesc despre asta! E dezgustător!

Tony se prefăcu mirat de reacția ei.

– De ce?

Iubirile tinereții sunt dictate în general de instincte impulsive, pasionale. Ceea ce mi se pare mie dezgustător este faptul că numai cu o săptămână în urmă îmi spuseseși că ești topită după mine!

– Și tu mi-ai dat de înțeles că după părerea ta nu sunt decât o puștoaică fără minte!

– Nu cred că m-am exprimat chiar cu aceste cuvinte ...

– Poate ai fost ceva mai concis, dar suficient de explicit! Oricum, slavă Domnului că o dată cu trecerea timpului oamenii se maturizează! Să nu-ți închipui că mă poți jigni, Tony! În prezent farmecul tău mă lasă rece!

Tony o prinse de mână pe și o țină strâns în a lui.

– Charlotte ... adineauri, când te-am sărutat în mașină, nu mi s-a părut că farmecul meu nu te impresionează absolut deloc!

Ca și cum contactul cu mâna lui ar fi ars-o, ea își retrase brusc mâna.

– Ba da! Și mai întâi de toate, cred că atracția fizică pe care poți să o simți față de cineva n-are nici o legătură cu ... cu sentimentele! În definitiv chiar tu ai spus că sunt o femeia flusturatică!

– Charlotte ...

Tony se uită la ea cu un aer stânjenit și își trecu nervos mâna prin păr. De data asta părea tulburat cu adevărat. Câteva zeci de secunde, privirea lui rămase fixată asupra trăsăturilor Charlottei, după care făcu un semn ospătarului.

– Vrei ceva ca desert?

Ea clătină din cap.

Tony comandă atunci două cafele. În timp ce așteptau să fie serviți, între ei se așternu o tăcere apăsătoare. Ca să-și ascundă proasta dispoziție, Charlotte se juca absentă cu colțul șervetului privind luminițele îndepărtate ale orașului. Începuse să cadă o ploaie mărunță, care forma șiroaie subțiri pe geamul aburit.

Fură aduse cafelele.

– Mă întreb cum ai de gând să rezolvi problema locuinței, spuse Tony în cele din urmă.

– Mă descurc eu ...

– Cum adică? Doar n-o să începi să cauți un acoperiș deasupra capului duminică seara, când vei părăsi apartamentul tatălui tău.

Charlotte nu-i răspunse imediat, refuzând să recunoască faptul că nu avusese nici timpul și nici energia necesară ca să se ocupe de această problemă.

– Stai liniștit, n-o să dorm pe sub poduri. Pentru câteva zile, pot să stau la Susie.

– Sau la Fiona?

– Fiona stă într-o garsonieră mică, așa că nu e o opțiune care poate fi luată în considerație.

– Nu dorești sub nici o formă să locuiești cu ea?

Charlotte dădu din umeri.

– Țin mult la sora mea, dar nu ne înțelegem prea bine. O să găesc eu o soluție, chiar dacă poate voi fi nevoită să locuiesc o vreme la șantierul naval.

– Sub tavanul ciuruit?

Luând-o prin surprindere, Tony se ridică, plăti masa și o conduse pe Charlotte afară din restaurant, în ploaia torențială.

– De ce atâta grabă? Vrei să scapi mai repede de mine?

Întrebarea ei nu primi decât un răspuns scurt.

– Vreu să-ți arăt ceva.

O luă tot pe drumul pe care veniseră și Charlotte își dădu seama unde o duce Tony.

– Unde mergem?

Simți cum îi crește tensiunea la gândul că va merge acasă la el, mai ales la ora aceea târzie, unde era sigură că-i va propune să doarmă în camera de oaspeți ...

– O să vezi ...

– Oprește, Tony! Nu mai sunt o puștoaică naivă!

– Poate așa este, dar în clipa asta eu sunt patronul, așa că ai tot interesul să mă menajezi.

– Nu fi prea sigur de asta!

Exasperată, se retrase într-o tăcere posacă până când mașina coti pe aleea lungă mărginită de copaci care ducea la casa lui Tony. În momentul acela se aprinse brusc o baterie de proiectoare, declanșate probabil de cine știe ce sistem electronic sofisticat. Se luminase toată aleea, ca și fațada conacului ale cărui coșuri se profilau în negura nopții. Găsindu-se încă sub efectul morții tatălui ei.

Charlotte nu observase acea instalație în seara când o adusese Tony aici.

– E luminat ca ziua, șopti ea intrigată.

– Din cauza doamnei Bolton am instalat proiectoarele. Menajera mea are o groază cumplită de întuneric. De aceea, toată proprietatea este luminată ca la bălci.

Peste câteva secunde Charlotte cobora din mașină, cuprinsă de o agitație ciudată.

– Conacul e atât de izolat! ... S-ar putea crede că acest lucru deranjează anumite persoane ...

– Ție ți-ar fi frică să locuiești aici?

Charlotte reflectă câteva momente la întrebările lui. Ploaia stătuse și peste câmpia adormită se așternuse liniștea.

– Nu, nu mi-ar fi frică. După părerea mea, unele străzi din Londra sunt noaptea mult mai periculoase!

– Măcar asupra unui singur lucru suntem și noi de acord!

Pietrișul de pe alee scrâșni sub tălpile lui Tony atunci când se apropie de Charlotte ca s-o ia de braț. Ea se încordă brusc, dar în loc să se îndrepte spre intrarea în casă. Tony o ocoli și o lua pe o potecă întunecoasă care cobora spre plajă. Acolo, se afla, cu fațada spre estuar, o mică vilă rustică, zugrăvită cu var. După ce scoase o cheie din buzunar, Tony deschise ușa și aprinse lumina sub privirile temătoare ale tinerei.

– Intră, îi spuse el, văzând că Charlotte rămăsese în prag. Îți prezint Vila Cormoranilor. Doamna Bolton este convinsă că locul acesta este bântuit de o fantomă!

– E fermecătoare ...

Din fericire, nu se număra printre aceia care se lasă impresionați de asemenea aiureli. Intră înăuntru, privind curioasă în jurul ei. Podeaua era formată din dale de piatră cenușie, șlefuite de trecerea timpului. Austeritatea acesteia era înviorată ici și colo de câteva covorașe chinezești. Pereții dați cu var, ca și în exterior, erau susținuți de grinzi din lemn, datând evident de la

construcția casei. Și decorul dovedea că fusese conceput în spiritul căutării căldurii și intimității: canapele joase acoperite cu huse înflorate, la ferestre perdele asortate prinse cu șnururi, buchete uriașe de flori uscate așezate pe mobilă sau atârinate de tavan. Exista chiar și un șemineu înnegrit de fum în fața căruia Charlotte își închipui că stă un motan persan care seamăna cu Tara ... O imagine tulburătoare pe care se grăbi să și-o șteargă din minte!

– Cine locuiește aici? Bănuiesc că viluța asta a fost construită în același timp cu conacul.

– Nu chiar atunci, probabil că e din secolul al XVII-lea. Prie... o prietenă de-a mea l-a mobilat și l-a amenajat. E decoratoare de interioare. A locuit aici o vreme, după care a trebuit să plece în străinătate. Apoi a stat aici doamna Bolton, dar nu pentru multă vreme. I se părea că aude mereu noaptea niște zgomote ciudate.

În timp ce vorbea. Tony se plimba de colo– colo prin cameră. Pe o măsuță joasă, așezată lângă șemineu, stăteau două pahare și o sticlă de whisky. După ce turnă în fiecare câte o porție, i-l întinse pe al ei cu un aer de nepătruns.

– Dacă nu locuiește nimeni în vilă, de ce se găsește aici o sticlă de whisky? Tony, vreau să știu ce se scop m-ai adus aici.

El o privi cu un aer gânditor, apoi îi răspunse foarte calm:

– Am uitat să discutăm despre contractul cu Smithson. Probabil ești de acord cu mine că ai nevoie de un arhitect naval în problema asta ... și că nu dispui de mijloacele financiare necesare ca să angajezi pe cineva. De aceea, îți propun să-ți ofer în mod gratuit serviciile mele, dar numai cu o condiție ...

– Care? Te ascult ...

– Cu condiția să renunți la ideea stranie de a dormi pe canapea la Susie sau la șantierul naval. Dacă ești atât de trăsnită încât să-ți petreci fie și o singură noapte acolo, nu mai conta pe mine! Din respect pentru tatăl tău, e de datoria mea să-ți fac rost de un acoperiș ca lumea deasupra capului. Te las să locuiești în vila asta gratuit, cât timp vei dori.

Văzând că ea își ridică bărbia într-o atitudine rebelă, el adăugă:

– Și nu mai vreau să aud nici un fel de discuție! Toată seara ne-am certat încontinuu. Gata, s-a terminat!

Capitolul 6

Charlotte se uită uluită la Tony.

– Acum încep să înțeleg ... Te simți vinovat de faptul că îmi vei rade de pe suprafața pământului șantierul naval și pentru a rămâne cu conștiința împăcată îmi oferi o locuință?

– Dacă așa vezi lucrurile ...

Expresia de pe fața lui Tony se întunecase.

Depart de a se simți intimidată, Charlotte devenea și mai furioasă.

– Vrei să-ți spun ce cred? Am impresia că îți face o deosebită plăcere situația jalnică în care mă aflu!

– Nu fi ridicolă, Charlotte!

– Atunci, de ce te preocupă atât de mult bunăstarea mea? Ce ai de câștigat de te arăți atât de generos cu mine?

Charlotte nu se lăsa păcălită de dăruirea lui. Viluța aceea avea un farmec aparte și Tony știa acest lucru. În situația de față,

Charlotte nu putea să-l refuze, ceea ce de asemenea Tony știa. Dar propunându-i acea variantă, își crea obligații față de el, făcând-o să se supună total voinței lui. Poate că în felul acesta i se părea că o va face să plătească pentru așa-zisele ei greșeli din trecut. Era nebun de legat!

Cum să-i refuze propunerea? Asta era unica ei șansă de a salva șantierul naval, așa că ...

Sprijinindu-se cu cotul de șemineu, Tony se uită la ea printre gene cu acea mască indiferentă pe care ei i-ar fi plăcut tare mult să i-o smulgă de pe față.

– În orice caz, n-o faci ca să te culci cu mine. Știi foarte bine că nu-ți inspir nici o dorință în momentul de față.

Tony nu tresări. Se mulțumi doar să soarbă dintr-o înghițitură restul de whisky și să pună paharul gol pe măsută.

– Ce agresivă și complicată poți să fii, Charlotte! De ce cauți atâtea pretexte de prost gust? Vreau doar să te ajut, atâta tot!

– Să mă ajuți? Dat fiind că propunerea vine din partea ta, dă-mi voie să mă îndoiesc de bunele tale intenții! Mai întâi am înțeles că mă vei "ajuta" cu proiectul trimaranului numai dacă îți accept pomană. Mă înșel cumva?

– Pomană ... nu e termenul potrivit, dar altfel spus, ai dreptate. Astea sunt condițiile mele.

– Dar de ce? exclamă Charlotte speriată de hotărârea care se citea în privirea lui.

– Trebuie să mărturisesc că îmi va face o deosebită plăcere să te văd călcându-ți pe mândrie!

Această jignire cumplită o făcu să sară în picioare.

– Ce tupeu poți să ai! Cine vorbești de mândrie! Nu cunosc pe nimeni mai arogant și mai orgolios ca tine!

– Ne-am întors iar la insulte.

Deși vorbea pe un ton calm, în vocea lui se ghicea o ușoară iritate.

– La insulte? Mai degrabă la adevăruri! Cu ce drept mă ... manipulezi, mă tratezi cu atâta aroganță?

Tony rămase nemișcat. Fremătând de indignare, Charlotte îl sfida cu primirea. Deodată, el o prinse de încheieturile mâinilor și o forță să se așeze pe canapeaua de lângă el.

– Ce drept? Îți voi spune eu cu ce drept, dat fiind că se pare că nu știi! Eu sunt principalul acționar al șantierului naval al tatălui tău. Sunt și arhitect naval, ceea ce înseamnă că pot să concep și să construiesc orice ambarcațiune vreau, în cazul în care aș dori s-o fac. De asemenea, întâmplarea face că am destui bani ca să investesc în Wells Boats, fie ca să promovez construcția de bărci, fie pentru a dezvolta o altă activitate mai rentabilă ...

Charlotte încercă să se elibereze din strânsoarea lui, dar din nefericire nu reuși și atunci când deschise gura să-i dea replica, Tony o făcu să tacă.

– Și ca să terminăm odată cu adevărurile, aș mai adăuga că ai acționat într-un mod absolut iresponsabil!

– Nu-ți permit ...

– N-ai decât! Iresponsabil am zis! Ți-ai abandonat cariera în mod nesăbuit! Și pentru ce? Pentru o firmă aflată în pragul falimentului și, colac peste pupăză, fără să ai un ban, fără locuință și cu cunoștințe mai mult decât insuficiente despre piața actuală

a construcțiile navale ... Dacă nici asta nu se numește iresponsabilitate...

– Exagerezi! Cunoștințele mele sunt perfect valabile! Nu sunt atât de fraieră cum crezi!

– Atunci, dovedește! Dacă nu ești fraieră, trebuie să accepți orice ajutor care ți se oferă! Chiar și cel venit din partea mea!

Acest schimb de cuvinte fie urmat de o tăcere ostilă, în timp ce se fixau unul pe celălalt cu priviri reci.

– Dă-mi drumul la mâini, te rog, îi ordonă Charlotte cu o politețe glacială.

El o eliberă imediat și ea se uită la urmele lăsate pe pielea delicată a încheieturilor ei.

– Scuză-mă. Nu mi-am dat seama că te strângeam atât de tare.

– Firește ...

Tony se ridică, devenind deodată palid la față.

– Scuză-mă, repetă el încordat. N-am vrut să-ți fac vreun rău. Urăsc violența fizică.

Era totuși pentru a doua oară în seara aceea când își impunea voința cu forța, își spuse Charlotte. Se feri însă să spună acest lucru cu voce tare, de teamă să nu se certe din nou cu el. Văzând ce întorsătură luaseră lucrurile în seara aceea, fu cuprinsă de un sentiment de oboseală și de neputință. De ce își pierduse timpul cu atâtea discuții sterile? Între ea și Tony va exista întotdeauna un zid de neînțelegeri. Era mai bine să pună capăt întrevederii.

– Tony, aș vrea să mă întorc la apartamentul meu.

– Nu dorești să-ți petreci noapte la conac?

– Nu, mulțumesc.

Drumul scurt parcurs pe țărmul mării se desfășură în aceeași tăcere încărcată de resentimente ca și la venire. Tony insistă să o conducă pe tânără până la ușa apartamentului.

– Voi veni să te ajut la mutat în weekend. Și ca să ajungi la șantierul naval, poți să stai liniștită, vin eu să te iau cu mașina.

– Mulțumesc, dar nu e nevoie. Am un mijloc de locomoție.

– Rabla aceea veche a lui Jonathan?

– Așa veche cum este, mașina asta este în perfectă stare de funcționare. De altfel, i-am făcut reparații capitale.

– În cazul acesta ... Noapte bună, Charlotte, somn ușor.

– Noapte bună!

Charlotte reuși să închidă ușa fără să cedeze furiei care simțea că fierbe în ea. Ce faptă eroică!

Susie spuse, cu un maldăr de cărți în brațe:

– Ai nevoie de o vacanță, Charlotte! De câțva timp mi se pare că ești foarte încordată ... O săptămână la soare îți va prinde foarte bine. Unde să pun cărțile astea?

Charlotte termină de bătut un cârlig în perete înainte de a-i arunca o primire peste umăr râzând bănuitoare. Îmbrăcată într-o salopetă și o cămașă în carouri, având părul strâns la spate într-o coadă de cal, avea într-adevăr un aspect de băiețoi.

– Pune-le pe etajera de lângă fotoliu ... Vacanță, ai zis?

Ce idee trăsnită!

– De ce nu? Am primit de curând o carte poștală de la Griff și Antonia. Sunt în concediu la Minorca, la mama Antoniei. Zice că sunt douăzeci și două de grade! Ți dai seama? Ce noroc au să se prăjească la soare în plină iarnă. Pe vremea când eram la școală împreună, spunea mereu că după bacalaureat nu va munci niciodată, îți aduci aminte?

– Da ... Ei bine, eu una nu prea o invidiez. După părerea mea, Antonia se plictisește de moarte. Banii îi fac viața mai ușoară, e adevărat, dar de fapt nu știe cu ce să-și mai omoare timpul.

După ce rosti aceste cuvinte, Charlotte se uită în altă parte, ca să închidă subiectul. Minorca, viața poleită cu aur a Antoniei, toate astea îi stârneau amintiri prea dureroase. Luă ciocanul în mână și spuse:

– Și la urma urmei nici nu sunt încordată, ci doar un pic nervoasă din când în când.

– Chiar mă întreb de ce! Dacă aș fi avut și eu privilegiul de a trăi o săptămână în vila asta minunată, m-aș simți extrem de liniștită!

Susie făcu semn spre salonașul în care se găseau, pe ferestrele căruia se zăreau bărcile amarate la malul râului.

– Tot pământul ăsta este al lui Tony?

Charlotte, care se uita cu admirație la acuarela pe care o agățase pe perete, făcu un semn de aprobare din cap.

– Da, și mai posedă o fâșie lată de-a lungul țărmului. Astfel, pot să mă plimb în deplină siguranță atunci când vreau să mă relaxez seara, după ce vin de la serviciu.

S-ar părea că te amuză chestia asta, dar au avut loc în zonă, o mulțime de agresiuni asupra femeilor singure, în ultima vreme. Lui Peter nu-i place deloc să mă duc să mă plimb cu gemenii prin locuri izolate.

– Asta pentru că te iubește și-și face griji pentru tine.

– Poate că și seducătorul tău Tony Meredith simte același lucru în ceea ce te privește.

– Numai că motivele lui nu sunt la fel de curate.

– Îmi imaginez că, dat fiind că locuiește la câțiva pași de aici, te vizitează destul de des? o întrebă Susie cu un aer inocent.

– Nu l-am mai văzut din weekendul trecut, când mi-a dat cheile de la casă.

Ceea ce o făcuse să se simtă și ușurată, dar și decepționată, chiar dacă Charlotte n-ar fi recunoscut față de nimeni că-i lipsea Tony.

– Și Fiona? Ai ceva vești de la ea?

– Da, mi-a făcut o vizită în cursul săptămânii.

– Și?

– Și ea este la fel de uluită ca și mine! Sora mea nu reușește să-și explice nici ea generozitatea lui Tony Meredith.

Susie schiță un zâmbet enigmatic.

– După părerea mea, cred că nu i-ar fi displicut deloc să se instaleze și ea aici! Biata Fiona! A fost mai puțin norocoasă ca tine.

Charlotte o privi nedumerită.

– Cum poți să vorbești așa? Mie mi se pare că e mai avantajată ca mine. E plină de farmec și siguranță de sine, place bărbaților, are succes în carieră ...

– Și e o scorpie și jumătate! În cazul în care nu știai, află de la mine că e îndrăgostită la nebunie de Tony Meredith! Să fiu în locul tău, m-aș grăbi să-mi obțin drepturile înainte ca lucrurile să nu ia o altă întorsătură!

Charlotte se înroși la față. Întoarse capul prudentă și se prefăcu că se uită cu admirație la apa albăstruie a râului.

– Ce drepturi ar trebui să obțin?

– Să fim serioase, Charlotte, pe cine vrei să păcălești? S-ar putea ca Tony Meredith să fie un filantrop, dar mă cam îndoiesc! De ce crezi că ți-a împrumutat vila asta?

– Ca să aibă conștiința împăcată.

– Astea sunt doar niște prostii! Ce are să-și reproșeze, mă rog? Ți-a dat voie să construiești timaranul, nu?

– Da, am acordul lui, dar nu sunt sigură că va sprijini într-adevăr acest proiect. Nu m-aș mira dacă în cele din urmă s-ar răzgândi ... Dar, întorcându-ne la Fiona, trebuie să-ți mărturisesc că n-o prea văd trăind în Vila Cormoranilor. Ei nu-i place decât un cadru modern și izolarea de aici ar îngrozi-o. De fapt, ceea ce o deranjează e "generozitatea" lui Tony față de mine.

– Exact, Fiona e geloasă.

– Geloasă? Nu văd motivul! Vila asta a fost mobilată și decorată de o prietenă a lui Tony care a plecat temporar în străinătate. E evident că este vorba de o prietenă foarte intimă. Cât despre mine, eu am onoarea nemerită de a locui în casa lui pe timpul cât lipsește ea. Deci, așa cum știi, Susie, nu e absolut nimic între mine și Tony. Oricum, nu sunt genul care place bărbaților ...

– Peter nu e de aceeași părere, îi răspunse Susie ironic.

Lui i se pare că ai o privire incendiară, ca aceea a Charlottei Rampling sau a Jacquelinei Bisset.

– Mai degrabă caracterul ei l-aș numi incendiar!

Charlottei i se păru că i se oprește inima în loc. Tony își făcuse apariția ca prin farmec în salon. De când se afla acolo? Oare auzise ce spusese despre prietena lui, decoratoarea? Îi venea să intre în pământ de rușine!

– Obişnuiești să te streкори tiptil în casele oamenilor și să le ascuți conversațiile?

– Am bătut, dar nu mi-a răspuns nimeni și, dat fiind că ușa era deschisă, am intrat. Nu-l cunosc pe Peter, dar trebuie să recunosc că are dreptate. Ai aceeași ochi fascinanți ca Jacqueline Bisset.

Susie, care se pregătea să plece, spuse revoltată:

– Soțul meu are gust! Dovada cea mai bună e faptul că s-a înșurat cu mine. Dă-mi voie să mă prezint: Susie Helston, spuse ea întinzând mâna spre Tony. Și dat fiind că Charlotte nu mi te va prezenta, sunt nevoită să fac presupuneri. Cred că ești Tony Meredith. Mă înșel cumva?

– Absolut deloc.

Atunci când strânse mâna lui Susie, pe fața lui Tony înflori un zâmbet, lucru care pe Charlotte o tulbură profund. Cât farmec putea avea uneori!

Susie spuse cu vocea ei melodioasă:

– Dragă Charlotte, eu te părăsesc! Probabil că cei doi drăcușori ai mei și-au pierdut deja răbdarea. Contez pe tine să vii seara asta să bei ceva la noi, ne-am înțeles?

– Sigur că da!

În cazul în care tu și Peter vreți să ieșiți singuri în oraș, pot să am grijă de gemeni. Soțul tău lucrează în weekend, nu-i așa?

Fiind pilot, Peter avea un program foarte neregulat și se întâmpla adesea să lipsească zile în șir de acasă.

– Nu. Peter are două zile libere. Serios? Nu te deranjează să ai grijă de copii? Mă cam codesc să-i las cu alți oameni, pentru că sunt foarte neastâmpărați!

– Ce îndrugi acolo? Noi trei ne înțelegem de minune. Dar nu trebuie să pleci atât de repede, Susie, mai stai ...

În vocea ei era o notă rugătoare, care o supăra pe Charlotte. Nu trebuia ca Tony să creadă că era înspăimântată de gândul de a rămâne singură cu el!

De altfel Susie plecă imediat și Charlotte fu nevoită să se confrunte cu el ...

– Te-ai instalat? o întrebă Tony, vesel.

– Da, după cum poți să vezi și singur.

Se uită la el pe furiș în timp ce arunca o privire în jurul lui. Tony purta niște pantaloni negri din catifea reiată și un tricou de aceeași culoare. Era o ținută care îi scotea în evidență farmecul perfid și forța virilă și care o radia persoana lui. Fără să înțeleagă de ce, Charlotte își aminti sărutul lor din mașină. Așteptă ca el să rupă tăcerea, mai jenată ca oricând.

Tony îi studie cu atenție colecția de plăci vechi de faianță pe care le agățase deasupra șemineului. Charlotte îl întrebă:

– Sper că nu te deranjează că am pus niște obiecte pe pereți.

– Deloc. Astea sunt cel puțin neobișnuite.

– Majoritatea plăcilor datează din epoca victoriană.

Nu au cine știe ce valoare.

– Faci colecție?

– Da, mă amuză. Am început cumpărând câteva bucăți la o licitație. Mi s-au părut drăguțe. Pe vremea aceea, nu știam că există o adevărată piață de plăci vechi. Le-am descoperit la un mic vânzător de mărunțișuri din Londra, care mi le-a vândut pe câteva lire. Începând de atunci, de fiecare dată când intru într-un anticariat, scotocesc tot magazinul în speranța că voi mai găsi și altele.

– Ți-e dor de activitatea ta de la Londra?

– Oarecum, dar există magazine de antichități și în Devon. Când voi avea chef, pot să intru din nou în ambianța respectivă.

Cine putea ști? Era posibil ca Tony să încerce s-o alunge de la Wells Boats aducându-i aminte de cariera pe care o abandonase...

Aplecat asupra unei cutii de cărți, se uită în treacăt la titlurile volumelor. Charlotte îl privea, mereu la pândă, dar Tony rămânea tăcut. Curând, indiscreția de care dădea dovadă o enervă. Nemaiputându-se abține, îl întrebă:

– Voi ai ceva anume, Tony?

Înainte să-i răspundă, el puse la loc în cutie volumul pe care-l răsfoia, o ediție veche a cărții "Romeo și Julieta".

– Da, doream să-ți aduc la cunoștință că doamna Bolton vrea să vină aici de două ori pe săptămână să facă menajul și să-ți calce rufe. N-ar fi frumos s-o refuzi, deoarece a considerat întotdeauna Vila Cormoranilor ca fiind propriul ei teritoriu.

– Nu-i mai e frică de fantome?

– Ziua nu!

– Bine, în cazul acesta ... nu vreau s-o supăr pe doamna Bolton. Asta e tot ce aveai să-mi spui?

– Nu. Am mai venit să te rog să-mi fii mâine coechipier. Trebuie să livrez o ambarcațiune unui client la Hamble.

– De ce trebuie să merg eu neapărat? Ai angajat peste o duzină de căpitani pentru iahturile de croazieră, nu-i așa?

– Aș vrea să mă însoțești tu. Am putea să îmbinăm plăcutul cu utilul.

– În ce fel?

– De exemplu, vom vorbi despre trimaranul lui Greg ... Merge și el.

Devenind brusc entuziasmată, Charlotte îi răspunse:

– Ah, dacă așa stau lucrurile ...

Pentru nimic în lume nu i-ar fi mărturisit acest lucru lui Tony, dar hotărârea finală a lui Greg Smithson o cam neliniștea. Poate că termenul de o lună o făcea prea anxioasă ... Dar dacă Tony se întâlnise cu Greg și-l invitasă să vină cu ei pe barcă, era un semn bun! Și asta din două puncte de vedere. Pe de-o parte, asta însemna că Greg nu intenționa să se răzgândească și pe de alta că Tony vrea să se țină de cuvânt în legătură cu viitorul șantierului naval.

– Atunci voi veni, bineînțeles, spuse Charlotte.

Tony zâmbi ironic.

– Pentru util sau pentru plăcut?

– Ce vrei să spui?

– Nimic altceva decât că atunci când m-am întâlnit aseară cu Greg Smithson la Beach Inn, mi-a vorbit despre tine în niște

termeni foarte elogioși. Bănuiesc că este vorba despre o altă "cucerire" de-a ta.

– Nu fi caraghios! Cu Greg n-am decât relații de afaceri.

– Înseamnă că a fost impresionat de simțul tău în afaceri, îi răspunse Tony râzând mânzește. N-a fost deloc ușor să-l convingi că Wells Boats este în stare să răspundă cerințelor lui. Mai ales dacă luăm în considerare faptul că n-ai decât douăzeci și trei de ani și nici un fel de experiență în domeniu.

Bănuind că vorbele lui sunt cu două înțeleșuri, Charlotte se simți jignită, dar nu răspunse la provocare. N-are decât să melițeze cât o vrea, se va preface indiferentă!

Stătea cu brațele încrucișate pe piept și-l privea sfidător când deodată, spre marea ei surpriză, Tony o trase spre el și-și lipi buzele de ale ei. Totul dură doar câteva secunde, după care el se dădu puțin înapoi și se uită atent la fața ei. Flacăra pe care o văzu sclipind în ochii lui o derută atât de mult, încât gura ei căpătă o expresie mirată. O clipă mai târziu, Tony o sărută din nou, dar de data asta cu atâta seriozitate încât Charlotte, tulburată, începu să tremure în brațele lui. Cucerită de pornirea lui, nu-i opuse nici o rezistență când el o lipi strâns de trupul lui, mângâind-o cu voluptate, în timp ce sărutul lor atinse perfecțiunea.

Nici măcar expresia triumfătoare de pe fața lui atunci când în cele din urmă se depărtă de ea nu reuși să trezească spiritul de revoltă al Charlottei. Cucerită total de farmecul lui, îl sorbea pe Tony din priviri, nesimțindu-se în stare să-și domine emoția care o copleșise. Charlotte avea impresia că astfel de săruturi, ameteitoare precum șampania, te lasă fără vlagă. Apărarea ei, pe

care o credea solidă, se dovedise a fi extrem de fragilă sub asaltul pasiunii lui ...

– Trec să te iau mâine dimineață. Să zicem pe la șase jumătate. Nu e prea devreme?

Nefiind în stare să vorbească, Charlotte dădu ușor din cap. Prea devreme? Nu. Dormea destul de prost și de câtva timp se trezea înainte de ivirea zorilor și simțea că și în noaptea următoare se va întâmpla la fel ...

Vânturile și marea le vor fi favorabile. Cel puțin așa a prezis Tony când pleacă din Shalmouth a doua zi dimineață. Cât de bucuroasă fu Charlotte să urce la bordul ambarcațiunii! Se simțea în formă. Un vânt răcoros umfla pânza principală. Deloc deranjată de el, îi plăcea să-l inspire până-n adâncul plămânilor și să-l simtă biciuindu-i fața.

Contrar așteptărilor ei, Charlotte dormise tun toată noaptea. Se trezise la ora cinci dimineața când auzise soneria ceasului deșteptător și rămăsese în continuare în căldura așternuturilor ca să rememoreze sărutul lui Tony din ziua anterioară și senzațiile noi pe care le stârnise în trupul ei.

Probabil că dădea dovadă de vanitate, dar i se părea că descoperă o anumită tandrețe și afecțiune în modul în care o sărutase, lucru care nu se mai întâmplase până atunci. În mod

ciudat, pe Charlotte acest fapt o umplea de bucurie. În dimineața aceea nimic nu părea să-i poată strica euforia, nici amintirile neplăcute din trecutul ei și nici măcar fantoma misterioasei decoratoare de interioare.

Întinse mai bine pânza triumhilară cu ajutorul frânghiilor. Gestul ei fu apreciat de Tony. După ce aruncă o privire anemometrului, acesta anunță:

– Vânt de forță 5. Vom zbura mai iute ca gândul!

Așezat la cârmă, Greg le adresează un zâmbet vesel care făcu să-i strălucească ochii albaștri. Mai tânăr decât Tony cu câțiva ani, dădea dovadă de un entuziasm puțin cam pueril, dar care Charlottei i se părea emoționant.

– E formidabil! Am petrecut prea mult timp în fața planșetei de desen și prea puțin pe apă de câteva săptămâni încoace! Barca asta se manevrează cu o ușurință nemaipomenită, Tony!

– Da, sunt destul de mulțumit de concepția ei, îi răspunse acesta consultând sonarul și harta de navigație. Virează la tribord, Greg, ne apropiem de un banc de nisip.

-Tu ai proiectat vasul ăsta? îl întreabă Charlotte pe Tony.

Nu făcea o impresie bună că nu știa prea multe lucruri despre "asociatul" ei, dar curiozitatea fusese mai puternică.

– Da. La Shalmouth Sea School se folosesc foarte multe bărci de tipul acesta.

– Cine le-a construit?

– O uzină mare din apropierea orașului Southampton, care le fabrică în serie.

Ghicindu-i gândurile, Tony adăugă:

– Nu, Wells Boats n-ar putea să construiască așa ceva. În orice caz, nu în sediul actual! Wells trebuie să se limiteze la bărci unicate cum ar fi trimaranul lui Greg, nu să facă producție de serie! Conștientă de adevărul spuselor lui, Charlotte nu mai insistase. Într-adevăr, știa foarte puține lucruri despre Tony! Multă vreme tânăra nu văzuse în el decât un simplu marinăr care își conduce școala nautică. Ce eroare! Tony era de fapt un adevărat manager al mărilor. Stăpânind arhitectura navală și tehnicile de fabricație, era atât de profesionist, încât testa el însuși prototipurile pentru a le cunoaște limitele. În fond, Tony avea dreptate. Ea nu era decât o fată naivă lipsită de orice experiență în domeniul afacerilor, pe când el ...

Gândindu-se mai bine la acest aspect, Charlotte își spuse că era posibil ca Tony să aibă o avere deloc neglijabilă. Numai conacul și hectarele de teren din jurul acestuia valorau cât greutatea lor în aur. Ce reprezintă oare Wells Boats pentru Tony? Un fleac! Acum înțelegea mai bine hotărârea tatălui său: Lăsându-i lui Tony o parte din acțiuni, Wells Boats se alegea cu un manager care avea și mijloacele financiare și tehnice de a-l susține. Astfel, oferea firmei singura șansă de a o scăpa de faliment.

Charlotte se gândea la toate aceste lucruri stând în cabina cârmaciului și privind cum se depărtează vasul de țărm. Greg o scoase din reveria ei.

– Ești cam gânditoare, Charlotte. Îmi pare foarte rău pentru pierderea tatălui tău. Cred că ai fost foarte șocată!

Ea dădu trist din cap.

– Da ... toată viața mi-a fost dată peste cap ...

Era ciudat că era încă dureros să pomenească despre acest subiect. Dacă se gândea mai bine, nu trecuseră decât câteva săptămâni de la moartea tatălui ei. De atunci, se întâmplaseră atât de multe lucruri, încât nici n-avusese răgazul să-l jelească. Cuvintele lui Greag treziseră acum în inima ei ghimpele tristeții.

– Mi-a spus Tony că ți-ai pierdut și mama. Dacă simți nevoia unui umăr pe care să plângi, al meu îți stă la dispoziție.

– Mulțumesc, Greg! N-o să uit asta, îi răspunse Charlotte zâmbind ușor.

– Ce-ar fi să fixăm de pe acum o zi? Te invit la cină în uma din serile săptămânii viitoare, ce zici?

– Păi ...

Tânăra ezită, fiind conștientă că lui Tony nu-i scăpase nimic din schimbul lor de replici. Să ai o discuție între patru ochi pe un vas de mici dimensiuni ar fi fost o adevărată performanță! Atunci când îi întâlnește privirea, văzu în ea o sclipire ironică ce o făcu să aibă o strângere de inimă. În orice caz, era un monstru de cinism! Nu e de mirare că s-a destrămat căsnicia lui, din moment ce nu vedea cu ochi buni orice conversație nevinovată între un bărbat și o femeie! Ce aștepta de la ea? Să se poarte urât cu Greg, cu riscul de a pereclita comanda trimaranului? Deși poate că acest lucru în definitiv, i-ar conveni ...

Începând din acel moment, ezitățile ei dispărură.

– Îți mulțumesc, Greg, mi-ar face plăcere, răspunse ea.

– Excelent! Ce mâncare preferi? Franțuzească, italienească, creolă? ...

- Nu avem prea mult de ales. Shalmouth nu e Londra!
- Îi place mâncarea spaniolă, vinul franțuzesc și cafeaua tare!

spuse Tony.

Expresia glacială din privirea lui era în contradicție cu tonul nepăsător pe care-l folosisese.

Greg păru un pic derutat, dar Charlotte tremura de indignare. Ce tupeu avea individul! De ce se amesteca în discuția lor?

Îi răspunse numai pentru a-l putea pune la punct.

– Îmi pare rău, dar informațiile tale nu mai sunt de actualitate. Îmi place mult mai mult bucătăria chinezească decât cea spaniolă. Gusturile se mai schimbă o dată cu trecerea timpului ...

– Și mie îmi place bucătăria chinezească! interveni și Greg. Cred că noi doi avem foarte multe puncte comune, Charlotte!

Era o declarație care îi provoca o reală indispoziție tinerei. Urmă o tăcere lungă care fu tulburată numai de pocnetul pânzelor și scrâșnetul frânghiilor. Tony stătea cu spatele la ei. După modul țeapăn în care stătea, Charlotte bănuia că era foarte încordat. Neștiind cum să procedeze pentru a mai destinde atmosfera, exclamă cu o veselie falsă:

– Ce bine mă simt când vântul îmi biciuiește obraji! N-am navigat de foarte multă vreme. Nu te deranjează, Greg, dacă trec și eu puțin la cârmă?

– Absolut deloc!

Se dădu ușor la o parte, ca Charlotte să ia maneta. În timp ce ea conducea velierul, cu un ochi la compas și cu celălalt la Tony, care stătea mai departe de ei contemplând marea, Greg începu să vorbească despre el și pasiunea lui pentru vasele cu pânze.

– Deci nu ești arhitect de nave? Ești numai arhitect?

– Cele două discipline se îmbină una cu alta. Fie că faci o ambarcațiune sau o clădire, trebuie să proiectezi aceleași structuri care să fie în stare să reziste la presiune. Cea mai delicată rămâne însă alegerea formei, pentru că ea este determinată de modul în care folosești velierul. Nu ești de aceeași părere, Tony?

– Da, mi se pare logic. Principala problemă în concepția vaselor cu pânze constă în echilibrul exact între viteză și siguranță.

Trăsăturile lui Greg se luminau de un zâmbet, pentru că nu observa notele de sarcasm pe care Charlotte le descoperise în tonul lui Tony.

– Așa este; dar cursa atrage concurenți foarte rapizi. În proba asta viteza e cea mai importantă!

– Navighezi de mult timp? îl întreabă Charlotte.

– De trei ani. Da, știu că e puțin, dar navigația a devenit o adevărată pasiune pentru mine. Familia mea spune că am înnebunit! M-am împrumutat de bani de la părinții mei și m-am îndatorat la toți prietenii ca să pot duce la capăt acest proiect.

– Ce curaj ai! șopti Tony.

Bănuitoare, Charlotte se uită la el. Privirea lui părea la fel de indiferentă ca și tonul vocii.

– Cine nu încearcă, nu câștigă! îi răspunde Greg bine dispus.

– Da, dar cei prea îndrăzneți riscă să se căiască mai târziu ...

După această replică tăioasă, Tony le întoarse din nou spatelul pentru a-și concentra atenția asupra hărții de navigație. Charlottei îi venea să-i tragă câteva palme. Îl invitase pe Greg să meargă cu

ei pentru a-i vorbi în felul acela! Rolul lui trebuia să fie acela de a-l încuraja, nu de a-i scădea moralul!

Previziunile lui Tony referitoare la vânt și maree se dovediră a fi exacte. Drumul fu parcurs într-un timp record, fix treisprezece ore! Din nefericire, călătoria care la început se anunța a fi una de plăcere, se termină cu frig și oboseală maximă. De aceea, răsuflă ușurată când văzu că ajunseseră la destinație. Se înnoptase deja când urcau pe râul Hamble pentru a amara la un ponton aflat în apropierea hotelului.

Neștiind unde își vor petrece noaptea, Charlotte își luase cu ea sacul de dormit, deși perspectiva de a dormi în cușetele lipsite de confort ale velierului nu-i prea surâdea, deoarece era extenuată de ziua petrecută pe apă.

Curajul îi mai reveni totuși atunci când văzu trosnind un foc strașnic, în sala de mese a hotelului. La insistențele lui Tony, personalul acceptă să le servească masa, în ciuda orei târzii. Înfrigurată, tânăra alese masa cea mai apropiată de șemineu.

– Charlotte, arăți superb!

Într-adevăr, tânăra avea ochii strălucitori și obrajii îmbujorați de aerul mării. Charlotte îi zâmbi lui Greg, jenată de ocheadele lui îndrăznețe, dar măgulită de faptul că nu-i era indiferentă ...

El adăugă, învăluind-o cu aceeași privire indiscretă:

– Dacă mai ai și acum mâinile și picioarele înghețate, dă-mi voie să ți le încălzesc eu.

Sau preferi să fac asta după aperitive?

– Da, aș vrea să beau un whisky, dar în cazul în care focul nu va reuși să mă încălzească, am notat propunerea ta.

Își dădu apoi la o parte șuvițele de păr care îi intraseră în ochi și se sprijini leneș de spătarul scaunului, frântă de oboseală. Ziua aceea fusese lungă și istovitoare, dar cu toate astea avea un sentiment de deplină satisfacție că și-o petrecuse pe mare.

O privire scurtă aruncată în direcția lui Tony fu de-ajuns însă ca să-i strice buna dispoziție. Acesta avea o figură încruntată și tăcerea apăsătoare care domni între ei în timp ce Greg se duse să comande băuturile creă o atmosferă neplăcută.

În cele din urmă, Tony rupse tăcerea:

– A semnat deja ceva?

– Ce vrei să spui?

– Greg Smithson a semnat vreun contract cu Wells Boats pentru construirea trimaranului său?

– Nu, nu există nici un angajament scris, dar cred că nu va mai dura mult. Cursa are loc în august și va trebui să se pună pe treabă cât de curând.

– Ai văzut planurile ambarcațiunii?

– Desigur! Mi s-au părut foarte bune. Concepția acestuia e plină de idei originale. De exemplu, amenajarea cabinei pilotului e proiectată în așa fel, încât velierul să poată fi manevrat fără nici o dificultate de către un singur om ...

Tony se mulțumi să clatine din cap cu o expresie indescifrabilă pe chip. Văzând că tăcerea lui durează la nesfârșit, Charlotte își pierdu răbdarea.

– De fapt, despre ce este vorba, Tony? Unde vrei să ajungi? Am observat că azi n-ai chef de nimic. Care era obiectivul acestei plimbări?

Să scapi cu dibăcie de Greg Smithson ca să lași câmp liber de acțiune buldozerelor tale?

– Nu fi stupidă!

– Atunci ce rost au întrebările astea? Și de ce ești atât de prost dispus? Ieri am crezut că ...

Se opri brusc tulburată de flacăra care văzu că se aprinde în privirea lui.

– Continuă! Ai crezut că ...

– Oh, nimic!

Greg veni spre ei cu o tavă de băuturi în mână. Enervată de discuția cu Tony, Charlotte îl întâmpină cu căldură, bucuroasă să găsească în el un partener de discuție fără probleme.

În timp ce studiau meniul, Tony le sugeră:

– Dacă vreți, putem să dormim la acest hotel. Doar dacă nu preferați să vă congelați la bordul ambarcațiunii sau să închiriem o mașină și să ne întoarcem cu ea la Shalmouth

– E o idee bună să dormim la acest hotel, aprobă Greg. Mă duc să mă interesez de prețuri, sunteți de acord?

Se pregătea să se ridice de pe scaun, când Tony îl opri cu un semn:

– Stai jos, Greg. Dat fiind că velierul meu nu dispune de încălzire, Shalmouth Sea School va achita factura de hotel.

După ce rosti aceste cuvinte, dispăru în direcția recepției, de unde reveni după puțin timp cu trei chei în mână.

Masa se desfășură într-o atmosferă de calm relativ. Într-adevăr, conversația era destul de animată, dar nici vinul roșu de Burgundia și nici ambianța plăcută a sălii de mese nu reușiră să-l

tempereze pe Tony. Armonia acelei seri era stricată de o stare de neliniște difuză.

Văzând evidenta lui proastă dispoziție, în cele din urmă, Charlotte se întoarse spre Grig, pe care îl incită să vorbească despre familia lui stabilită în Somerset și în special despre frații și surorile lui. Cu ajutorul vinului, discuția capătă o întorsătură mai personală și Greg deveni mai îndrăzneț, începând să-i facă ochi dulci tinerei. Îi spuse că fusese logodit, dar se despărțise de aleasa inimii lui când observase că ea nu-i va împărtăși niciodată dragostea pentru navigație. Femeia vieții lui, adăugă el, ar semăna cu Charlotte, ar fi cineva în stare să navigheze fără însă să își piardă din feminitate.

Cum să mai îndrăznească să se uite la Tony după o asemenea mărturisire? Atunci când o făcu, fu întâmpinată cu zâmbetul ironic că re trăiește evenimentele din Minorca, de data asta cu diferența că în mod conștient sau nu, îl încuraja pe Greg să flitreze cu ea ...

Simțindu-se dintr-odată epuizată, Charlotte se ridică în picioare. Abia de-și mai putea ține ochii deschiși.

— Pe mine, domnilor, vă rog să mă scuzați, dar pic de somn. Mă duc să mă culc.

În timp ce căsca și se întindea ca o pisică leneșă, prin gesturile ei își scoase în evidență sânii și acest spectacol atrase privirile lacome ale lui Greg.

— Vrei să te conduc până la ușă, Charlotte?

— Nu, mulțumesc. În caz că nu găsesc drumul corect, vin să te iau, de acord?

Văzând că Tony se ridică brusc de pe scaun, Charlotte crezu că gluma ei provocase inevitabilul. Cât de amenințător părea! Doamne sfinte, nu cumva va ridica mâna asupra lui Greg? Câteva secunde se scurseră într-o tensiune extremă. Din fericire, sângele-rece proverbial al lui Tony o salvă. Catastrofa fusese evitată deocamdată. Totuși, vocea lui tremura de furie atunci când vorbi.

– Charlotte, mă duc să-ți iau sacul de dormit de pe barcă.

– Nu te mai deranja. Sunt atât de obosită, încât nu cred că mai am puterea să te aștept.

– Urcă în camera ta! Îți aduc eu bagajele! Cum îndrăznește să o umilească în halul acela în fața lui Greg? O tratase ca pe o puștoaică. Charlotte își propuse să rămână totuși calmă. Nu voia să declanșeze ostilitățile în prezența lui Greg. Își vor regla conturile mai târziu, dar câtă stăpânire de sine îi trebui ca să nu spună nici un cuvânt!

Tremurând de furie, îl salută pe Greg cu un semn din cap.

– Noapte bună, Greg. Pe mâine!

După aceea urcă imediat în camera ei și așteaptă sosirea lui Tony, pregătită să nu-i cedeze cu nici un chip.

Capitolul 7

Charlotte se plimba furioasă de colo-colo prin cameră. Somnul îi pierise și Tony se părea că n-avea de gând să se grăbească!

În speranța că va reuși să-și recapete sângele-rece, în cele din urmă se închise în baie și se spălă pe mâini și pe față. Chiar în acel moment, Tony bătuse la ușă.

Tânăra se duse să deschidă cu pași hotărâți. Îi smulse sacul de dormit din mâini cu un gest furios și îl aruncă în spatele ei. Îi spuse apoi, fără nici un fel de introducere:

– Spune-mi și mie ce joc mai e și ăsta?

Închipuiește-ți că și eu aveam de gând să-ți pun aceeași întrebare!

Tony intrase cu forța în încăpere și trântise ușa în urma lui. Ochii lui străluceau la fel ca ai Charlottei. Din câte se părea, ostilitatea ei nu-l impresiona absolut deloc.

Charlotte nu se aștepta la atâta agresivitate din partea lui. Derutată, făcu un pas înapoi, se împiedică de sacul de dormit, se dezechilibra și se trezi stând pe pat.

– Scumpul nostru Greg crede că are serioase șanse cu tine! continuă Tony. Chiar trebuie să agăți orice bărbat care-ți iese în cale?

Cum îndrăznește să spună așa ceva? Charlotte se ridică fulgător în picioare. Abia putea să vorbească din cauza furiei:

– Bietul de tine! Ești un monstru de cinism și ai o imaginație atât de perversă încât ... nu ești în stare să deosebești răul de bine. Ieși afară imediat!

– Stai ușor ... Țineam doar să te informez că poți să-ți iei gândul de la noul tău admirator. A șters-o fără urmă. Îmi pare rău pentru tine, Charlotte ...

Ea îl fixă într-o tăcere ostilă, străduindu-se să înțeleagă vorbele lui. Greg plecase? Asta însemna că renunța la construcția trimaranului? Deodată, având o bănuială, Charlotte se gândi la altă ipoteză, mult mai josnică: oare Tony se bătuse cu el? Doamne Dumnezeule ... Această eventualitate o făcu să se blocheze. Era posibil ca Tony să se coboare atât de mult? Tânăra refuză să creadă așa ceva, deși, având de-a face cu un om atât de hotărât, totul era posibil!

– Spune-mi, Tony ce s-a întâmplat cu Greg?

– Stai liniștită ... Știi foarte bine că urăsc violența. Nu i-am dat în cap, e încă întreg.

– Poate așa e, dar îmi închipui că despre trimaran nici nu mai poate fi vorba, nu-i așa? Am înțeles perfect! Ești dezgustător! Te

urăsc! Dar, mai întâi de toate, spune-mi și mie cu ce drept îndrăznești să intri în camera mea ca la tine acasă? N-ai nici un drept asupra mea! Nu-ți aparțin!

Ieșindu-și din sărite, Charlotte renunță la orice reținere. Începu să-l lovească pe Tony, care îi pară loviturile fără să scoată nici un cuvânt. În cele din urmă își pierdu și el răbdarea. O imobiliză pe Charlotte, cu o mână de fier care aproape îi tăie răsuflarea.

– Ajunge! Poate că asta e și problema ... că nu ești a mea. Ce părere ai de ideea asta!

El o strânse la pieptul lui și ea se încordă. Deodată vocea lui Tony își schimbă tonalitatea.

– Mă costă foarte mult să-ți fac mărturisirea asta, Charlotte. Numai Dumnezeu știe cât de mult am luptat cu sentimentele pe care le am față de tine. Am nevoie de tine, nu pot să mai trăiesc fără tine ...Pur și simplu mă obsedezi ...

Posesivă și aproape brutală, gura lui Tony se lipi de cea a Charlottei, înăbușindu-i protestele și cu o mișcare bruscă, o trânti pe pat.

Cu câteva clipe mai devreme, atunci când era înverșunată împotriva lui Tony, tânăra se credea în stare să-i opună rezistență. Acum, i se spulberaseră iluziile. Tony o săruta cu o patimă răvășitoare și ceea ce începuse ca o luptă sălbatică se transformă curând într-o zbatere simplă a trupurilor care o târa pe Charlotte într-un vârtej de emoții. Tony explora trupul tinerei, ca și cum ar fi dorit să-și imprime amintirea acestuia în memorie. Îi scoase puloverul și începu să-și descheie cămașa fără ca ea să facă vreo

mișcare în acest timp. În ea, flacăra furiei se îmbina cu cea a unei dorinșe atât de pasionale, încât se simțea total amestecată.

Curând, sutienul ei fu aruncat pe mochetă lângă pulover și bluză. Tinerei i se păru că sânii îi iau foc sub flacăra privirii lui.

– Tony ... nu, te rog ...

Cuvintele îi rămăseseră însă în gât în clipa în care îi prinse delicat cu buzele sfârcul întărit al sânului. Răvășită de voluptatea stârnită în trupul ei de sărutările și mângâierile lui, Charlotte începu să se mlădieze sub corpul lui, cu mâinile vârâte în părul lui bogat și negru.

Tentația îndelung reținută crescuse și mai mult ca urmare a îmbrățișării lui furtunoase. Era total dominată de pasiune, gemând și oftând senzual. Dar atunci când simți că el îi umblă la fermoarul pantalonilor, reveni brusc la realitate. Trebuia oare să i se dăruiască acum și aici lui Tony? După toate certurile dintre ei și neîncrederea pe care o avea în el? Ar fi o adevărată prostie!

– Nu! Oprește-te! strigă ea.

– De data asta, Charlotte, e prea târziu. Știi foarte bine că mă dorești la fel de mult cât te doresc eu.

Aceste cuvinte fură rostite cu atâta hotărâre, încât Charlotte se îngrozi. Profitând de faptul că Tony își scotea cămașa de pe el, tânăra se răsuci până la marginea cealaltă a patului, apoi dintr-un salt, alergă și se închise în baie. Abia respirând, se lipi de tăblia ușii, ca pentru a-l împiedica să între peste ea. I se înmuiară picioarele și fu străbătută de fiori din cap până-n picioare. Fiori de spaimă, de frig sau de dorință neîmplinită? ... Charlotte nu știa ce să mai creadă ...

Luă jacheta din lână pe care o lăsase în baie ceva mai înainte și și-o aruncă pe umeri. Apoi, ciuli urechile. Nu se auzi nici un zgomot ... Oare Tony se dusese în camera lui? Nu. Avea presimțirea că se afla tot în același loc.

Într-adevăr, curând se auziră niște ciocănituri ușoare în ușa băii.

— Îmi pare rău, Charlotte ... Deschide, n-ai de ce să-ți mai fie teamă ...

Vocea își pierduse din duritate. Oare chiar regreta ce făcuse? Charlotte era tot nehotărâtă.

— Te rog să-mi deschizi ...

În cele din urmă, tânăra întredeschise cu prudență ușa. Tony o luă în brațe și începu s-o legene și s-o mângâie cu tandrețe pe păr. Era pentru prima oară când se purta atât de blând cu ea și de aceea îi apăruă lacrimi în ochi.

Ce bine se simțea la pieptul lui! Pielea trupului gol până la brâu era extrem de fină și fierbinte la atingerea obrazului ei și parfumul lui o făcea să se cufunde din nou într-un ocean de amintiri senzuale. De ce mai era nevoie pentru a reaprinde în ea flacăra care de fapt nu se stinsese niciodată?

Fu nevoită să facă un uriaș efort de voință ca să se smulgă din căldura îmbrățișării lui.

— Dă-mi drumul, Tony.

— Îmi pare rău, Charlotte ... Dacă ai ști cât regret ...

Ea se duse și se așeză pe marginea patului fără să scoată un cuvânt. Pe noptieră, într-o scrumieră, o țigară stătea să se stingă.

Tony se apropie de pat.

Privirile li se întâlneau și tânăra fu cuprinsă de o emoție ciudată când văzu trupul bronzat al bărbatului. Era superb. Tony avea aspect și musculatură de sportiv și emana din el atâta forță, încât i se tăie răsuflarea.

– Scuză-mă! Știu că nu e frumos să fumezi în camera altcuiva, dar mă simțeam prea nervos ...

După aceste cuvinte, trase ultimul fum de țigară și apoi o strivi în scrumieră. După tremurul vocii și gesturile agitate, Charlotte își dădu seama că era la fel de încordat ca și ea.

– Ar trebui să te lași de fumat. Nu face bine la sănătate.

Lăsa apoi privirea în jos și adăugă:

– Aș vrea să pleci, Tony. Sunt foarte obosită.

– Trebuie să stăm de vorbă.

– Nu în seara asta. N-am nici un chef.

El își puse mâinile pe umerii ei.

– Uită-te la mine, Charlotte!

Dat fiind că ea se încăpățâna să privească în jos, el îi ridică bărbia cu degetul.

– Dacă trebuie să-i fie rușine cuiva de ceea ce s-a petrecut în seara asta, acela sunt eu, nu tu. Poți să mă privești în față.

– În cazul ăsta, puneți cămașa pe tine.

Cum să se mai uite la el din moment ce simpla atingere sau priveliștea trupului său pe jumătate gol erau de-ajuns s-o facă să-și piardă mințile? Tony execută ordinul.

– Gata ... Acum e mai bine?

Charlotte aprobă cu un semn din cap. După expresia din ochii lui, înțelese că el știa. Ghicise cauza neliniștii ei. Ei bine, n-are

decât! Oricum, nu voia să riște vreo scenă umilitoare și jenantă ca aceea de mai devreme.

– Mi se pare că ești cam palidă, observă Tony. Sper că nu ești bolnavă. Vrei să-ți fac un ceai?

– Da, aș dori un ceai, dar stai liniștit, nu sunt bolnavă, ci doar obosită, chiar foarte obosită. Și îți spun pentru ultima dată, Tony, te rog să mă lași în pace!

Tony ridică receptorul și ceru să i se aducă ceai. În sfârșit, Charlotte putea să se culce și să-și găsească liniștea în somn ...

Dar se înșelase ... Tony nu părea dispus să plece.

– Charlotte ... începu el.

Tânăra se încordă instinctiv. Văzu apărând în ochii întunecați ai lui Toni o expresie chinuită.

– Adineauri, când ai fugit de mine, mărturisesc fără nici un fel de rușine că eram furios la culme. Trebuie să știi că n-am forțat în viața mea o femeie să facă dragoste cu mine!

Se opri, își trecu mâna peste frunte cu un gest obosit și apoi continuă, zâmbind cu tristețe:

– M-am purtat foarte urât ... Așa se întâmplă mereu atunci când sunt cu tine.

Mă las luat de val!

– De ce?

Simțea nevoia să știe și în plus, evenimentele din seara aceea o tulburaseră foarte tare din punct de vedere emoțional și era mai vulnerabilă decât de obicei.

– Ieri, când m-ai sărutat, am avut impresia că ... ții la mine, că nu mă mai disprețuiești, șopti ea.

El o învălui cu o privire atât de intensă, încât se simți de-a dreptul hipnotizată.

– Eu să te disprețuiesc? N-am făcut niciodată așa ceva, Charlotte.

– Ba da! În urmă cu ceva timp m-ai acuzat că ți-am făcut avansuri și apoi am sărit în patul altui bărbat! Purtarea ta din seara asta dovedește că nu s-a schimbat nimic de atunci! Intrând aici, m-ai jignit. Știi că n-ai nici un pic de respect față de mine!

După ce stătuse câteva secunde pe pat, Tony se ridică încet și se duse la fereastră. Rămase acolo, cu spatele la Charlotte, privind în întuneric. Fiecare secundă care trecea mărea tensiunea care umplea atmosfera.

În cele din urmă, când deja Charlotte își luase gândul, Tony rupse tăcerea.

– Când aveam optsprezece ani, am cunoscut o fată de nici șaptesprezece. Pentru mine, a fost una din acele iubiri nebunatice ale tinereții de care oamenii își cam bat joc. Mă înrolasem de curând în marină și eram în căutarea unui ideal ... a cuiva care să-mi "aparțină" numai mie și nimănui altcuiva. Pe vremea aceea aveam o fire romantică, de aceea atunci când Jenifer mi-a jurat că mă iubește la nebunie, am fost suficient de naiv să cred că e sinceră.

Tony schiță un zâmbet trist.

– În timpul unei escale, m-a anunțat că e însărcinată și atunci am luat-o de nevastă. Ce a urmat a fost dezgustător. În cele din urmă a reieșit că n-a existat nici un copil. Cât despre "căsnicia" noastră, n-a rezistat lungilor perioade de despărțire impuse de

meseria mea de marinar. În ziua în care m-am întors acasă fără s-o pot anunța în prealabil, am prins-o pe Jenifer în pat cu cel mai bun prieten al meu.

– Oh, Tony ...

– Toate acestea sunt deja de domeniul trecutului. Prietenul acela mi-a mărturisit, evident, pentru a-și scuza comportamentul, că nu era nici pe departe singurul care a profitat de favorurile lui Jenifer.

– Tony ...

– Pe scurt, ca să nu mai intru în detalii, am divorțat, am mai petrecut patru ani în marină și apoi am intrat la facultate. După care am venit la Shalmout, unde l-am cunoscut pe adevăratul meu tată. Am descoperit în el un om superficial, seducătorul cel mai egoist care mi-a fost dat să-l întâlnesc vreodată.

Tony întoarse spre tânără un chip trist și posomorât.

– Ți-am mai spus că nu știu să-mi exprim sentimentele. Vreau doar să te fac să înțelegi, Charlotte, cât de mult m-au marcat aceste evenimente. Până de curând aveam o părere proastă despre toată lumea și în cele din urmă n-am mai avut încredere în nimeni. Cum pot să cred încă în dragoste, în generozitate și în toate aceste sentimente frumoase, când am trecut prin asemenea încercări?

Cuvintele lui o înghețară pe Charlotte. Obsedată de resentimente și de furie, nu-și dăduse seama că de fapt simțea ceva pentru Tony și dorea ca sentimentul să fie reciproc. Acum, nu mai avea rost să-și facă iluzii. Tony nu era în stare să iubească. Îi dovedise acest lucru într-un mod cât se poate de clar.

Charlotte se ridică brusc în picioare, încercând să nu izbucnească în plâns.

– Unde vrei să ajungi, Tony? Ce legătură este între "vechea poveste" și ceea ce s-a întâmplat între noi?

Din fericire, fură întrerupți de un ciocănit în ușă. Tony se duse să deschidă. În prag stătea o chelneriță cu ceaiul comandat mai devreme. După ce Tony îi dădu un bacșiș uriaș, ea îi zâmbi și plecă, dar nu înainte de a arunca o privire curioasă peste umăr în direcția Charlottei, care stătea în picioare în mijlocul camerei cu brațele încrucișate la piept și cu un aer nefericit pe față.

După ce rămaseră din nou singuri, Tony puse tava pe noptieră și-i turnă ceaiul în ceașcă, după care i-o întinse.

– Ia și bea ...

Doborâtă brusc de oboseală, Charlotte se așeză pe marginea patului și bău ceaiul fiebinte cu înghițituri mici, sub privirea satisfăcută a lui Tony. După ce goli ceașca, el i-o luă din mână și o așeză la loc pe tavă.

– Acum culcă-te, Charlotte. Ești epuizată. Să navighezi timp de treisprezece ore nu e o treabă ușoară ...

– Și mai greu e să respingi avansurile nedorite! îi răspunse ea împinsă de un drăcușor nevăzut.

Tony, care se îndrepta spre ușă, se opri brusc și se întoarse spre ea. Pe trăsăturile feței lui apăruse o expresie îndurerată.

– Așa ai simțit tu? Așadar, îți sunt atât de ... nesuferit?

Charlotte vru să mintă în mod intenționat ca să-l facă să plece de lângă ea.

– Da! Ai găsit cuvântul potrivit.

Mi se pare că ești un nesuferit. Și acum pleacă, lasă-mă în pace!

– Charlotte!

Tony părea distrus.

– Pleacă, am spus! Vreau să rămân singură!

El o mai privi cu tristețe, câteva secunde, apoi, fără să mai spună nimic, părăsi camera.

Abia se închise ușa în urma lui că Charlotte se și prăbuși pe pernă, zguduită de hohote înăbușite de plâns.

Următoarele două săptămâni fură îngrozitor de grele ... Ca să nu se mai gândească la Tony, Charlotte munci pe brânci la șantierul naval, dar noaptea se trezea numai cu ea însăși și somnul îi era tulburat de gânduri negre.

De când se întorseseră la Shalmouth, drum parcurs în mașină într-o tăcere ostilă, Charlotte nu mai știa nimic de Tony. Uneori zărea BMW-ul plecând de la conac.

Mult mai îngrijorătoare însă era tăcerea lui Greg Smithson. El nu reînnoi invitația la restaurant, ceea ce nu era de mirare, dată fiind comportarea lui Tony. Totuși, fu stabilită o întâlnire între ea, Tony și Greg pentru a discuta planurile trimaranului. Situația părea să se normalizeze, cu atât mai mult cu cât Charlotte vorbise cu Greg o dată sau de două ori la telefon, în termeni foarte amicali. În vinerea respectivă însă, lovitură de teatru! Greg anunță

că nu putea veni și contramandă întâlnirea, fără să fixeze o dată ulterioară. Zilele trecură fără ca el să mai dea vreun semn de viață. Charlotte îl sună de câteva ori, dar în zadar. Nu-i răspunse la telefon.

Incertitudinea îi provoca o stare atât de anxioasă, încât începu să-i fie afectată sănătatea și oglinda îi reflecta o imagine deloc măgulitoare: avea tenul palid, cearcăne sub ochi și fața obosită. Dar în asemenea împrejurări, cum să fie veselă? Charlotte consacrase deja multe ore studierii trimaranului. Se apucase să studieze piața, căutând prin toată țara furnizorii cei mai competitivi și asigurându-se că aceștia puteau să-i livreze la timp piesele din fibră de sticlă, rășinile și toate celelalte materiale necesare pentru construcția vasului. Nu-i venea să creadă că Tony se hotărâse să saboteze în mod intenționat munca aceea uriașă. Ar fi fost monstruos din partea lui!

Charlotte se abținu din mândrie să-l sune ca să se intereseze de intențiile lui Greg. Poate că totuși, Tony nu avea nici o legătură cu dispariția acestuia. În cazul acesta, dacă l-ar fi sunat i-ar fi dat de înțeles că acest contract era compromis. Nu putea suporta ideea de a-l vedea bucurându-se și prefăcându-se în același timp că-i era milă de ea. În plus, amintirea ultimei lor întâlniri de la hotel îi stârnea și acum o emoție atât de puternică, încât se temea să dea ochii cu el și prefera pur și simplu să-l evite.

Pe scurt, toate mergeau anapoda ...

– Taxele pe navigația de plăcere au omorât construcția de ambarcațiuni.

Și criza economică, evident.

Aceasta fu părerea exprimată de Geoff în timpul pauzei de cafea din după-amiaza aceea de la șantierul naval.

Charlotte, aplecată asupra cifrelor pesimiste ale bilanțului financiar-contabil, îi răspunse:

- Credeam că, dimpotrivă, a fost anunțată o creștere record.
- Nu pentru noi! Navigația de plăcere rămâne un lux. În perioadele de prosperitate, este unul din primele sectoare care sunt afectate.

Dar care era situația financiară a lui Greg Smithson? se întreabă cu tristețe în timp ce pleca de la birou în seara aceea. Oare trecea și el printr-o perioadă de austeritate "neprevăzută"? Se hotărâse să renunțe la cursă pentru că nu avea bani suficienți? Sau l-a informat Tony despre dificultățile de la Wells Boats și-l determinase să-și ducă schițele în altă parte? Toate ipotezele erau valabile și cea ce din urmă era cea mai demnă de luat în seamă ... Supărat de idila de pe barcă, dintre ea și Greg, Tony putuse foarte bine să se răzbune în acest mod.

Data fatidică fixată de la început de către Tony se apropia cu pași repezi. Nu era oare încă din start decât o escrocherie uriașă? Poate că-i acordase acest termen numai din plăcerea de a o vedea dând greș? Poate ... poate... Toate aceste supoziții o făceau să-și piardă mințile.

În drum spre conac, Charlotte zări un fuior de fum înălțându-se deasupra Vilei Cormoranilor. Probabil că doamna Bolton trecuse pe acolo. Tânăra se simți ușor vinovată de faptul că beneficia de serviciile doamnei Bolton. Când se întorcea acasă, găsea așternuturile călcate, curățenia făcută și uneori chiar o

mâncare gătită la cuptor, numai bună să fie încălzită. Dar, dat fiind că nu-i putea interzice să intre în vilă de teamă să n-o jignească, Charlotte n-avea ce face. Doamna Bolton părea să aibă o slăbiciune pentru ea și, ca să fie sinceră, Charlottei nu-i plăcea să fie răsfățată astfel.

Atunci când trecu pe lângă conacul luminat ca ziua de reflectoare, îi atrase atenția prezența unei mașini parcate în fața acestuia. Era o Morgan galbenă ca lămâia, cu capota lăsată pe spate, ceea ce era o imprudență, dat fiind că cerul era acoperit de nori groși.

Oare cine putea fi proprietarul, sau proprietara acesteia? se întreabă Charlotte intrigată. De fapt ce importanță avea? Viața personală a lui Tony n-o privea absolut deloc!

Când ajunse la vilă, se duse să se așeze în fața focului de lemne, direct pe covor. Charlotte se gândi cu recunoștință la doamna Bolton. Mireasma buștenilor de stejar care ardeau în vatra căminului se îmbina cu aceea de ceară de albine, folosită la lustruirea mobilei. Ce plăcut era să locuiască în casa aceea!

Curând, cuprinsă de un val de toropeală, Charlotte își sprijini capul de canapea și încet-încet, pleoapele i se îngreunară ...

Sonoria telefonului o făcu să tresară. Se frecă derutată la ochi apoi ridică receptorul sperând ca la capătul celălalt al firului să audă vocea lui Greg.

– Bună seara, Charlotte. Sper să nu te deranjez.

– Nu, nu ăă ... De fapt dormeam. M-a trezit soneria telefonului. Tu ce mai faci?

– Dormeam? Dar nu e decât nouă jumătate!

– Ah, da?

– Draga mea, vreau să-ți dau o veste, dar te avertizez că nu știu dacă ceea ce am să-ți spun te va bucura ...

Cuprinsă de îngrijorare, Charlotte așteaptă urmarea.

– Imaginează-ți că am luat prânzul săptămâna asta cu seducătorul Tony Meredith, care mi-a făcut o propunere pe care nu pot s-o refuz! îi spuse Fiona. În plus, pot să te asigur că în restaurantul în care am luat masa, femeile nu aveau ochi decât pentru el!

– Mă bucur că ați petrecut câteva momente plăcute împreună ... Fiona, aș vrea să-ți pun însă o întrebare: tu chiar mă urăști?

La capătul celălalt al firului se făcu tăcere pentru câteva clipe.

– Bineînțeles că nu! Ce idee ciudată ți-a trecut prin cap! Ești sora mea mai mare și țin foarte mult la tine.

– Atunci, de ce faci tot posibilul să mă superi? Unde este loialitatea ta față de familie?

– După părerea mea, valorile de genul ăsta nu prea au importanță. Ți-o spun fără să mă rușinez, Charlotte, că am vedere mai ales interesul meu! În nici un caz nu vreau să fiu victima unei cauze pierdute! De altfel, în privința asta eu și mama avem același punct de vedere.

– Care era cauza pierdută "a mamei"? Tatăl nostru? Sau eu? Din acest motiv a avut o legătură cu un alt bărbat? Pentru că s-a gândit numai la interesul ei?

Charlotte regretă acele cuvinte dure, dar acum era prea târziu.

– Dacă ai de gând să mă șochezi în felul acesta, eu zic să renunți, pentru că știu toate astea.

Mai știi și cine era bărbatul respectiv. Tu îl știi?

– Nu ... Domnul Adams n-a considerat necesar să-mi dezvăluie identitatea lui. Se pare că a murit.

– Așa este. S-ar putea însă ca numele lui să te intereseze. Este vorba despre Gay Simpson!

– Tatăl lui Tony?

Charlotte simți cum i se înmoaie picioarele și fu nevoită să se așeze pe scaunul de lângă telefon.

– Mama și Gay Simpson? șopti ea cu o voce lipsită de orice inflexiune. Când ... Vreu să spun, când a început legătura dintre ei?

– Stai liniștită, n-avem nici o legătură de sânge cu Tony, dacă asta e problema care te frământă, îi răspunse Fiona cu un râs răutăcios.

Charlotte era uluită.

– Fiona ... de unde ai informațiile astea?

– Chiar mama mi-a vorbit despre Gay Simpson și când am aflat că el era tatăl lui Tony, am abordat acest subiect cu Tony. L-am întrebat dacă noi două suntem sau nu fiicele tatălui nostru.

– Doamne Dumnezeule!

– De ce ești atât de scandalizată? De faptul că mama a avut o legătură extraconjugală sau din pricină că bărbatul respectiv a fost Gay Simpson?

– Cred că din ambele motive ...

– Nu te înțeleg deloc! Mama a procedat foarte normal. După ce s-a operat de cancer, probabil a aflat că zilele îi erau numărate. A vrut să se bucure de toate plăcerile pe care i le putea oferi viața!

Problema ta e că ești prea idealistă, aștepti de la oameni să se poarte ca niște îngeri! Și cum nu există îngeri în lumea asta murdară, mergi din decepție în decepție! Și eu te-am dezamăgit? Ei bine, puțin îmi pasă! Îmi pare rău că îți vorbesc atât de aspru, dar trebuie să mă iei așa cum sunt!

Charlottei i se uscaseră gura din cauza emoției. Probabil că Fiona avea dreptate. Era o naivă, o idioată credulă până la prostie! Lecția pe care i-o servise sora ei spera să-i fi deschis însă ochii.

Dar deocamdată, avea alte preocupări. Se gândea la Tony, care își asumase rolul de înger păzitor de la moartea tatălui său, dar care nu era decât un tiran! Da, un tiran însetat de putere!

Voia să o domine în mod abuziv și s-o manipuleze făcându-i promisiuni pe care n-avea nici o intenție să și le îndeplinească. Față de ea se purta arogant și autoritar, iar pe la spatele ei cumpăra acțiunile Fionei și se debarasa cu dibăcie de Greg ca să poată acționa în voie!

— Scuză-mă, Fiona, dar am ceva foarte urgent de făcut, șopti Charlotte.

După care închise telefonul. Își puse în grabă jacheta și se năpusti afară, în direcția conacului, ale cărui ferestre luminate se puteau zări în depărtare.

Capitolul 8

– S-a întâmplat ceva, domnișoară Charlotte?

Când văzu fața răvășită a tinerei, zâmbetul de pe figura doamnei Bolton dispăru.

– Tony este acasă, doamnă Bolton?

– Da, dar e cu cineva ...

Doamna Bolton nu reuși să spună mai mult. Charlotte se îndrepta deja cu pași hotărâți spre salon și deschise ușa în trombă.

Spectacolul care îi apărui în fața ochilor o încremeni locului.

Tony ședea pe canapeaua de lângă șemineu, îmbrăcat foarte elegant, în costum negru și cămașă albă. Lângă el se afla o frumoasă brunetă care-l ținea după umeri și-l săruta pe obraz chiar în momentul în care Charlotte se năpustise în încăpere.

Când o văzu, Tony se ridică fără grabă, cu o expresie întunecată pe față.

– Ah, Charlotte ... Ce surpriză plăcută! Dă-mi voie să ți-o prezint pe Melina Petterson ...

– Nu te mai deranja! Nu țin neapărat s-o cunosc!

– Charlotte ...

În ciuda tonului său amenințător, tânăra rămase surdă la avertismentul lui .

– M-a sunat Fiona adineauri. Așadar, vrei să cumperi acțiunile ei? Îți mulțumesc că m-ai pus și pe mine la curent cu intențiile tale!

Vocea îi mai slăbi în intensitate, dar continuă:

– Probabil sperai să reglezi afacerea înainte ca dezertarea lui Greg Smithson să fie confirmată. În felul acesta vei fi liber să razi de pe fața pământului clădirile șantierului. Nu există nici un risc ca Fiona să se dea de partea mea și să-ți încurce planurile, nu-i așa? Și cum l-ai izolat pe Greg, vei proceda la fel și cu angajații șantierului naval, am dreptate sau nu? Vrei să mă ocup eu de treaba asta murdară? Cred însă că ție îți va face o plăcere deosebită să-i anunți că sunt șomer!

Fiind martoră la ieșirea ei furtunoasă, Melinda Petterson avea o expresie uluită pe față. Privirea ei speriată se plimba de la Tony la Charlotte, în timp ce părul ei lung și negru se unduia de fiecare dată când întorcea capul. Se ridică, ușor stânjenită.

– Nu crezi că ar fi mai bine să plec, Tony? spuse ea.

– Nu, doream s-o cunoști pe Charlotte, ceea ce s-a și întâmplat. Acum însă, va trebui să-și ceară scuze pentru grosolănia ei.

– Nici să nu te gândești!

Nu mă mai impresionezi cu aerele tale de superioritate. Nu ești decât un înfumurat ... un fățarnic ... un ...

Nemaigăsind cuvinte suficient de jignitoare se hotărî să tacă brusc și se îndreptă spre ușă.

– Nu vreau să mai vorbesc cu tine! Nu vreau nici măcar să te mai văd în fața ochilor! Mi s-a acrit de prezența ta!

Faptul că-i spusese tot ce avea pe suflet ar fi trebuit s-o mai ușureze sau măcar să-i producă un sentiment de satisfacție. Din nefericire, lucrurile nu stăteau deloc așa! Atunci când plecă de la conac, Charlotte se simțea și mai chinuită decât atunci când venise. Văzându-l pe Tony împreună cu o altă femeie, fusese extrem de șocată, în sufletul ei deschizându-se o rană mai veche. Oare a ei era cămășuța de noapte din satin? Ea era decoratoarea de interioare care fusese plecată în strinătate?

De fapt, ce importanță avea? Probabil că Tony nu ducea lipsă de femei frumoase care să fie gata să-i țină companie într-o seară. În momentul acela Charlottei puțin îi păsa de asta, totul îi era indiferent. Avea impresia că ajunsese la capătul puterilor.

Plecarea ei de la Vila Cormoranilor se petrecu în grabă și în mod haotic. De teamă să nu se pomenească pe nepusă masă cu Tony pe cap, aruncă rapid câteva obiecte în poșetă, se urcă în mașină și părăsi domeniul pe furiș, ca o hoată. După ce se certaseră, era de neconceput să mai accepte să locuiască la vilă. Cum să mai trăiască acolo, la numai câțiva metri depărtare de acest om care o înșelase atât de cumplit?

Pe drumul spre Shalmouth începu să plouă cu picături mari, care loveau cu zgomat caroseria mașinii. Trombele de apă care

cădeau pe parbriz o împiedicau să vadă clar șoseaua și de aceea merse mai încet.

Cu puțin noroc, poate că frumoasa Melina Petterson uitase să tragă capota Morganului său! În ce hal își va găsi canapelele din piele naturală! La gândul acesta, Charlotte zâmbi fără să vrea printre lacrimi ... Ar fi trebuit să-i fie rușine să gândească atât de urât, dar în seara aceea nu-i mai păsa de nimic. În plus, faptul că Fiona o comparase cu o victimă o enervase la culme. Așa se purtase ea până atunci, ca o victimă?

Charlotta rula pe șosea fără nici o țintă, când observă că o luase spre șantierul naval. Sacul ei de dormit se găsea în portbagajul mașinii și cheile de la birou erau în torpedo. Probabil că podeaua nu era prea confortabilă ca să doarmă pe ea, dar nu conta. Mai bine așa, decât să fie nevoită să suporte prezența Fionei. La ora aceea nici nu intra în discuție să-i ceară adăpost lui Susie.

De unde să știe că bătrânul Ford nu va reuși s-o ducă până acolo? Pe când se apropia de destinație motorul începu să tușească și, după mai multe rateuri, mașina rămase nemișcată. Toate încercările de a demara din nou rămaseră fără nici un rezultat. Ce ghinion!

Blestemată mașină! Cu nervii la pământ, Charlotte își reproșa puțin cam târziu lipsa de prevedere. Nu-i mai rămânea decât să meargă pe jos până la șantierul naval, de unde putea să ceară o mașină de depanare a doua zi dimineață.

Printre rafalele de ploaie, Charlalte scoase din portbagaj impermeabilul și sacul de dormit. Din fericire, acesta era vârat în

husa etanșă pe care o folosea atunci când făcea iahting. Lăasă mașina pe marginea șoselei și începu să meargă cu pași mari de-a lungul estuarului, în direcția docurilor. Părul i se udase learcă. Se putea socoti norocoasă dacă va scăpa din toată aventura aceea fără un guturai zdravăn!

Cufundate în întuneric, docurile păreau pustii. În mod instinctiv, Charlotte grăbi pasul. La puțină distanță de ea, geamul unei uși proiecta pe cadarâm un dreptunghi luminos. Probabil un bar. Într-adevăr, Charlotte văzu ieșind din el un grup de marinari beți dacă se lua după mersul lor șovăitor. Culmea ghinionului, după câteva ezitări, se îndreptară în direcția ei. Charlotte simți că inima începe să-i bată mai repede în piept. Atunci, când li se încrucișară drumurile, se uită numai în pământ, făcându-se că nu aude glumele lor răutăcioase. Fiind probabil prea beți, ei nu încercară să se ia de ea.

Când ajunse la capătul celălalt al docurilor, Charlotte tocmai intra în curtea întunecoasă a lui Wells Boats, când auzi în spatele ei zgomot de pași. Era convinsă că era urmărită! Fu cuprinsă de o panică grozavă și începu să fugă disperată.

Atunci când urcă treptele șubrede ale scării din lemn și ajunse în fața ușii biroului, o stăpânea o dorință atât de mare de a ieși victorioasă din situația aceea, încât se simțea în stare să dea piept cu o armată întreagă de atacatori! Impresii deșarte însă! Câte parale făcea forța ei fizică în comparație cu cea a unui singur bărbat?

Repede, cheia! Charlotte fu nevoită să se scotocească în toate buzunarele ca s-o găsească. O vâri în broască, tremurând din toate

încheieturile. În momentul în care o scoase din lăcașul ei, aceasta îi alunecă printre degete și căzu cu un zgomot metalic pe dalele de sub scară. La naiba! Ghidându-se numai după instinct, Charlotte intră repede în birou, închise ușa în urma ei și o baricadă cu un fotoliu greu, după care se ghemui într-un colț, ținându-și răsuflarea, cu sufletul plin de o spaimă de nedescris.

Oare individul o urmărise până acolo? Cu simțurile la pândă, Charlotte ciuli urechile. Ce coșmar! Să stea ghemuită în încăperea aceea, departe de orice ființă umană, și să nu poată nici măcar să încuie ușa! Ca să ajungă la telefon, trebuia să treacă prin dreptul ferestrei. Ca situația să devină și mai cumplită, își aminti că auzise despre niște agresiuni petrecute în cartierul docurilor. Numai cu câteva zile mai înainte, Susie îi pomenise despre un caz nou apărut în ziare. Ce tâmpită fusese că pornise într-o asemenea aventură!

Cât va mai rămâne așa, pitită în întuneric și înnebunită de spaimă? Tânăra habar n-avea, dar atunci când pe treptele din lemn răsunară niște pași ușori, simți că paralizează de frică, dar foarte repede se simți cuprinsă de o furie salvatoare. Nu! Nu se va lăsa agresată de nimeni! Vai de cel care va îndrăzni să ridice mâna asupra ei!

Ca mânată de o voință proprie, mâna ei apucă prima armă care îi ieși în cale: o scrumieră grea din alamă. Ținându-și răsuflarea și cu tâmpilele zvâcnindu-i puternic, Charlotte fixă cu o privire năucă ușa biroului ... Clanța se lăsă în jos. Vagabondul împinse în ușă, dar fără succes. Înghețată de spaimă, Charlotte zări prin crăpătură silueta înaltă a acestuia. Peste o secundă ușa se

deschidea brusc, proiectând fotoliul în mijlocul încăperii cu un zgomot asurzitor.

Charlotte sări în picioare și aruncă urlând scrumiera cu toate forțele de care se simțea în stare. Se auzi un geamăt de durere. Își atinsese ținta!

O atinsese, dar n-o distrusese! Atacatorul ei se afla deja deasupra ei și o imobilizase ținându-i brațele la spate. Charlotte se zbătea disperată, când deodată bărbatul aprinse lumina și o răsuci cu fața la el.

– Tony!

– Charlotte ce te-a apucat? Era să mă omori!

– Doamne sfinte! De ce ai împins așa în ușă? M-am speriat îngrozitor!

– De unde să știu că te ascundeai aici cu toate luminile stinse?

Ea se uită la el amețită, devenind brusc conștientă de tremurul care îi scutura tot trupul.

– Oh, Tony!

I se înmuia ră genunchii și se prăbuși la pieptul lui, în timp ce izbucnea în hohote de plâns. Tony o cuprinse în brațele lui cu tandrețe. Atunci când îi vorbi, o îngrijorare înăbușită vibra în vocea lui.

– Te simți bine, Charlotte? Nu te-a atacat nimeni?

– Nu ... numai tu, răspunse ea încercând să-și revină.

– Eu? Mi se pare că situația a stat exact invers!

– Iartă-mă, am ... mi-au cedat nervii. Pe drumul înapoi, m-am întâlnit cu un grup de marinari beți ... apoi am auzit pași în urma mea și mi s-a făcut frică.

Am vrut să mă refugiez aici, dar mi-a căzut cheia pe pavaj înaintea să mai apuc să încui ușa ..

– Dacă ai ști cât de îngrijorat am fost când am văzut mașina ta abandonată pe marginea drumului! M-am gândit la tot ce putea fi mai rău!

În timp ce vorbea. Tony o strânsese și mai tare la pieptul lui.

– Chiar aveai de gând să-ți petreci noaptea aici?

– Da ...

Deodată, ea zări o picătură de sânge la tâmpla lui.

– Tony! Sângerezi! ...

– Nu mă mir deloc. Puteai să mă omori cu scrumiera aceea!

Charlotte nu spuse nimic. Urmă o perioadă de tăcere, în timp ce se studiau unul pe celălalt. Charlotte fu copleșită de o tulburare amestecată cu dorință. Încearcă să se dezlipească de el, nedorind să prelungească la nesfârșit acea îmbrățișare.

– Acum, mă simt mult mai bine ... Mă duc să iau puțină apă ca să-ți curăț rana.

– Nici să nu te gândești la așa ceva! Nu te las să-mi mai scapi cu una cu două! spuse Tony cu o voce mai răgușită de data asta. Și am de gând să te duc înapoi la conac fără întârziere.

– Nu, Tony, nu ...

El o făcu să tacă, sărutând-o apăsător pe buze. Totul se petrecu atât de repede, și o strângea atât de pătimaș în brațe, încât Charlotte nu mai apucă să-i opună rezistență. Dar chiar voia s-o facă? Nu ... Tony o sărută cu o patimă grăbită, aproape disperată și sărutul lui declanșă în trupul ei o emoție atât de violentă, încât simțea că începe să plutească în derivă. Inima îi bătea foarte tare

în piept, tâmpilele i se zbăteau și toată ființa ei tremura din cauza dorinței febrile care o cuprinsese. Dominată total de aceste senzații, ea gema și se unduia în brațele lui ca o salcie agitată de furtună.

– Oh, Tony ...

Sorbindu-i răsuflarea, ea îi șopti numele, răvășită de flacăra care o mistuia. Stând ghemuită în brațele lui, cu ochii închiși, putea să-și îngăduie câteva clipe de slăbiciune, să uite de certurile din trecutul lor. Să uite de neînțelegerile dintre ei referitoare la șantierul naval, umbra altor femei, vorbele spuse la furie, lipsa de încredere ...

Și, de ce nu, să-și imagineze că Tony o iubise întotdeauna ... la fel cum îl iubise și ea pe el ...

– Nu accept nici un comentariu! Vii cu mine la conac!

Când auzi tonul hotărât al vocii lui, Charlotte ridică ochii spre el și-i văzu privirea tulburată de dorință. Remaseră o vreme astfel, ochi în ochi, cu răsuflarea tăiată, nemișcați și tăcuți. Ca și cum orice gest sau cuvânt ar fi putut risipi magia acelei clipe ... Trăsăturile lui Tony, sculptate de lumina crudă a neonului, păreau și mai virile decât de obicei. Prin ușa biroului rămasă deschisă se năpusteau rafale violente de vânt amestecate cu ploaie, dar nici unul din ei nu-i acorda atenție. Nimic din ceea ce-i înconjura nu mai avea importanță.

– Tony ... am ...

El îi puse un deget pe buze.

– Sssttt ... Eu voi cel care va vorbi, iar tu mă vei asculta, dar mai întâi de toate te voi duce într-un loc mai ferit.

Tony era atât de hotărât, și Charlotte încă atât de tulburată de intensitatea emoțiilor pe care le simțea, încât îl lăsă să se ocupe de tot. Era evident că încercările prin care trecuse o afectaseră foarte mult, dar asta poate nu justifica faptul că își simțea picioarele atât de nesigure, încât fu nevoită să se sprijine de brațul lui Tony în timp ce acestea o conducea la mașină.

Era ciudat că în compania lui se simțea în siguranță. Nici măcar curtea șantierului, măturată de vântul rece, nu-i mai inspira teamă.

Tânăra se prăbuși pe scaunul BMW-ului și-și sprijini capul de tetieră, cu ochii închiși. Era epuizată. Ca să fie sinceră, ideea că se ocupa altcineva de ea i se părea de data asta foarte liniștitoare.

Peste o jumătate de oră, înviorată de un duș prelungit, sorbea dintr-un bol de ciocolată fierbinte pregătită de Tony. Un foc vesel trosnea în șemineul vilei. Totuși între ei dormea o tensiune ciudată. Oare avea și el aceeași stare proastă ca și ea? Cu puțin timp în urmă, își manifestase dorința de a sta de vorbă. Ca să-i spună ce?... Charlotte era chinuită de o presimțire. Uneori adevărul putea fi atât de dureros, încât prefera starea de îndoială...

Cuprinsă de neliniște, îl privi pe furiș. Stând alături de ea pe un scaun, cu gulerul cămășii descheiat și părul încă umed de la ploaie, era atât de frumos, încât lui Charlotte i se aburiră ochii de lacrimi.

În cele din urmă începură să vorbească amândoi în același timp ... și se opriă imediat. Descumpănită, Charlotte se cufundă din nou în contemplarea buștenilor care ardeau mocnit.

Curând, Tony își pierde răbdarea. Se ridică brusc în picioare și începu să se plimbe de colo-colo prin cameră.

– E de-a dreptul ridicol! Mă exprim mai ușor atunci când ne certăm! Când te văd însă cum stai țeapănă pe scaunul ăsta, mi se taie tot cheful de vorbă!

– În urmă cu ceva vreme mi-ai ordonat să te ascult. Asta fac, acum ... Probabil că nu vom face altceva decât să pierdem timpul degeaba, dar n-ai decât să începi.

Sarcasmul ei nu-l impresionează pe Tony, lucru pe care Charlotte îl interpretează ca fiind de rău augur pentru ea.

– Uite ce este ... În seara asta am devenit conștient că lucrurile nu mai pot continua așa.

– Sunt total de acord cu tine!

Dumnezeule, ce calvar! De ce trebuiese să se îndrăgostească la nebunie de el? Dacă ar fi putut să-l urască, totul ar fi fost mult mai ușor!

– Nu mai pot să mă prefac, Charlotte, să joc teatru la nesfârșit...

– De ce trebuie să joci teatru? N-ai de ce să te simți vinovat față de mine, Tony! Pentru că de fapt de aici pornesc toate relele !

– Vinovat față de tine? Ce vrei să spui? Te rog să nu-mi faci sarcina și mai grea decât este!

– Bănuiesc că această Melina Petterson este decoratoarea de interioară care a amenajat vila ...

– Da, așa este.

– Și că, în lipsa Deliei sau a ... Fionei sau a oricărei alte femei, aveai la dispoziție destule moduri de a-ți petrece seara!

De ce te-ai deranjat să pornești în căutarea mea?

– Pentru că eram foarte hotărât să am o discuție cu tine și pentru că mă preocupă soarta ta!

– Soarta mea? Mai bine recunoaște că puțin îți pasă de ea! Abia acum îți înțeleg tactica. Sub pretextul prieteniei dintre tine și tata, ai crezut că ai dreptul să mă iei sub protecția ta, dar eu nu am nevoie de așa ceva, clar? Regret că ți-am cerut ajutorul să pot construi trimaranul. Fiona are dreptate. Afacerile sunt afaceri, sentimentele pot să se ducă pe pustii! Nu trebuie să-mi mai porți de grijă și deci nici să mai joci teatru, adică să accepți de formă proiectele mele!

Tony o luă de umeri și o zgudui violent.

– Taci odată, Charlotte! Spui numai prostii! Tu ai fost întotdeauna importantă pentru mine. Dacă n-ar fi așa, aș fi primit fără nici un scrupul ceea ce-mi ofereai în urmă cu cinci ani! Crezi cumva că nu doream și eu același lucru?

– Da, asta e impresia pe care ai lăsat-o! Dacă mă voiai de ce nu m-ai acceptat?

– Știi foarte bine de ce! Aveai numai șaptesprezece ani, Charlotte! Și eram prietenul tatălui tău! Dacă nu însemnai nimic pentru mine, de ce crezi că m-am înfuriat atât de tare atunci când te-am văzut cu Colin? Și de ce i-aș fi dat papucii lui Greg Smithson acum două săptămâni?

Ea se uită uluită la el, dominată de o confuzie totală. Degetele lui Tony i se înfipseseră în umeri și ea își mușcă buza de durere.

– Te doresc, Charlotte ... Trebuie să știi asta! Nu mai pot să dorm noaptea din cauză că pur și simplu sunt obsedat de tine ...

Această mărturisire stârni în ea un val de panică.

– Tony, nu vreau ... Îmi pare rău, dar nu pot.

Cuvintele abia șoptite își croiseră cu greu drumul printre buze și ochii îi erau adumbriți de lacrimi.

– Nu te înțeleg, Charlotte!

– Nu ... nu pot să fac dragoste cu cineva numai ... numai ca să-mi satisfac o dorință fizică. Știu că există între noi o ... atracție deosebită, dar nu pot s-o fac!

Doborât de tristețe, Tony lăsa să-i cadă brațele de-a lungul corpului.

– Charlotte, dacă mi-aș fi dorit o simplă relație fizică, aș fi acceptat avansurile tale de acum cinci ani! Te iubesc, Charlotte, nu pot să mai trăiesc fără tine. Vreau să te mărităm cu mine!

Capitolul 9

– Să mă mărit cu tine? Mă ceri ... în căsătorie? Asta e o glumă, nu-i așa, Tony?

– Nu e nici o glumă.

– Dar nu ne putem căsători! Treaba asta nu are nici un sens!

– De ce, mă rog?

– Mai întâi de toate, căsătoria presupune o încredere reciprocă.

– Încrederea se dobândește în timp ...

– Ascultă, Tony, după ce mi-ai sabotat intenționat planurile referitoare la repunerea în funcțiune a șantierului naval, ai vrea să mai am vreodată încredere în tine?

La aceste cuvinte, Tony își recăpătă expresia indiferentă pe care Charlotte o cunoștea atât de bine.

– Dă-i înainte cu acuzațiile, te ascult ...

– Ceea ce mă enervează la tine, e că după părerea ta există două unități de măsură diferite. Tu ești înconjurat de un adevărat

... harem, dar dacă eu îmi permit o idilă nevinovată, sunt făcută în toate felurile posibil!

– Ce harem? La ce te referi?

Văzând că pe buzele lui Tony apăruse un zâmbet ironic, Charlotte se indignă. Cum putea fi atât de insolent încât să găsească ceva de râs într-o discuție atât de serioasă!

– Delia, Fiona, Melina Patterson ...

– Ai terminat? Acum pot să mă apăr? Să începem cu șantierul naval. Nu sunt manipulatorul infect pe care ți-l închipui. Nu l-am alungat pe Greg Smithson. Pur și simplu s-a mai interesat de realizarea proiectului și la un concurent care îi făcuse o ofertă. Este vorba despre Fennel Boats, dacă vrei să știi.

– Nu te cred! Tim Fennel este un vechi coleg de școală de-al meu. Nu și-ar permite să procedeze astfel ...

– Nu fi atât de naivă! În afaceri, nu există vechi colegi de școală, Charlotte! În ultimele două săptămâni m-am făcut luntre și punte ca să-ți salvez contractul cu Smithson. Ceea ce poate fi considerat drept un semn de mare generozitate, dat fiind că ultima dată când ne-am întâlnit mi-ai spus că sunt un "nesuferit".

– De ce nu mi-ai spus? Mi-am făcut o mie de griji în timpul ăsta!

– Mi-ai lăsat impresia că, de la ieșirea cu barca, mă evitai în mod sistematic.

Foarte tulburată de aceste dezvăluiri, ea nu-i răspunse.

– În ceea ce privește haremul, nu pot să mă laud că duc o viață de călugăr, dar pot să te asigur că n-a fost nimic, niciodată, între

mine și Delia. Ea s-a îndrăgostit de mine. Poate că ți se pare crud din partea mea, dar eu nu simt nimic pentru ea ...

– Biata Delia!

– În treacăt fie zis, mi-a transformat viața într-un infern de câteva luni încoace! Scrisori, telefoane, șantaj, amenințări cu sinuciderea ...

– Poftim? Te-a amenințat că se sinucide?

– Da.

Venindu-i brusc să plângă, Charlotte își mușcă buza de jos. Într-adevăr, biata Delia! Cum să nu observe asemănarea dintre situația acesteia și a ei? Și ea se aruncase în brațele lui Tony în timpul călătoriei spre Minorca în urmă cu cinci ani, și-l iubise dincolo de orice rațiune ... Charlotte nu putea decât s-o compătimească...

– Iar Fiona, continuă Tony după o pauză, ea nu reprezintă pentru mine decât o acționară la Wells Boats. Mai trebuie să știi că-i cumpăr acțiunile pentru că a venit ea să mi le ofere. Cât despre Melina Petterson, tipa nu numai că e mai mare cu doisprezece ani decât mine, dar îmi mai este și ... soră vitregă.

– Poftim?

– Da ... Am cunoscut-o în urmă cu câțiva ani, pe vremea când căutam informații despre mama în rândurile comunității de imigranți greci ... Melina m-a ajutat foarte mult.

– Ea e cea care ... locuia în Vila Cormoranilor?

– Da. Se retrăsese aici ca urmare a unor probleme sentimentale. Era vorba despre un iubit care voia să se despartă de ea.

– Nu e măritată?

– Nu. Melina și-a construit propria afacere. Trăiește numai pentru meseria ei și călătorește foarte mult ... Mi-a fost de mare folos faptul că am dat de ea. Datorită ei am putut să descopăr mai repede cine era mama.

Tony făcu o scurtă pauză în care o umbră de melancolie îi apăru în privire.

– Am aflat mai ales că era deja măritată și avea patru copii în momentul în care l-a cunoscut pe Gay Simpson. Soțul ei lucra în marina comercială. Se pare că bea foarte mult și o bătea atunci când se întorcea acasă din cursă. Poate că Gay a făcut-o fericită un timp. Îți povestesc toate astea, Charlotte, ca să înțelegi rolul Melinei. Ea avea doisprezece ani când m-am născut eu și își amintește foarte bine de perioada foarte agitată pe care a trăit-o pe vremea aceea.

Tony zâmbi fără veselie și adăugă:

– Probabil că ar trebui să mă bucur că mama era foarte nefericită în momentele acelea, dar mie mi-a prins bine să aflu că măcar unul din cei doi părinți ai mei mă iubea! Poate că ți se pare ridicol, dar astfel m-am simțit mai puțin "respins".

– Nu e nimic ridicol în toată povestea asta, Tony! Te înțeleg perfect ...

– Serios?

– Da, Știu că înseamnă să fii respins. Am trecut și eu printr-o suferință asemănătoare în urmă cu cinci ani, când nu m-ai vrut ...

– Dragostea mea ...

El îi luă brusc mâinile, o forță să se ridice în picioare și o cuprinse de mijloc.

– Dacă te referi la ceea ce s-a petrecut între noi pe insula Minorca, află că n-am avut de gând să te resping! E foarte complicat totul și nu știu cum să-ți explic.

– Spune-mi pur și simplu adevărul, șopti Charlotte.

Deja simțurile începeau să i se trezească la contactul cu trupul lui viril lipit de al ei și tânăra regretă că nu purta nimic pe sub halatul de baie.

– Adevărul? Ei bine, iată-l! Tu lași să se înțeleagă că erai îndrăgostită de mine odinioară. Dă-mi voie să-ți spun că ascundeai foarte bine acest sentiment! Am păstrat despre tine amintirea unei adolescente reci, distante, mereu stăpână pe ea însăși. Parcă te văd și acum venind de la școală la șantierul naval. Aminteste-ți! Purta o uniformă bleumarin. Aveai părul ciufulit de vânt și ochii cei mai verzi pe care i-am văzut vreodată. Te priveam cu un aer sincer, foarte serios și simțeam pentru tine niște lucruri pe care nu aveam dreptul să le simt. Era o adevărată nebunie! După încurcăturile pe care le-am avut cu Jenifer, ar fi trebuit să mă feresc de tinerele nematurizate ca tine, dar era ceva mai puternic decât mine ... Îți amintești lecțiile gratuite de navigație pe care ți le dădeam? Ele nu aveau decât un singur scop: să-mi permită să stau cât mai mult timp în preajma ta!

Cu ochii nedezipiți de buzele lui, Charlotte își reținea până și răsuflarea, ca să nu întrerupă cumva șirul acelor revelații uluitoare. Cât de mult se înșelase în privința lui!

– Dacă ai ști cât de mult m-am luptat cu ispita pe care o reprezentai pentru mine pe vremea aceea! Gândește-te că nu aveai decât cincisprezece ani! Chiar și mai târziu, când, ajuns la o vârstă ceva mai "coaptă", situația îmi amintea atât de mult de experiența mea cu Jenifer, încât frica mă paraliza. Și mai era ceva ... ceva mult mai grav, care risca să compromită totul ...

Tony ezită.

Deodată, Charlotte bănuie că era motivul.

– Sunt la curent cu aventura dintre tatăl tău și mama mea, dacă asta era întrebarea pe care ți-o puneai. Fiona mi-a spus totul.

– În cazul ăsta, știi la ce mă refer, răspunse Tony cu un aer posomorât.

Abia îndrăznind să rostească vorbele, ea șopti:

– Te gândeai că poate suntem frate și soră?

– Da ... Gay îmi vorbise despre relația lui cu mama ta. N-am fost sigur în legătură cu acest subiect decât după divorțul dintre părinții tăi de acum trei ani! Atunci, tatăl tău mi-a spus că își făcuse testele de paternitate.

Aceste cuvinte fură urmate de o tăcere îndelungată, plină de gravitate.

Apoi o sclipire tandră încălzi din nou privirea lui Tony. O lipi pe tânără și mai tare de el, îi ridică bărbia și o sărută îndelung, lucru care o făcu să tremure din cap până-n picioare.

– Oh, Tony! ... Câte emoții au venit deodată pe capul meu! Nu reușesc nici măcar să mă gândesc, să știu ce simt ...

– Eu însă știu, îi răspunse el cu o voce răgușită.

Te iubesc, Charlotte, te iubesc și vreau să mă căsătoresc cu tine. Trecutul nu mai are nici o importanță. În timp ce te căutam, în seara asta, mi-a trecut prin cap ideea că, în cazul în care ți s-ar întâmpla ceva rău aș muri de durere ...

Mărturisirea lui aduse lacrimi de bucurie și de emoție în ochii Charlottei. Totuși, în adâncul sufletului ei, mai exiasta o mică îndoială.

– Tony ... te lăudai că nu crezi în dragoste. Îmi amintesc că în timpul călătoriei noastre în Minorca, erai ... foarte ostil față de mine. Mă refer în special la noaptea petrecută pe "Menorquina" după furtună ... când m-ai văzut cu Colin.

Fără să-i dea drumul din îmbrățișarea pătimașă, el îi răspunse:

– A fost un chin pentru mine să mă întind lângă tine în sacul de dormit, dar dacă n-aș fi făcut-o, draga mea, n-ai mai fi aici în clipa de față. Dar nu prevăzusem că îți vei manifesta ... temperamentul amoros ... într-un mod atât de irezistibil.

În timp ce vorbea, îi culegea deja de pe buze sărutări scurte și Charlotte, răvășită de emoție, își înfipsea unghiile în umerii lui, amețită de fericire.

– Oh, Tony ... chiar e adevărat ce-mi spui? Mă iubești? șopti ea cu un zâmbet luminos pe buze.

– Te mai îndoiești, micuță vrăjitoare? Dacă nu te-aș fi iubit, crezi cumva că aș fi fost de acord cu planurile tale referitoare la șantierul naval, m-aș fi interesat să-ți caut un acoperiș deasupra capului și mi-ar fi venit să sucesc gâtul tuturor bărbaților care se apropie de tine?

Îi acoperi gura cu buzele lui atât de pătimas, încât îi tăie răsuflarea, apoi o învălui într-o privire arzând de atâta dorință, încât Charlotte fu extrem de tulburată.

– Și mai ales, aș fi simțit nevoia asta de a te strânge în brațe la nesfârșit? Oh, Charlotte, dragostea mea, mă obsedezi în așa hal, încât mi-a pierit și somnul.

Să nu-mi spui că nu mă iubești ... pentru că dacă o vei face, pur și simplu îmi voi pierde mințile!

– Te iubesc, Tony. N-am încetat niciodată să te iubesc ... și tu știi asta!

El îi prinse fața între palme și o privi intens în timp ce o întreba:

– Dacă mă iubești, cum se face că refuzi să te măriți cu mine?

– Nu refuz!

Trăsăturile lui Tony se luminară brusc de bucurie și o strânse tare în brațele lui puternice.

– În cazul ăsta, hai să ne căsătorim ... cât mai repede posibil!

Contrar tuturor așteptărilor, se depărtă brusc de ea, mulțumindu-se s-o țină de mâini. Halatul Charlottei se deschise puțin și ochii lui Tony străluceau ca tăciunii aprinși în timp ce-i admira rotunjimile umerilor goi și îmbinarea sânilor.

Vocea lui avea inflexiuni răgușite atunci când îi propuse:

– Ce-ai spune de o lună de miere în Minorca?

La început, Charlotte fu nedumerită, dar apoi ghici motivul întrebării lui și fu copleșită de emoție ...

– Oh, da, Tony, mi-ar plăcea foarte mult!

El zâmbi, apoi o trase spre el s-o sărute, după care îi acoperi pieptul cu halatul.

– Atunci așa rămâne. Vom termina acolo ce-am început ...

Era ciudat ca un simplu prfum să-i trezească amintirile, își spuse Charlotte visătoare. Mireasma pădurii de pini din apropiere plutea până la ea, purtată de un vânticel ușor. Stând întinsă pe nisipul fierbinte, cu ochii închiși, își putea închipui că se află cu cinci ani în urmă, pe când era o adolescentă de șaptesprezece ani, care trecea prin chinurile unei iubiri imposibile. Oare din acest motiv insistase Tony să rămână în Insulele Baleare? Ca să exorcizeze vechii demoni?

Dogoarea soarelui o readuse la realitate. Trebuia să fie prudentă! Doar n-avea de gând să devină roșie ca un rac încă din prima zi din luna de miere! Charlotte își trase prosopul sub umbrelă, apoi își sprijini bărbia de brațele încrucișate și liniștită și relaxată, se uită alene în jurul ei.

Vila în care locuiau era a unui prieten al lui Tony, care era și proprietarul mai multor sate de vacanță de pe insulă. Nu se ajungea acolo prea ușor. Fuseseră nevoiți să ruleze aproape o jumătate de oră cu jeepul lor pe un drum de țară plin de hârtoape, dar cât de încântați fuseseră atunci când ajunseseră la

destinație! Extrem de izolată, casa era clădită într-un cadru sălbatic plin de dealuri plantate cu măslini. Pe scurt, locul ideal pentru niște îndrăgostiți.

Când ajunseseră, în dimineața aceea, Charlotte fusese cucerită de strălucirea culorilor: violetul intens al tufelor de bughenvilea cățarate pe fațada casei, cel albăstrui al florilor de hibiscus, albul strălucitor al zidurilor și în sfârșit albastrul foarte pur al cerului care se unea la orizont cu cel al mării. Un alt motiv de încântare consta în faptul că vila avea propriul său golf la care se ajungea coborând o serie de terase umbrite de smochini. Dar asta nu era tot. La o sută de metri de țărm, pe suprafața scânteietoare a apei, strălucea un diamant, o superbă goeletă de cincisprezece metri. Era ancorată acolo, cu pânza mare coborâtă, și se legăna leneș sub briza ușoară. Cele mai apropiate sate se aflau la câțiva kilometri distanță, așa îi spusese Tony. Datorită bărcii nu vor mai fi nevoiți să suporte nenumăratele hârtoape de pe drum atunci când ar fi vrut să circule prin insulă.

— Ia spune-mi, cum ți se pare peisajul?

Tony tocmai își făcuse apariția cu o tavă din argint în mână, pe care se găsea o sticlă și două pahare. Îmbrăcat numai în niște bermude albe, era extrem de seducător. Charlotte se uită la el în

timp ce acesta se apropia și pune a tava direct pe nisip, cucerită de forma armonioasă a mușchilor lui și de liniile prelungi și puternice ale trupului său.

— Înainte să venim aici credeam că nu există o casă mai luxoasă ca cea a Antoniei. Acum mi-am shimbat părerea ...

— Dacă îți place, vila asta poate fi a noastră, ca și barca, de altfel.

— Glumești, Tony?

— Deloc. Sunt sigur că Ramon nu va refuza să-mi vândă casa. E un prieten vechi. Am lucrat împreună vreme îndelungată. I-am făcut rost de majoritatea bărcilor cu pânze de care are nevoie în școlile de navigație din centrele lui de vacanță ... E o idee la care trebuie să ne gândim pe parcurs, în cazul în care ne vom sătura de ploile din Shalmouth ... Te gustarîa champon, seņora Meredith?

Se simțea întotdeauna emoționată atunci când i se spunea pe numele nou, de soție ... Își răsuci în jurul degetului superbul inel cu diamant și verigheta de aur. Radiind de plăcere, ea îi zâmbi.

— Si, seņor Meredith, me gustarî a muchisimo!

— Bueno, a quí está.

Tony turnă cu gesturi foarte stilate șampania în două cupe lungi de cristal și-i oferi unul Charlottei, spunându-i:

— Dat fiind că suntem amândoi atât de buni la limba spaniolă, îți propun să ieșim în seara asta. Am putea să stăm la taifas cu localnici fără nici o problemă!

— Dacă așa vrei tu ...

Charlotte nu spuse mai mult. Simțea că între ea și Tony exista o ușoară stânjeneală, a cărei cauză ea, cel puțin, o cunoștea. Noaptea care urma trezea în inima ei o tulburare ciudată, produsă de nerăbdare, dar și de îngrijorare. Ideea de a face dragoste cu Tony acum când era soția lui, o speria puțin. În orice caz, el se ferise s-o forțeze până atunci. În cele două săptămâni de dinaintea nunții, se purtase față de ea cu o rezervă exemplară. Și atunci când rămăseseră singuri în vilă, nu tăbărâse imediat asupra ei ... Și-ar fi dorit s-o facă! Fără să vrea, Charlotte era cuprinsă treptat de o îndoială: nu cumva Tony n-o mai găsea la fel de atrăgătoare ca altădată?

Sorbi o înghițitură din șampania foarte rece, văzu zâmbetul lui Tony și toate îndoilele i se risipiră. Ce proastă fusese să se gândească la o asemenea eventualitate! Ar mai fi luat-o Tony de soție dacă nu i-ar mai fi plăcut de ea?

Intimidată de privirea pătrunzătoare a lui Tony, Charlotte lăsa ochii în jos și spuse râzând:

– Bruma de spaniolă pe care o știi ți se datorează ție! Eram atât de impresionată când te auzeam vorbind atât de fluent în urmă cu cinci ani, încât, atunci când m-am întors în Anglia, m-am înscris la niște cursuri la facultate.

– Ei bine, de acum înainte lecțiile vor fi gratuite.

În vocea lui Tony era o notă care o făcu pe Charlotte să se înroșească în obraji. Cuprinsă din nou de acea temere stupidă, întoarse capul de la el.

Probabil că Tony observase că era prost dispusă.

Veni să îngenuncheze lângă ea pe nisip, cu o expresie serioasă dar și veselă pe față.

– Charlotte, dragostea mea ... relaxează-te! Așteptăm de atâta vreme ziua asta! Suntem la fel de stângaci ca doi puști la prima lor întâlnire.

Ah, ce fericită era că o înțelesese! Charlotte se aruncă recunoscătoare la pieptul lui, iar el o cuprinse în brațe cu o tandrețe nesfârșită.

– Te iubesc, îi șopti el la ureche. Avem tot timpul să învățăm să ne cunoaștem mai bine. Nu mă mai privi așa, de parcă ar urma să mă transform într-un fioros maniac sexual! Mai bine hai să facem o baie, ce părere ai?

– Pun pariu că ajung prima la barcă!

Charlotte puse paharul jos și se repezi spre mare. Tony fu nevoit să mai piardă timp cu scosul bermudelor, dar o ajunse din urmă în momentul în care se arunca în valuri. Mișcările puternice ale brațelor lui îl propulsară într-un timp record până la barcă, pe care se cățăără, cu ajutorul unei scări din frânghie. Era învingător, firește, dar fu urmat imediat de Charlotte.

Își recăpătară răsuflarea stând întinși pe punte, cu apa șiroind de pe trupurile lor și privindu-se ochi în ochi.

– Ești o înotătoare foarte bună.

Bravo!

– Aproape la fel de bună ca tine. Probabil asta mi-a salvat viața în noaptea aceea furtunoasă.

– Da ... dar și tratamentul meu pentru a te încălzi ...

Deodată, expresia lui Tony deveni mai serioasă pe măsură ce-i admira rotunjimea sânilor care ieșeau în evidență prin materialul subțire și ud al costumului de baie.

Simțindu-se rușinată, tânăra se întoarse pe burtă și se sprijini în coate.

Tony îi dădu jos o bretea a costumului de baie.

– Ai început deja să te bronzezi ... șopti el cu vocea răgușită de emoție. Ce bine îmi pare că te văd mai relaxată, draga mea! Ultimele săptămâni au fost foarte grele pentru tine. Uneori din cauza mea, adăugă el în timp ce-i mângâia cu blândețe obrazul cu dosul mâinii. Îmi pare rău că am fost atât de dur în privința șantierului naval ...

– Nu ești numai tu vinovat ... Sunt conștientă că și eu m-am purtat urât cu tine. A trebuit să trec prin atâtea, în ultima vreme ... Moartea tatei, faptul că devenisem asociați și trebuia să fac eforturi disperate ca să mă prefac că îmi ești indiferent ...

Vocea îi tremura puțin când rosti ultimele cuvinte. Tony îi dădu la o parte șuvițele umede de păr și o sărută cu tandrețe pe gât.

– Acum îmi dau seama cât de mult ții la șantierul naval. Să stai liniștită, Charlotte, mă angajez să finanțez aducerea lui în stare de funcționare. Poți să te ocupi în continuare de conducerea lui.

– Oh, Tony! Nu îndrăznesc să accept ...

– De ce nu? De acum încolo, suntem soț și soție. Consideră că acesta este un cadou de nuntă ...

– Cel mai prețios cadou este acela că nu mai suntem dușmani...

El desena figuri tulburătoare cu degetul pe spatele ei gol, până la marginea costumului de baie.

– Dușmani ... n-am fost niciodată. Poate ți-am părut ostil în ultima vreme, dar purtarea mea ascundea o mare derută. Nici nu știi ce șoc am avut când te-am revăzut după atâția ani ... Mă credeam vindecăt de tine. Tu m-ai tratat cu atâta răceală și dispreț... încât mi-am simțit orgoliul rănit.

– Și eu eram convinsă că mă urăști!

– Ceea ce demonstrează cât de mult te poți înșela ...

Sub mângâierea lentă a degetelor lui, în trupul Charlottei începea să renască dorința. Inima îi bătea deja mai repede și ritmul respirației i se accelerase. Când îl privi pe Tony, în ochii ei strălucea o sclipire timidă, dar provocatoare, care aprinse o flăcără fierbinte în ochii lui.

– Ești atât de frumoasă, iubita mea ...

Senzualitatea vocii lui și strălucirea fascinantă a ochilor lui căprui o electrizară pe Charlotte mult mai mult decât mângâierile de până atunci. Deodată, simți cum crește în trupul ei o stare de euforie și exaltare care îndepărtă orice urmă de teamă din sufletul ei. Charlotte înțelese atunci, cu o certitudine sfâșietoare, ceea ce-și dorea cel mai mult în adâncul ființei ei.

Fără să-l scape din ochi, îngenunche lângă el, își dădu jos de pe umeri și cealaltă bretea, apoi își dădu jos costumul de baie până la brâu.

– Charlotte, dragostea mea ...

Tony se ridică în picioare. Ea văzu ca prin vis cum se aplecă spre ea și-i întinde mâna ca s-o ajute să se ridice. Un fior voluptuos o cuprinse, în timp ce inima începu să-i bată într-un ritm accelerat. Tony aproape își ieșise din minți în momentul în care cuprinse sâniilor Charlottei în palme. Ea nu își putu stăpâni un geamăt de plăcere când buzele lui umede se lipiră de trandafirul delicat care-i împodobește sânul alb. Ea se abandonează vârtejului amețitor care o cuprinse. Tony se depărta puțin de ea, își înfipse degetele în părul ei ud și-i acoperi gura cu buzele lui, într-un elan de febră senzuală. Sărutul lor era plin de o pasiune arzătoare, inspirată de sentimentele care-i dominau.

– Oh, Tony ...

Răvășită, Charlotte închise ochii. În trupul ei, amețeaua ușoară stârnită de primele lui mângâieri fusese înlocuită de focul mistuitor al unor cărbuni aprinși. Corpurile lor aproape goale se lipeau frenetic unul de celălalt, mânite de o forță sălbatică a cărei intensitate o vrăjise pe Charlotte. Rațiunea deja o părăsise. Se mlădia sub sărutările lui Tony, sub mâinile cu care îi mângâia pielea înfierbântată. Mâini puternice, posesive mâini pe care le voia prezente peste tot pe trupul ei, pe spate, pe șolduri, pe pulpe ...

Ca și cum ar fi observat nevoia ei disperată, Tony o săltă brusc în brațele lui și o duse în cabina velierului. După ce o întinse pe cușetă și o dezbracă de costumul de baie, o acoperi cu sărutări din cap până-n picioare. Atunci când ea scoase un strigăt implorator, buzele lui se lipiră de gura ei și sărutul lui fu atât de tandru și de excitant, încât în ochii Charlottei apărură lacrimi de fericire.

El se întinse deasupra ei tremurând, cu o flacără intensă strălucindu-i în priviri.

– Iubita mea ... aș fi preferat ca prima dată să facem dragoste într-un pat adevărat, aș fi vrut să nu mă grăbesc, ca totul să fie perfect ... dar te doresc ca un nebun!

Charlotte îl trase spre ea disperată, încolăcindu-și picioarele în jurul lui, de teamă să nu-i scape.

– Și eu te doresc! ... Vreau să fiu a ta ... acum ... te rog! Aștept de atâta vreme clipa asta ...

Începând din acel moment, orice cuvânt deveni inutil. Tony își lipi coapsele de ea și o pătrunse cu voluptate. Charlotte gemu ușor din cauza durerii.

Tony ridică încet capul și se uită la chipul ei. Ochii lui exprimau uimire și neîncredere.

– Charlotte ... dragostea mea ... ar fi trebuit să-mi spui mai înainte!

– Asta ar fi schimbat cu ceva lucrurile?

– Bineînțeles, îngerul meu! Aș fi fost mai atent!

– În cazul ăsta, mă bucur că nu ți-am spus nimic!

Ea râdea și gema în același timp, nerăbdătoare să ajungă la capătul minunatei aventuri pe care o începuseră.

– Oh, Tony ... nu te opri ... Te rog, iubește-mă ...

El cedă rugăminții ei, cu atât mai mult cu cât era și dorința lui. Charlotte gema și gâfâia, zguduită de asaltul plăcerii care simțea cum crește în trupul ei în mod necruțător.

Deodată, simți că totul se prăbușește în jurul ei. Fu cuprinsă de fiorul fulgerător al extazului. Cu o ultimă îmbrățișare, Tony își dădu și el frâu liber plăcerii, după care își lipi gura de buzele ei care tocmai șopteau:

– Tony ...

Rămaseră mult timp îmbrățișați și tăcuți după aceea, nici unul din ei nesimțind nevoia să vorbească. Charlotte era toropită de melancolie. Simțea plenitudinea satisfacției obținute de amândoi și a fericirii de a deveni femeie. Toate aceste sentimente se puteau citi în privirea emoționată pe care i-o aruncă lui Tony.

– Așadar, nu te-am dezamăgit? îl întreabă ea aproape în șoaptă.

– Cum adică?

În vocea caldă a lui Tony era o notă și de amuzament, dar și de ușoară supărare.

– Draga mea, atunci când ți-am rezistat vitejește în urmă cu cinci ani și te-am surprins după câteva zile în patul lui Colin, am crezut că-mi pierd mințile. Așa că imaginează-ți ce pot să simt acum descoperind că am fost primul! Primul care a făcut dragoste cu superba și tandra mea nevestică adorată ...

Radiind de bucurie, ea îl strânse puternic în brațe.

– Ți-am mai spus o dată că n-a fost nimic între mine și Colin. Oh, evident că el ar fi vrut! Din acest motiv venise în zorii zilei în patul meu. De atunci însă nu m-am mai întâlnit cu bărbatul cu care mă zbugui acum în cabina unui velier ...

Se priviră amândoi cu intensitate în.

– Mulțumesc, șopti Tony. Ai făcut din mine cel mai fericit dintre bărbați.

În ochii Charlottei apărură lacrimi de fericire. Această mărturisire făcea din ea cea mai fericită dintre femei ...

Sfârșit